

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 81

Dimecres, 13 de març de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 53

Í N D E X

Proposició de llei

de modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya
(tram. 202-00052/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació públics (tram. 300-00850/06) (p. 9)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política social en el marc europeu (tram. 300-00899/06) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'obra pública (tram. 300-00402/06) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional (tram. 300-00281/06) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 300-00355/06) (p. 29)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària especialitzada (tram. 300-00867/06) (p. 34)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació a les zones
d'industrialització feble o tardana (tram. 302-00196/06) (p. 39)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conjuntura econòmica actual
(tram. 302-00197/06) (p. 41)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ocupació a Catalunya (tram. 302-00203/06) (p. 41)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya
(tram. 302-00198/06) (p. 45)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre com valora el Govern la darrera manifestació cívica multitudinària
contra el Pla hidrològic nacional (tram. 317-00365/06) (p. 49)

→

al president de la Generalitat sobre les manifestacions de caràcter públic de la ciutadania en relació amb els esdeveniments polítics i socials que són d'actualitat a Catalunya (tram. 317-00369/06) (p. 50)

al president de la Generalitat sobre quin impacte tindrà a Catalunya, en opinió del Govern, l'ampliació de la Unió Europea (tram. 317-00373/06) (p. 52)

al president de la Generalitat sobre com valora el Govern la manifestació de Barcelona del 10 de març de 2002 (tram. 317-00376/06) (p. 53)

al president de la Generalitat sobre com evoluciona la inversió estrangera a Catalunya (tram. 317-00379/06) (p. 54)

al Consell Executiu sobre el motiu de les declaracions fetes pel conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca quant a la representació insuficient dels interessos de l'agricultura catalana davant la Unió Europea (tram 310-00292/06) (p. 55)

al Consell Executiu sobre la destinació de recursos de Turisme al finançament d'algun partit polític (tram 310-00241/06) (p. 56)

al Consell Executiu sobre la vinculació de les presumptes irregularitats comeses en la gestió del consorci de Turisme de Catalunya amb les dels fons d'ocupació (tram 310-00242/06) (p. 57)

al Consell Executiu sobre si el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha estat consultat durant l'elaboració del pla de Ports de Catalunya (tram 310-00244/06) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial (tram. 302-00199/06) (p. 59)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport a les persones amb dependència de tercers (tram. 302-00200/06) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00201/06) (p. 68)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les bases econòmiques de la projecció mediterrània i europea de Catalunya i Barcelona (tram. 302-00202/06) (p. 73)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de la incorporació de les dones al món laboral, especialment pel que fa a la igualtat d'oportunitats (tram. 302-00204/06) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 302-00205/06) (p. 82)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 53

La sessió s'obre a les nou del matí i tres minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (tram. 202-00052/06). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. (Dictamen: BOPC, 236, esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC, 270).
2. Interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació públics (tram. 300-00850/06). Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política social en el marc europeu (tram. 300-00899/06). Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional (tram. 300-00281/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 300-00355/06). Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'obra pública (tram. 300-00402/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària especialitzada (tram. 300-00867/06). Sra. Dolores Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació a les zones d'industrialització feble o tardana (tram. 302-00196/06). Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conjuntura econòmica actual (tram. 302-00197/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ocupació a Catalunya (tram. 302-00203/06). Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 302-00198/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial (tram. 302-00199/06). Sr.

Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport a les persones amb dependència de tercers (tram. 302-00200/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00201/06). Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les bases econòmiques de la projecció mediterrània i europea de Catalunya i Barcelona (tram. 302-00202/06). Sr. Francesc Ferrer i Gironès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de la incorporació de les dones al món laboral, especialment pel que fa a la igualtat d'oportunitats (tram. 302-00204/06). Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 302-00205/06). Sra. Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

————— **Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya** (tram. 202-00052/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen del Consell Consultiu de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya.

Per posicionar-se i defensar les esmenes, si s'escau, té la paraula en primer lloc l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Si m'ho permeten, amb tot el «cariño» de la «veterania», diria que aquest mes de març fem bona la frase d'aquell monjo de Montserrat que escrivia sobre sexualitat i deia que «una vegada al dia era una porqueria, una vegada a la setmana era cosa sana, una vegada al mes encara més», perquè aquest mes farem un sol Ple.

El tema que ens ocupa a l'inici d'aquest Ple és...

El president

Aquesta invocació monàstica, dita per vostè, té ple contingut, senyor diputat. (*Rialles.*)

El Sr. Ribó i Massó

No li recomano que la practiqui, però és molt... (*Rialles.*)

El tema és evident des del moment que el sistema electoral és tancat en elecció per llistes, i per tant, malgrat que diputades, diputats, regidores i regidors surten elegits per llistes, hi ha una decisió personal que permet bàsicament –i malgrat que l'expressió no agradi– fer transfuguisme, passar d'un lloc a l'altre. A la nostra vida podem fer molts transfuguesmes: el més senzill, el fem cada vespre –qui vulgui– amb el que en diem «zàping», podem passar de BTV a Canal 25 fàcilment; podem canviar de camisa...

El que ens ocupa avui és un canvi, malgrat que hi ha hagut un encàrrec i un sedàs democràtic. Totes i tots vostès saben que topem amb la dificultat de la Sentència del Tribunal Constitucional de ja fa molts anys que va deixar clar que l'escó, o el lloc electiu, pertanyia a la persona individual. I les branques fines i allargades del dret embolcallen de vegades tota idea pariona de voler defensar la democràcia. A mi aquesta Sentència em duu a una conclusió molt senzilla: cal canviar la Llei electoral, cosa que arrosseguem de fa molt de temps; un motiu més per reclamar un canvi de llei electoral.

Què passa? Doncs que s'altera la voluntat popular –amb el transfuguisme–, que baixa l'ètica democràtica –amb el transfuguisme–, que es canvien de grups, es canvien alcaldies... A tot arreu, en aquesta mateixa cambra. Hi ha persones que han practicat haver estat elegides en una llista i haver canviat..., sense tenir en compte el sedàs democràtic i sense fer una cosa molt senzilla que és deixar el propi escó, si hom vol democràticament canviar de pensament polític, haver continuat retenint allò que al nostre entendre no li pertany.

Hem fet tots un pacte, que el vam subscriure a nivell d'Estat, on vam expressar una voluntat política. És una condició *sine qua non*, que haguem fet aquest pacte. En aquest pacte es posa la voluntat d'anar a canviar el marc legal. I la Proposició de llei que al seu dia vàrem presentar nosaltres i que avui veiem en fase, ja, d'esmenes postdictamen del Consell Consultiu va en aquesta direcció.

Volem ser conseqüents, volem noves ordinacions, com diria Maquiavel –allò que ennobleix la persona, innovar quan hi han coses que no funcionen–; noves ordinacions, encara que avui sigui amb un pas molt petit, per començar a regular el fenomen del transfuguisme.

El Consell Consultiu, amb molt bon criteri, ens ha assenyalat unes garanties perquè ningú cregui que el que es pretén és menystenir o desequilibrar la possibilitat d'actuació, malgrat el vici d'origen que ja he assenyalat sobre el transfuguisme. Sobre aquest Dictamen s'han presentat una sèrie d'esmenes que el senyor Pitarch, com a lletrat d'aquesta temàtica, ha resumit amb un text –jo crec– molt complet, tècnic, que podria ser –i espero que així sigui– objecte de votació unànime de la cambra.

Ens quedarà, encara, un deure pendent, que puc dir amb més força, agraint la presència de la consellera de Governació, i és que, a banda de reformar o d'iniciar la

reforma del text legal, creem un organisme a Catalunya, un lloc de trobada, perquè totes les forces polítiques i el Govern vetllem, protegim, donem garanties sobre el que hauria de ser un comportament democràtic contra el transfuguisme. El qui els parla..., em vaig adreçar al primer conseller de Governació d'aquesta legislatura, el senyor Duran i Lleida, i subsegüent, la senyora Gispert, perquè, això, ho possessin en marxa just després que aprovessin aquest canvi legal. I estic convençut que la senyora Gispert té una voluntat ferma de realitzar-ho.

Permeti'm que acabi amb una apellació a la democràcia. Vostès recordaran aquest vers de Baudelaire: «Homme libre, toujours tu chériras la mer!»; una voluntat de llibertat. Poèticament, pot anar cap al blau de la mar; políticament, pot anar cap a totes i tots vostès. Tant de bo avui sigui un inici d'inflexió sobre quelcom que ha estat un autèntic problema de podrim de majories democràtiques en alguns ajuntaments.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment també la nostra intervenció serà en el mateix sentit de donar suport a aquesta transacció a què s'ha arribat, la proposta del lletrat, que creiem que segurament és el text més escaient amb l'estret marge legal que existeix amb aquest tema. Perquè evidentment també se'ns plantegen, malgrat compartir els conceptes i l'esperit de la proposta..., no, no podem amagar, també, que se'ns plantegen alguns dubtes jurídics en el tema del transfuguisme, perquè molt sovint també és un tema d'una forta subjectivitat política.

Evidentment, el transfuguisme té dos elements negatius fonamentals: un és vulnerar la representativitat democràtica. Però aquí també podríem entrar a vegades en casuístiques de dir..., a vegades el partit traeix un programa electoral a nivell municipal... Es poden donar moltes casuístiques preses d'una forta subjectivitat. Com també es poden donar a vegades crisis polítiques en un territori determinat –per exemple, a les Terres de l'Ebre–, llavors, caldria... També estem parlant de transfuguisme? Nosaltres no afirmem ni «sí» ni «no», sinó que evidentment són elements que ens fan veure que no és un tema necessàriament tan senzill, i, evidentment, d'una forta subjectivitat política.

El tema de vulnerar la representativitat democràtica és un element negatiu, i, després, la inestabilitat que produeix a molts ajuntaments, que moltes vegades tampoc s'ha de confondre aquest concepte amb l'estabilitat del mateix govern municipal, que a vegades també pot ser legítima, la presentació de determinades mocions de censura, de crítica a l'actuació d'un govern municipal. Per tant, és un tema que fonamentalment hi estem d'acord perquè hi ha dos elements negatius subjacents en la problemàtica del transfuguisme, però que al mateix temps també té una forta subjectivitat.

Creiem que en la proposta inicial, que va presentar el Grup d'Iniciativa molt oportunament, hi han alguns –per dir-ho d'alguna manera– errors en el plantejament, que alguns s'han posat, s'han recollit, s'han resolt amb l'esmena transaccional fruit també del Consell Consultiu. I evidentment també tenim totes les sentències, tant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com del Tribunal Constitucional, que segurament podríem qüestionar, fins i tot, en alguns aspectes de l'acord que prendrem avui.

El Dictamen del Consell Consultiu es basa fonamentalment, per poder fer avui aquesta Proposició de Llei, en una competència de les comunitats autònomes, que poden dotar-se del que s'anomena «un règim complementari», mentre no es vulnerin dos principis: el principi d'igualtat dels diferents càrrecs públics i després, l'altre principi, el de respectar la naturalesa essencial de la funció de representació.

Evidentment, ens estem movent en un terreny d'una forta ambigüitat. Crec sincerament que el text transaccional, doncs, és segurament el menys dolent possible; que també pot tenir, potser, algun problema –com he dit abans– de constitucionalitat, i caldria tenir en compte el vot particular que hi ha en el mateix Dictamen del Consell Consultiu i evidentment les sentències que abans hem anomenat.

Creiem que pot ser un element positiu, que es recull amb la transacció, per tal de mantenir, potser, la possible legalitat d'aquesta modificació de la Llei municipal de Catalunya, que es mantinguin els mateixos drets polítics, materials i econòmics per al conjunt dels regidors –evidentment que, això, ho pot regular el Ple municipal.

Com he dit abans, hi han moltes sentències, que van en sentit contrari, que obliguen els ajuntaments que un regidor tingui el dret a inscriure's en el grup mixt en un consistori. Evidentment, això també seria transposable al Parlament de Catalunya. Hi han les sentències de l'any 95 referides a l'Ajuntament de Gavà; una pròpia sentència, també, referida a un problema de transfuguisme en el Parlament de Catalunya, i també una sentència –per anomenar-ne unes quantes– del Parlament de Cantàbria de l'any 88.

Potser el que caldria plantejar són modificacions més profundes de la legislació, la mateixa Llei electoral –i potser, no sé fins a quin punt, podríem entrar en contradicció amb un propi article de la Constitució, l'article 23.2, però això ja tindria una major ambigüitat–, però segurament caldria anar a una reforma de la legislació electoral.

Per tant, jo crec que la proposta final és positiva, però en el fons només estem fent un canvi de denominació o de nom –bàsicament això, no ens enganyem–, perquè no es pot, com diuen totes les sentències del Tribunal Constitucional, conculcar els drets que té un càrrec polític, un càrrec públic. Per tant, anem a un canvi de denominació política que, evidentment, té unes connotacions fonamentalment polítiques a l'hora de constatar el possible transfuguisme.

Malgrat aquests problemes, evidentment hi donarem suport perquè creiem que és un problema que existeix

a molts dels nostres ajuntaments –en alguns dels nostres ajuntaments–, però que segurament caldria anar a buscar reformes molt més profundes, perquè també tenim la incertesa que el que avui aprovem, doncs, pugui tenir suficient força legal perquè es pugui aplicar a molts dels ajuntaments de Catalunya i més tenint en compte les diferents sentències del Tribunal Constitucional.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, en aquest Ple, se presenta l'aprovació de la modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, que fa referència al règim local de Catalunya, i que té a veure realment amb una de les problemàtiques importants com és el tema del transfuguisme.

Aquesta modificació no és altra que el compliment de l'acord sobre un codi de conducta política amb relació al transfuguisme en les corporacions locals que, per una àmplia i total majoria, es va signar per tots els grups parlamentaris del Congrés dels Diputats; a part del que fa referència al règim local, uns altres conceptes, com podia ser, la modificació de la Llei orgànica de règim electoral, o bé la creació d'una comissió de seguiment d'acord, o bé uns altres temes que amb aquest acord se contemplen.

La Constitució estableix en el seu article 140 que els regidors seran escollits pels veïns del municipi mitjançant sufragi universal, igual, lliure, directe i secret, de la forma establerta per llei. Si anem a la Llei orgànica de règim electoral general ens parla que per presentar les candidatures a les eleccions municipals es faran mitjançant llistes de candidats presentats pels partits polítics, federacions, coalicions o agrupacions electorals. Queda palès que d'aquesta Llei se desprèn que els partits polítics són un instrument fonamental per a la participació política, i –com no?– és el que proporciona les candidatures. Encara que en la pràctica aquesta relació partits - candidats, o bé, dit d'una altra manera, que els candidats estiguin sotmesos al que és la disciplina del partit no es dona a la pràctica ni en l'actualitat, i es creen veritables problemes de governabilitat i estabilitat en els ajuntaments, on l'ordenament jurídic ha vist limitada la seva entrada.

La jurisprudència del Tribunal Constitucional ha fomentat doctrina que la representació política en el dret dels ciutadans, que els seus representants no puguin ser cessats per una voluntat distinta de la pròpiament electoral. És a dir, que la titularitat del càrrec de regidor que es presenta és una manera de voluntarietat que va amb la persona i no està supeditada als partits polítics. I aquestes són les sentències que realment el Tribunal Constitucional està aplicant en aquest fet.

Per cert, jo voldria destacar una cosa, i és que dintre d'aquest ordenament jurídic, el nostre Grup vol desta-

car que la Generalitat de Catalunya és l'única comunitat autònoma de tot l'Estat espanyol que encara no ha desenvolupat una de les seves competències, que és tindre una llei electoral pròpia, i que, sens dubte, dintre d'aquesta Llei electoral pròpia es podrien afegir molts dels acords polítics que es van signar per tots els grups al Congrés dels Diputats.

La pràctica del transfuguisme polític que es dona reiteradament en les corporacions locals i que comporta greus problemes, i que més o menys tots els partits polítics han patit, ha estat el motiu pel qual tots els grups parlamentaris signaren un acord per pal·liar aquesta delicada situació. I és en aquest acord, en el seu apartat tercer, segon paràgraf, quan parla que: «Els nous reglaments establiran que els regidors que deixen els partits polítics o agrupacions de les candidatures per als quals han estat elegits no passin al Grup Mixt, sinó que s'organitzin a partir de la creació de la figura dels nous inscrits o dels regidors independents, amb la creació, en el seu cas, del corresponent Grup no inscrit, i actuïn en la corporació de manera aïllada, sense percebre o beneficiar-se dels recursos econòmics i materials posats a disposició dels seus grups polítics de la corporació.» Insisteixo molt en aquest concepte, perquè després l'esmena transaccionada que s'ha fet sí que fa referència no a l'individu així, però jo, a diferència del que deia el diputat d'Esquerra Republicana, sí que es pot aplicar al que és el Grup, però no a l'individu així, perquè pugui exercir realment la seua feina i la seua tasca com a regidor.

Aquest i no un altre és el compliment que avui donarem de l'acord esmentat, aprovant aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei que abans he dit, 8/1987, de 1987, i hi afegim dos nous paràgrafs, el bis i el ter, que parlen del tema en concret.

I referent ja a aquesta transaccional, jo vull destacar dos qüestions importants a tindre en compte. Primer, que parlem dels regidors que s'han presentat per un partit polític i que per voluntat pròpia han anat a unes altres formacions, i que això contempla, en si mateix, un transfuguisme propi. Però parla també –i jo penso que aquí sí que hem de fer una manera d'entendre-ho, o la manera que nosaltres entenem aquesta modificació–, quan diu que: «Queden com a regidors no adscrits... Aquest precepte no és aplicable en el cas de les candidatures presentades amb la fórmula de coalició electoral, quan algun dels partits que l'integren decideixen abandonar-la.» Aquí hem de deixar clar que en aquest aspecte es podria presentar una confusió en dir: escolti'm, aquelles candidatures que es presentin en coalició, com pot ser Convergència i Unió, com pot ser Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, poden comportar realment que, d'una manera lliure, puguin fer..., anar-se'n i formar un grup mixt i trencar realment l'esperit bàsic, sempre que sigui una de les formacions polítiques que s'integren dintre la que se'n va. Se sobrenten que no és la voluntat individual, sinó del col·lectiu. Ho dic realment perquè aquest aspecte s'ha de tindre molt en compte, perquè no poguéssim caure realment en un parany que solament siguin els partits els qui es presentin i no les coalicions.

I el segon és reiteratiu amb allò que primer havia dit. Per qüestions –i aquesta és l'esmena que nosaltres vam

presentar–, per qüestions realment de les sentències del Tribunal Constitucional en què un regidor que se'n vulgui anar del seu grup municipal o del seu partit, i formi o se'n vagi o va a un grup mixt, té dos característiques, primer, la seua activitat pròpia com a regidor –o la remuneració que pot tindre per fer la seua feina específica, individual de regidor–, però, a part, a part, rep uns diners com a grup municipal. Bé, doncs, la segona que es reforma, perdó, que es modifica, ve en aquest camí, que tindrà els recursos econòmics que li són propis per poder desenvolupar la seua activitat de regidor no inscrit o regidor independent, però una de les maneres serà que aquest grup no tingui, en no formar-se el Grup Mixt, els recursos econòmics que realment faciliten aquest transfuguisme, que pugui estar amb més soltesa per poder treballar realment en pro i en contra del partit polític pel qual s'ha presentat.

Per tant, nosaltres donarem el vot afirmatiu a aquesta transaccional, i esperem, i el nostre Grup espera que aquesta competència que té la Generalitat de fer una llei electoral –ja he dit que som l'única comunitat autònoma que no la té–, poguéssim afegir moltíssimes més coses a aquest acord que es va signar per tots els partits polítics al Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Certament, per l'extensió del text de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, podríem pensar que estem davant d'una modificació intranscendent i de poc relleu, però darrere del debat d'aquesta modificació, iniciada a través d'una proposició de llei presentada pel Grup Iniciativa per Catalunya Verds, s'ha produït, durant molts mesos, un debat que a mi em sembla certament interessant. Certament interessant perquè ha estat un debat a cavall entre els drets col·lectius d'una formació política i la conducta o els drets individuals d'aquelles persones que configuren, en un moment determinat, una candidatura i, per tant, que els mantenen, en tant que drets individuals, mentre dura l'exercici del seu càrrec.

Però és cert que tot això arrenca de la necessitat, o almenys de la preocupació generada en el conjunt de forces polítiques –i jo confio i he de creure que és una preocupació real i sincera del conjunt de partits polítics de l'activitat parlamentària de presència en el món municipal i en el món dels parlaments diversos de l'Estat espanyol– per la perversió o per la transgressió que pot arribar-se a produir respecte a la voluntat popular manifestada a les urnes per part dels ciutadans i ciutadanes d'una determinada circumscripció electoral, i el que succeeix després, a la pràctica, segons sigui utilitzada aquesta llibertat individual dels càrrecs electes,

que jo crec que ningú pretén coartar ni limitar, però que, en canvi, sí que és bo de reflexionar sobre fins on això pot, hi insisteixo, transgredir o condicionar el que havia estat, el que està per damunt de tot, que és la voluntat popular.

Per tant, el que fa aquesta Proposició de Llei de modificació, jo crec que no és modificar substancialment el que avui ja forma part de la jurisprudència del conjunt de sentències que han analitzat amb deteniment aquesta llibertat individual dels càrrecs electes, però sí, en canvi, treure-li elements que fins ara, no només ho permetien en virtut d'aquesta llibertat reconeguda per diferents sentències, sinó que, fins i tot, la decisió d'abandonar el grup municipal del qual formaven part, en virtut d'haver format part d'una candidatura, els podia arribar a suposar determinats avantatges i, fins i tot, aquesta actitud –jo crec que criticable i rebutjable des del punt de vista moral i polític– podia arribar a tenir determinats premis de caràcter econòmic, si es configuraven en tant que grup específic en el si de la corporació municipal.

Perquè és evident que ningú –ni aquest Parlament, ni cap partit polític, ni cap persona que vulgui defensar la llibertat– pot condicionar o pot arribar a disminuir el grau de llibertat individual de tots i cada un dels càrrecs electes que hagin sorgit d'unes eleccions municipals. Però també és veritat que hi han actituds absolutament despreciables, que jo crec que no formen part exactament del redactat en què establim les lleis, ni l'actual Llei de règim local i municipal de Catalunya, ni les futures lleis electorals que, molt probablement, pel que fa a la llibertat individual dels càrrecs electes, difícilment seran més restrictives del que són ara, entre altres coses perquè la tendència general a parlar de llistes obertes i de plantejament de donar-li més valor a cada un dels candidats ens porta que difícilment les lleis electorals puguin arribar a limitar aquesta llibertat individual inqüestionable, sinó que estem davant d'un debat –i a mi em sembla que són molt importants els continguts del dictamen del Consell Consultiu, fins i tot, el contingut del vot particular que ha mantingut un dels membres d'aquest Consell Consultiu–, quan en el fons es desprèn que, més enllà de la reglamentació, de la regulació legal, hi ha necessàriament un compromís de caràcter ètic, de caràcter moral, de caràcter estrictament polític de les formacions, de no aprofitar-se mai d'aquesta decisió –sovint mesquina–, si em permeten, d'intentar canviar majories en funció de fenòmens estrictament locals, que res tenen a veure –hi insisteixo– amb la coalició o amb la formació política amb què varen presentar-se a les eleccions.

I, per tant, evidentment que el Grup Socialista donarà suport a aquesta modificació, però amb el benentès que l'única cosa que fem és no premiar aquesta actitud, i amb el benentès que el que hauríem de fer tots plegats és tornar a recuperar –tots plegats em refereixo a les formacions polítiques– aquesta idea lloable, noble, de l'activitat política en l'àmbit municipal. De tornar a considerar i de tornar a fer pedagogia a la població que formar part d'una candidatura és un compromís de caràcter ètic, de caràcter ideològic, de defensa d'uns determinats valors que no poden trair-se a meitat de la legislatura, i que formen part, per tant, d'aquesta dig-

nitat individual i personal que la persona que canviï d'opinió –que tothom té el dret individual de canviar d'opinió– abandoni el càrrec polític a què va accedir arran de presentar-se a una candidatura.

Però entrem més, hi insisteixo, en l'àmbit de l'ètica personal, de l'ètica col·lectiva de les formacions polítiques, que a mi em sembla molt i molt important, perquè el transfuguisme no hauria tingut les repercussions perverses que ha tingut en el món municipal si no hi hagués hagut altres formacions polítiques que, en un moment determinat, han aprofitat aquesta situació per canviar majories i, per tant, per pervertir la voluntat expressada en les urnes. I és per a això que crec que ha de servir el debat i el contingut dels dictàmens del Consell Consultiu, per tornar a fer una reflexió sobre les grans virtuts i glòries que té l'activitat política i que té la representació municipal, però també les misèries que es poden arribar a produir en el món municipal i la renúncia expressa, explícita, irrenunciable, de totes i cada una de les formacions polítiques, d'aprofitar-se d'aquestes misèries per canviar –com ja he dit diverses vegades en la meua intervenció– la voluntat expressada en les urnes, que és la veritable veu dels ciutadans i que ningú té dret, en nom de la defensa de llibertats individuals, de transgredir-la.

Aquesta és, em sembla a mi, la importància de la Proposició de Llei que estem debatent en aquests moments. I que, per tant, no és tant un debat sobre si els regidors no adscrits o no inscrits a cap grup municipal tenen o no tenen els mateixos drets que la resta dels regidors, perquè és evident que ningú els pot negar, sinó que no poden configurar un nou grup polític en el si del consistori perquè no varen presentar-se ni amb un programa electoral, ni defensant una determinada ideologia, ni defensant uns determinats valors, que són aquells als quals van atorgar el vot a la candidatura determinada els ciutadans i ciutadanes.

Però el transfuguisme continuarà existint –hi insisteixo– si el compromís signat, i no només sobre el codi de conducta política amb relació a les corporacions locals que van signar, certament, tots els partits polítics amb presència en el Congrés dels Diputats l'any 1998, sinó «tots» els partits polítics, «totes» les formacions polítiques, pel que fa a la conducta i a la renúncia explícita d'aprofitar-se de situacions mesquines i que corresponen sempre a fenòmens estrictament locals per a canviar majories, per a canviar voluntats populars expressades en les urnes. I, per tant, nosaltres hi donarem suport. Creiem que no se'ls ha de premiar donant-los les atribucions, a més a més, de regidor, com a grup municipal establert, i, per tant, que no s'ha de permetre l'establiment d'un nou grup municipal quan això es produeixi.

Però, perquè no tingui els efectes perversos –hi insisteixo–, el que cal és que aquell ampli acord signat es traslladi, després, al comportament de totes i cada una de les formacions polítiques, de tots i cada un dels partits polítics, siguin en coalició o siguin independentment; si no, de res servirà aquesta modificació puntual de la Llei municipal i de règim local catalana; de res serviran tots els discursos o els acords signats si després, a la pràctica, perquè en aquell moment i en aquell muni-

cipi ens va bé, doncs, pervertim i renunciem a tot això que avui s'ha dit.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan aquest Parlament va debatre la presa en consideració de la Proposició de Llei de reforma de l'article 48, de la Llei municipal, tots els grups parlamentaris vam estar d'acord amb aquesta iniciativa, a recolzar aquesta iniciativa d'Iniciativa per Catalunya Verds.

I és que tots els grups parlamentaris i també els partits polítics considerem –ho consideràvem ja i ho considerem avui– que el transfuguisme té efectes nocius sobre la governabilitat de les corporacions locals i sobre la representativitat democràtica; en definitiva, té efectes nocius sobre el sistema democràtic.

Les conseqüències d'una pràctica reiterada, que ja coneixem, del transfuguisme són negatives si canvien la correlació de forces sortida de les urnes, i, per això mateix, poden deteriorar, molt sensiblement, l'estabilitat i el govern dels ajuntaments. És per tot això, que tots ho compartim i que estem segurs que s'hauria de reformar, que vam recolzar, ja, en el seu moment, la presa en consideració.

Avui, doncs, estem modificant... –espero que s'aprovi, donat que tots els grups que m'han precedit s'han manifestat favorables a aquesta reforma–, avui el que estem, doncs, reformant és la Llei municipal en el sentit d'introduir el punt tercer de l'acord que es va signar a Madrid des dels diferents partits polítics, per tal de fer..., de posar traves al fet que es pogués fer, que es pogués exercitar el transfuguisme polític.

La resta de punts d'aquest acord, que es va signar amb els diferents partits polítics, són compromisos polítics que no tenen reflex a les lleis. En aquests acords, senyor Luna, hi ha dos punts, l'acord quart i sisè, en els quals diu que els partits polítics impulsaran la reforma de la Llei electoral.

Li haig de dir, senyor Luna, que, tres anys després –tres i escaig després– des que es va signar l'acord, no s'ha revisat aquesta Llei electoral. I aquesta Comissió de seguiment, que ha de fer el seguiment d'aquesta revisió de la Llei electoral, està presidida pel ministre d'Administracions Públiques. Per tant, vostè ens ve aquí a demanar la Llei electoral, que li haig de dir que si en alguna ocasió ha estat demanada en aquest Parlament al Grup majoritari, mai pel Grup Popular i mai cap partit polític ni grup parlamentari ha presentat un text. I l'impuls de les lleis ha de venir o bé del Govern o, també, de les mateixes oposicions de lleis que els mateixos grups parlamentaris presentin.

I de vostè, que porta dues legislatures, concretament, no li conec cap iniciativa, ni del seu Grup, ni ara ni abans; en tot cas, algun dia –ho suposo– s'haurà de fer la Llei electoral. Però, en tot cas, els deures ni una part ni l'al-

tra els han complert en el sentit que vostè demanava, ni Madrid que porta tres anys sense..., incomplint l'acord quart i sisè de la Llei de l'acord que es va signar el 88, ni aquest Parlament tampoc. Per tant, doncs, posem les coses en el seu just punt i mesura.

Avui deia que tractem, reformant la Llei electoral, d'aprovar, en definitiva, una mesura que és una mesura dissuasiva per tal que els regidors tinguin molt més difícil abandonar el grup polític pel qual es van presentar a les eleccions. Però, com ho deia, també, la portaveu del Grup Socialista, això és un comportament ètic i, fins i tot, individual –primer, col·lectiu dels partits, però també individual. Dient que és una mesura dissuasiva ho posem més difícil; però, no obstant, mentre no es canviï la Llei electoral això no podrà ser, en profunditat, reformat.

I és aquesta Llei, senyor Luna, que li deia que s'ha de reformar a Madrid, no aquí, a Catalunya, perquè no tenim competències. I el mateix acord dels partits polítics diu que «les comunitats autònomes constituïran els seus òrgans de seguiment d'acord amb les competències que tenen pel seu Estatut», no amb unes imaginàries, sinó amb les que realment i constitucionalment i estatutàriament tenen.

Avui aprovem un text que ha estat, que és el resum de les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris i del Dictamen elaborat pel Consell Consultiu, que, molt eficaçment, ha redactat el lletrat senyor Pitarch i que compta amb el recolzament, per suposat, del Grup de Convergència i Unió.

I una altra cosa més –això només és una puntualització–: «Senyor Luna, Convergència i Unió no és una coalició ja electoral, és una federació amb personalitat jurídica pròpia i així es presentarà a les eleccions, si déu vol, i podem fer-ho.»

Per altra banda, deia que no només amb aquesta Llei resoldrem el tema del comportament polític sobre el transfuguisme, donat que hi ha aquesta Sentència, que estableix que no hi ha vinculació entre l'escollit i el Partit pel qual es va representar. Tampoc en el nostre sistema electoral existeix la vinculació de l'escollit amb els votants. Tenim aquesta situació i, per tant, segurament, això fa que siguin molt més fàcils aquests comportaments poc ètics, diria, de transfuguisme polític, i que tots els partits, en alguna ocasió, han tingut algun dels seus participants a les llistes que l'han practicat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, penso que no hi hem d'afegir res més, sinó simplement reiterar el nostre recolzament, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a aquesta iniciativa i a la reforma de l'article 48 de la Llei municipal.

Moltes gràcies.

(*Veus de fons.*)

El president

Senyor Luna, em demana la paraula per...?

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Per evidents al·lusions a la meua persona, no?, o al meu Grup.

El president

Té un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Miri, jo li vaig a dir una cosa, vostè m'estava dient que jo porto dos legislatures, encara no les he acabat. Però, escolti'm, si els diputats que estem aquí hem de fer la tasca que li correspon al Govern, anem apanyats! Jo portaré dos legislatures, però vostè en portarà més que jo i amb responsabilitats de Govern, i el Govern és el que té la responsabilitat de portar una llei electoral aquí, que, des de 1979, que tenen les competències per fer-ho, no ho han fet. Per tant, lliçons se les estalviï, eh?, perquè no calen.

Gràcies.

(*La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.*)

El president

Senyora diputada, un minut...

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyor Luna, no ho interpreti com a grans lliçons, simplement li deia que llegeixi, vostè, els acords que el seu Grup Parlamentari i el Govern al qual vostè recolza van acordar l'any 98. I li dic –li ho he dit–, no li he donat lliçons, simplement li he dit: «Els seus deures, vostè, i nosaltres els nostres.»

Però, en tot cas, si el Govern no els fa els grups parlamentaris també poden presentar proposicions de llei.

El president

Moltes gràcies.

Abans de passar a votar, senyores i senyors diputats, permetin-me una consideració: a partir d'avui veuran aquí a l'hemicicle uns «artilugios» que ens acompanyaran en el futur, que estan a banda i banda de l'hemicicle, n'hi ha dos més al darrere. (*Remor de veus.*) Això és una innovació que a partir d'avui comença, estem en una emissió zero, que té la seva translació al darrere d'aquest hemicicle, on hi ha tota una complexa instal·lació per divulgar la imatge d'aquest hemicicle.

A partir del proper dia, ja d'una manera efectiva, la imatge d'aquest hemicicle es portarà a la Torre de Collserola i estarà a l'abast de qualsevol televisió del país. I, és més, hi han instal·lacions, aquí, també disposades per les televisions que ordinàriament treballen aquí. Això té un doble objectiu: un d'ells és que es conegui la feina que es fa aquí a través d'una imatge gestionada pel mateix Parlament, i, una segona –si volen, derivada, però també important–, intentarem abolir aquests trípodes que hi han aquí a l'entrada, perquè, doncs, convé donar un aire més digne, diguem-ne, a aquest hemicicle. Només perquè ho sàpiguen. (*Remor de veus.*)

Segona cosa que voldria, també, advertir-los..., és que per a l'aprovació d'aquest Dictamen es necessita la majoria de seixanta-vuit o més diputats, per tant, es necessita la majoria absoluta. I, si els ho sembla, podem passar ja a aquest tràmit de votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor; per tant, queda aprovada.

Per consens dels diversos grups també se'm demana que la interpellació número 6 se substanciï després de la número 3, els ho dic per unificar, fins i tot, les diverses presències.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació públics**
(tram. 300-00850/06)

I passem, per tant, ara, al segon punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació públics. Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a parlar de televisió i estem encantats d'estrenar aquestes flamants càmeres que avui permetran, en fase experimental, seguir els processos de debat i de discussió del nostre Parlament.

Senyor Mas, en vam parlar fa molt poc, tot just avui fa un mes que vàrem substanciar una interpellació al Consell Executiu expressant la nostra preocupació pel caire que prenen els esdeveniments al voltant o referents a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I avui, tot just fa trenta dies després, podem constatar que aquelles senyals d'alarma que vam avançar, que aquelles coses que li vam dir, a vostè, han esdevingut realitats i han esdevingut fets. És a dir, el nostre Grup considerava, aquell dia, i avançava, que entràvem en un procés regressiu, en un procés de buquerització a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb un doble objectiu: el primer, fer fracassar la tímida obertura i canvi que s'havia produït a TV3, que no a Catalunya Ràdio; i, el segon objectiu, afavorir la seva projecció, senyor Mas –la seva projecció–, davant d'un període electoral que s'enceta.

Malauradament, ha arribat la fi del consens a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i ha arribat per interessos partidistes. Vostès saben que tot just iniciar-se l'actual legislatura, i com a fruit del debat sobre el model audiovisual, es va arribar a un conjunt de compromisos polítics i de compromisos legislatius. Es va avançar en l'objectiu de fer una ràdio i una televisió pública més plural, més professional i més independent. I es va arribar a acords, es va arribar a uns principis d'acords. I vostès saben que es crea, que es reforma un consell de l'audiovisual de Catalunya, que ha estat més solvent econòmicament, que ha estat més independent, amb més capacitat sancionadora, però que avui aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya és l'última relíquia, l'última espècie d'aquell consens, l'únic que hem pogut preservar d'aquell inici de canvi en els mitjans de comunicació públics catalans.

Vostès saben que s'esbossa una nova llei de la Corporació Catalana i vostès saben que també la trenquen perquè no poden controlar el nomenament del senyor director general. Vostès saben que s'acorda la necessitat d'un contracte programa, i arriba un contracte programa que no té la funció per la qual va ser demanada pel Consell d'Administració, a saber..., sobretot eixugar el deute que tenia acumulat i que segueix acumulant la ràdio i la televisió públiques.

I per fi, hi ha un consens en el nomenament del senyor Miquel Puig i Raposo. Però permeti'm que li digui, i contradient el senyor Puig, també: hi ha un consens, no sobre la seva persona –els consensos generalment no són sobre les persones, perquè això tindria un altre qualificatiu, un consens sobre les persones–, sinó que el consens és sobre els acords als quals s'arriba en el Consell d'Administració en un acte, que consta, del mes de febrer de 2000, en el qual hi ha un acord de tots els grups polítics, de tothom, en defensa del pluralisme en la confecció del contracte programa i sobretot en el consens en el nomenament dels directius de la ràdio i de la televisió públiques. I és aquest punt, sobretot, on s'ha trencat aquest consens.

Però tot això s'ha acabat, senyor Mas, s'ha acabat; millor dit, diguem-ho amb propietat, comença a acabar-se quan hi han canvis de determinades conselleries, quan els consellers més dialogants marxen del Govern i vostè entra i comença a tenir un paper més decisiu, més predominant, amb aquest Govern.

La feina que va endegar el senyor Puig, el director general, als inicis del 2000, aquells acords amb el Consell d'Administració, aquell diàleg, s'acaba. Les millores de les relacions laborals, el diàleg amb els treballadors, el desembussar el conveni col·lectiu, el qual havia estat incapaç de tirar endavant el senyor Oliva, i el senyor Vilajoana, entren en una situació de vida morta. El cert *fair play* que hi havia a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, fruit d'aquell consens, també s'acaba, i la certa imparcialitat informativa i la credibilitat s'estan diluint. Vostè es preguntarà per què, senyor Mas. I nosaltres li dèiem en l'anterior interpellació: «Perquè vostès han fet una contrareforma de la Llei de la Corporació. Perquè han posat la proa a determinats professionals, amb criteri. Han posat la proa a determinats programes.» I perquè, finalment, senyor Mas, el senyor Puig s'ha plegat, com ho ha fet, a les pressions que vostè i el seu entorn li han fet.

El nomenament del nou director de Televisió de Catalunya és a gust de palau; és a gust de vostè, senyor Mas. A mida de vostè per encarar l'etapa política que s'acosta. I això és el que definitivament trenca el consens polític que hi havia sobre el món audiovisual català.

Amb el nomenament del senyor Oliver, senyor Mas –el qual respectem com a professional i com a persona, tant les seves idees com el seu treball–, s'ha trencat aquest consens, que es va teixir de forma molt laboriosa al voltant del senyor Puig, i que els seus col·laboradors i alguns diputats i alguns membres de la seva col·lecció han volgut liquidar des de fa molt temps.

Miri, senyor Mas, li ho deia a l'anterior interpellació: vostès no han tingut, no tenen, no han tingut mai un

discurs propi sobre els mitjans audiovisuals catalans, sobre el que havia de ser la ràdio i la televisió públiques a Catalunya, no l'han tingut mai. Vostès avui, aquests últims mesos, han optat per la línia que propugnaven determinats sectors més immobiliàries, i fins i tot algun mitjà de comunicació, aquest suposat dret que tenen els governs a fer i desfer segons convingui a la ràdio i la televisió públiques. I, així, han conculcat el que era l'essència d'aquell debat, l'essència d'aquell debat que era voler oferir un bon servei públic independent, de qualitat i amb neutralitat, i vostès han optat per la inge-
rència, per aquest dret suposat del Govern a fer i desfer segons convingui a la ràdio i la televisió públiques.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Senyor Mas, jo recordo l'última interpellació que li vaig fer, i que vostè em va retreure les meves referències a la premsa. I jo sé que vostè s'esvera sempre quan jo li cito la premsa, i sé que s'esvera sempre quan li cito els comunicats sindicals, però jo ho sento, senyor Mas, són els cronistes de la vida quotidiana, són els que reflecteixen allò que pensa molta gent i allò que pensen molts col·lectius. I jo avui li ho vull tornar a fer, perquè l'altre dia no em va permetre vostè que li ho ensenyés, simplement li ho vaig anomenar i m'ho va retreure, però miri: «Miquel Puig lliura TV3 a un *tifosi* d'Artur Mas», per exemple. «A un *tifosi* d'Artur Mas», algú ho diu, això. «Retrocés a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i a TV3», un comunicat sindical. «Un nou atac, definitiu?, contra TV3.» «Oliver, una opció nefasta.» Un diari de gran tiratge: «La designació de Joan Oliver com a director de TV3 trenca el consens.» Un altre diari, un editorial d'aquest diari dient que es trenca el consens des del Govern, i un altre diari que diu: «Miquel Puig col·loca un home de Mas al frente de la direcció de TV3.»

No és l'oposició malèvola, senyor Mas, la que li està dient a vostè que vostè ha convocat al front... Vostè ha propiciat al front de la ràdio i la televisió públiques una persona procliu als seus interessos electorals, els del seu partit, i ha trencat el consens sobre un servei públic de ràdio i televisió que es mereixen tots els ciutadans de Catalunya, perquè, al cap i a la fi, són els que paguen els diners que valen aquestes ràdio i televisió públiques.

És a dir, vostès han liquidat en pocs dies un cert patrimoni, vostès han liquidat uns avenços en la democratització dels mitjans de televisió i de ràdio públiques que en molts llocs d'aquest Estat ens estaven envejant. Ens estaven preguntant: «Com ho esteu fent?» «Com esteu fent això del CAC?» «Com esteu portant aquesta política informativa, aquest canvi dels mitjans de comunicació?» Vostè ho ha trencat, vostè ha tornat al passat, als vells temps.

El senyor Miquel Puig ha tingut una actitud estranya, jo penso que es podria definir amb dos coses: o ens ha estat enganyant fins ara, el senyor Miquel Puig, o ha cedit a les pressions que vostès li han fet; les dues condicions, si ens ha enganyat o si ha cedit a les pressions, les dues són francament penoses.

Vostès han anteposat els interessos partidaris al dret dels ciutadans a una informació independent i veraç, i

aquesta és una trista victòria, senyor Mas, una trista victòria d'haver col·locat una persona al front d'una ràdio i una televisió públiques que en aquests moments no estan consensuades, no té el suport de les forces polítiques d'aquest Parlament.

Vostès estan condicionant la Corporació, no sols des del seu vessant periodístic, informatiu i de direcció, sinó també des d'altres aspectes econòmics i empresarials.

Vostès estan fent un servei, un mal servei al pluralisme i al país, estan espatllant el que podria haver estat un bon instrument al servei de la ciutadania, i tot això ho estan fent perquè vostès no són un bon govern –són un mal govern– i miren només pels seus interessos.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ferran, bé, com vostè molt bé deia, fa poc temps que es va comentar aquest mateix tema, vostè ho va portar en el Ple del Parlament, per tant, no sé si la sessió que tindrem avui afegirà gaire cosa o no, perquè probablement tot el que ens havíem de dir mútuament, doncs, ja ens ho varem dir fa trenta dies, i em temo que després de la seva intervenció, doncs, poca cosa més s'hi pot afegir. De tota manera a mi m'agradaria fer-li alguna pregunta i alguna reflexió en veu alta al mateix temps.

Vostè diu que s'ha trencat el consens. Que s'ha trencat el consens, doncs, no sé exactament què vol dir en aquest cas, perquè... Sí. Si vostè mira els Estatuts de la Corporació de Ràdio i Televisió, vostè... Em pot dir exactament on diu que el director de TV3 s'ha de nomenar per consens? Perquè, si no estic mal assabentat, em sembla que el director de TV3, el nomena el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per tant, el senyor Miquel Puig, i una vegada presa la decisió –que és seva–, una vegada presa aquesta decisió, n'informa o en dóna compte al Consell d'Administració.

Per tant, escolti, nomenar un director de TV3, una persona o una altra, no és trencar el consens, és simplement que el director general de la Corporació exerceix les seves facultats –que són les seves–, no són ni les de vostè ni les nostres ni les del Govern ni de ningú més: són les seves, i ho fa d'acord amb els criteris que ell considera més oportuns.

Per tant, senyor Ferran, li prego que em digui on diu –on diu– que el director de TV3 s'ha de nomenar per consens, perquè si no ho diu a cap lloc, aleshores potser aquesta afirmació que vostè diu que s'ha trencat el consens, potser és una afirmació diguem-ne fora de lloc o simplement gratuïta.

Vostè diu que pràcticament no s'està fent res bé allà. Doncs, miri, no es fa res bé en tot aquest tema dels audiovisuals, però resulta, primer, que Catalunya és l'únic lloc de tot l'Estat espanyol –per cert, amb moltes comu-

nitats governades pel seu propi Partit– on hi ha un organisme com el Consell Audiovisual de Catalunya. Ho fem millor o ho fem pitjor, en aquest sentit? Ho devem fer millor, millor fins i tot que allà, on vostès governen.

Tenim un contracte programa, és veritat o no és veritat? És veritat. Ha costat d'arribar-hi? També és cert, però el tenim; és un contracte programa que a més a més ha estat àmpliament –àmpliament– suportat en el Consell d'Administració –ja li ho vaig dir l'altre dia, i sento tornar-ho a repetir–, fins i tot amb gent seva posada pel seu Grup Parlamentari que d'una forma o d'una altra estaven a favor del contingut d'aquest contracte programa. Que aquest contracte programa no ho resol tot de cop? Evident, però això no vol dir que sigui un mal contracte programa. El tenim, està aprovat pel Consell de la Corporació, amb un ampli suport, i per tant aquest és un fet absolutament positiu.

El conveni col·lectiu. Tenim un conveni col·lectiu a quatre anys vista, si no recordo malament. Tan malament es fa la relació entre el món sindical de la Corporació, de TV3, de Catalunya Ràdio i la direcció que porta el senyor Miquel Puig, com perquè finalment sigui possible un conveni col·lectiu a quatre anys? Si tan malament es fes tot, això no seria possible, i ho és: contracte programa, conveni col·lectiu, Consell Audiovisual de Catalunya, etcètera. Per tant, què és el que va malament? El que va malament, potser, és que vostès estan excessivament nerviosos amb el que passa. Sí, home, sí, estan nerviosos, i ho demostren perquè porten això contínuament en el Ple del Parlament, i tenen i transmeten aquesta sensació de neguit que jo crec que està absolutament injustificada, perquè, miri, li diré una cosa: mai nosaltres, si vostès estiguessin en el Govern, estariem tractats com vostès estan tractats a la Corporació. (*Veus de fons.*)

Mai, mai, mai! I vostès –i vostès– ho saben molt bé, senyor Ferran. I si m'ho permet, i no ho interpreti com un atac a vostè directament, perquè no ho és, però si m'ho permet, vostè ho ha de saber molt especialment; vostè ho ha de saber molt especialment. I, si no, digui'm quin és el seu model de televisió. Quin és el seu model de televisió, senyor Ferran? El model de televisió del Partit Socialista, quin és? La televisió espanyola que vàrem conèixer durant molts anys? És aquell el model? (*Veus de fons.*)

No, escolti'm, escolti'm, és que aleshores decidien vostès. Ara, ara només fan discursos, però aleshores decidien, i quan decidien, durant molts anys, tenien un model de televisió que suposo que hi creien, suposo que hi creien, i era el que era, i era el que era. Escolti'm el coneixem molt bé, però no cal anar tan enllà, no cal anar tan enllà ni tan lluny.

És Televisió de Barcelona, senyor Ferran, el seu model de televisió? Jo l'he coneguda, i l'he patida en les meves pròpies carns, a l'Ajuntament de Barcelona. (*Remor de veus.*) Sí, sí..., l'hem patida –l'hem patida–. Sap com es decidien els directors i responsables de Televisió de Barcelona? Sap com es decidien? Sí, sí..., com es decidien, senyor Ferran? És aquest el seu model de televisió? Home, jo li prego, senyor Ferran, que no tingui tanta audàcia quan parla d'aquests temes, que faci una mica diguem-ne de repassada de com vostès actu-

en en aquest àmbit i que convinguin amb mi, encara que sigui doncs amb un punt d'objectivitat, que convinguin amb mi que en tots aquests sentits, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i TV3 en particular són un model de pluralitat. És així: són un model de pluralitat, com pocs en trobaran, fora del que és exactament aquest model.

I, finalment, una última cosa. Vostè diu una cosa que finalment és una gran contradicció, no? Veig que té un rebuig clar contra el senyor Joan Oliver. Sí, sí, vostè ho ha dit. Vostè ve aquí i em treu una sèrie de retalls... (*Veus de fons.*) No, un moment, ara li explicaré la contradicció. Em treu una sèrie de retalls de premsa, que els exhibeix com a argument finalment propi, perquè, si no, no els trauria aquí, si no, no se'n faria ressò, si no, només diria les seves opinions, vostè ve aquí i diu: «Escolti, retalls de premsa», i aleshores només llegeix, evidentment, els que portaven un punt diguem-ne o una càrrega de negativitat, i els fa seus d'una forma o d'una altra, els fa seus perquè els utilitza en aquesta tribuna i en aquesta interpellació. Però, en canvi, comença dient: «Respectem el senyor Oliver com a professional i com a persona». En què quedem, senyor Ferran? El respecten o no el respecten?, com a professional, com a persona ja m'ho imagino que ho fan. Però si el respecten com a professional, per què hi estan en contra? Perquè si el respecten com a professional, vol dir que d'alguna forma o d'una altra vostès es fien que és un bon professional, si no, no el respectarien, o no?

El respecten o no el respecten? En el fons, senyor Ferran, no el respecten, no el respecten. I si el respecten, aleshores jo li prego que retiri totes aquestes afirmacions, perquè vostè en aquesta tribuna, vostè, senyor Ferran, en aquesta tribuna, ha volgut donar la impressió –i ho ha dit obertament– que el senyor Joan Oliver és un *tifosi* del senyor Artur Mas, aquesta és la impressió que vostè ha volgut donar. I ha dit explícitament –i ha dit explícitament– que aquesta decisió s'ha pres condicionadament per afavorir les expectatives electorals del Govern de la Generalitat i de Convergència i Unió. Per tant, vostès no respecten el professional, perquè si el respectessin se'n farien i pensarien com pensa molta gent –i pensarien com pensa molta gent, afortunadament– que, efectivament, és un bon professional i que un bon professional de la comunicació i del periodisme la primera norma que té, la primera norma que té, és de no deixar-se ingerir en els assumptes que són de la seva competència.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mas. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor Mas, vostè a mi sempre em deixa perplex, perquè el que li pregunto sóc jo i surt vostè i em pregunta a mi. Escolti'm, el conseller en cap és vostè, jo ja hi arribaré, eh?, no pateixi. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Escolti, sap una cosa?, miri, és que tinc tantes coses per dir-li que ho faré molt de pressa. (*Persisteix la remor de veus.*) Escolti, cada vegada que vostè puja aquí, senyor Mas, i em parla del PSOE i vostès em parlen del Borrell, penso que vostè té afició a l'arqueologia, vostè té afició a l'arqueologia o vostè és fanàtic del *Cine de barrio*, perquè li agrada Estrellita Castro i sempre està mirant endarrere, escolti'm. (*Remors i aplaudiments.*)

Miri, escolti, senyor Mas, el senyor Puig quan va ser director general de la Corpo va fer un discurs programàtic i es va comprometre a un grapat de coses, va dir: «si en un any no hi ha contracte programa, jo me'n vaig», i va dir en un Consell d'Administració del mes de febrer del 2000 que ell es comprometia a tres coses: a un contracte programa, al pluralisme informatiu i a consensuar els nomenaments de la cadena –a consensuar els nomenaments de la cadena. I consta en acta, perquè m'he preocupat de preguntar-ho, consta en acta; per tant, aquí s'ha trencat el consens, perquè s'ha trencat el compromís del senyor director general, i res més. S'ha trencat el compromís del senyor director general.

Després li he dit a vostè tres coses: vostès estan intervenint, i està intervenint no sols en la ràdio i la televisió en els aspectes informatius, estan intervenint en altres coses, perquè està donant directrius, vostè, senyor Mas; vostè està dient el que s'ha de fer amb l'Agència Catalana de comunicació; vostè està dient el que s'ha de fer amb el portal Via Salus, vostè està dient que no toquin el senyor Claveguera, que està demostradíssim que ho fa molt malament, i vostè està dient que posin el senyor Oliver. I sap el que passa quan al senyor Puig li preguntem si té pressions, si té dinars, etcètera, doncs, miri, li vull llegir textualment, per no citar de memòria, li vull citar textualment, diu el senyor Puig: «pressions, s'ha preguntat sobre pressions i concretament sobre un dinar i un lloc, el Palau de la Generalitat; miri, jo, sobre aquest tema, voldria dir-li el següent, ni nego ni afirmo, ni nego ni afirmo, perquè ni nego ni afirmo, miri, ni nego ni afirmo contactes concrets, telefonades concretes, dinars concrets, etcètera. Per què? Miri, tothom, públic i privat té dret a trucar al director d'informatius, al director de Televisió, al director de la Corporació i dir-li la seva opinió, tothom té dret a fer-ho i això no és dolent, ni és condemnable.». Fins aquí, cap problema, però miri el que diu després el senyor Puig: «el que és important és que he fet jo després d'aquesta trucada, això és el que és important.» I sap què és el que ha fet el senyor Puig després de la trucada? Nomenar el senyor Oliver, no tocar el senyor Claveguera, entrar a l'Agència Catalana de comunicació, etcètera; això és el que és penós.

Les pressions són lícites, senyor Mas, i a la política n'hi ha hagut sempre, el que no és lícit és canviar les actituds i els principis a causa de les pressions, i vostè..., aquesta és la forma de fer política que tenen en aquests moments a la ràdio i la televisió públiques a Catalunya. Vostès pressionen, les coses han girat com han girat, perquè vostè està intervenint, vostè, el senyor David Madí i el seu entorn –que tots sabem qui és– i els mitjans de comunicació ho recullen. Quan el Comitè Professional treu aquesta nota, no la treu per casualitat, la treu perquè sent que havien començat a treballar amb una certa comoditat, amb una certa professionalitat i veuen

el perill del consignisme un altre cop damunt de la ràdio i la televisió pública catalana. I això és el que estem denunciant avui aquí, senyor Mas, perquè no em negarà vostè que els retalls dels diaris moltes vegades, quan hi ha un editorial d'un diari de llarg tiratge que diu que s'ha trencat el consens no és perquè m'ho inventi jo, és perquè és *vox populi* que hi havia aquest consens, perquè el senyor Puig n'ha fet bandera, d'aquest consens, i ens ha tingut gairebé dos anys «marejant la perdiu» a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió dient que hi havia aquest consens, i aquest consens s'ha acabat perquè vostè hi ha intervingut fent un mal servei a la ràdio i la televisió pública de Catalunya, senyor Mas.

Moltes gràcies.

(*Forts aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. Per al seu torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap

Perplex, senyor Ferran, aquí només hi ha el senyor Nadal, a qui vostè, amb un cop de mà, acaba de treure la seva expectativa, em sembla –poc fonamentada, per altra banda. (*Remor de veus.*)

Les pressions, senyor Ferran, són els dinars i les trucades? Si les pressions són els dinars i les trucades hauré de demanar al director general de la Corporació que ens faci una relació de tots els dinars i de totes les trucades que reben de vostès. En fi, és clar, perquè suposo que vostès també hi parlen amb el director general, almenys ell, quan li ho preguntem, ens diu que hi parla tothom, i que tothom truca i que tothom s'interessa i que tothom pregunta i que tothom, d'una forma o d'una altra, doncs, intenta fer valer les seves posicions, i això ho fa tothom, i sembla ser que vostès també ho fan. I, aleshores, això, suposo que no són pressions, això deu ser defensar lliurement el que, per altra banda, un grup parlamentari, fins i tot un govern, qualsevol diputat, qualsevol persona que fa política té dret a fer; altra cosa és que, després, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, d'acord amb els seus criteris de funcionament, condueixi les coses d'una manera o d'una altra, i aleshores en el que ens hem de fixar és en els resultats, senyor Ferran, en els resultats de les cadenes informatives, i els resultats de les cadenes informatives, miri per on, què diuen –i vostè ho sap molt bé– i no ho dic jo, ho diu el Consell Audiovisual de Catalunya, que vostè diu que és un organisme, com és, de consens, què diuen els resultats de les cadenes informatives de la Corporació? Diuen que aquestes cadenes tant de ràdio com de televisió són les més plurals i obertes de totes.

Escolti, això no s'ho inventa el Govern, aquests són els resultats, això és el que compta –això és el que compta–, i això no ha canviat perquè es nomeni el senyor Oliver o perquè en el seu moment es nomenés el senyor Miquel Puig o per qualsevol altra circumstància, perquè això no és producte de quatre dies, ni de quatre mesos, això és producte d'una trajectòria, i aquesta trajectòria ha portat aquí, i no ho diu el senyor Artur Mas, ho diu

el Consell Audiovisual de Catalunya, i vostè ho sap molt bé, també. Per tant, si això és així, home, jo li reconec, jo li demano, senyor Ferran, que amb un mínim, encara que només sigui un mínim, amb un només alè, amb un fil d'objectivitat, vostè reconegui quina és la realitat, i la realitat és que, després d'anys de govern de Convergència i Unió, els mitjans públics a Catalunya de la Corporació, dependents de la Generalitat, són, d'acord amb el Consell Audiovisual de Catalunya, els més objectius i els més plurals. Aquest és un patrimoni nostre, senyor Ferran –aquest és un patrimoni nostre–, i vostè, per moltes intervencions que faci aquí i per moltes insinuacions, no ens el traurà, aquest patrimoni.

Vostè fa referència al Comitè Professional, vostè està d'acord amb el Comitè Professional quan abans de saber com exercirà la direcció de TV3 el senyor Joan Oliver ja el posen en dubte? Vostè està d'acord amb aquesta forma de procedir? És capaç de criticar alguna cosa que faci el Comitè Professional? Doncs, miri, jo el critico, però perquè ho fan ells no, perquè no entenc que a un professional, com vostè deia, a un professional rellevant, com és en Joan Oliver, que té una trajectòria important, no entenc com no se li dona un marge de confiança, no ho entenc, encara que ho faci el Comitè Professional. Per tant, posi's en guàrdia, perquè si el Comitè Professional actua d'aquesta manera, que abans que una persona, un bon professional, pugui demostrar si realment porta les coses bé o no, ja el prejutja, si això és així, aleshores potser ens hem de preguntar si aquest Comitè Professional actua o no amb l'objectivitat necessària i amb aquella generositat necessària, que també es necessita perquè finalment en una corporació com aquella hi hagi un mínim de bona relació entre tothom.

I, finalment, una última cosa: el consens, senyor Ferran, el trenquen vostès (*remor de veus i rialles*) –el consens, el trenquen vostès. Sí, el trenquen vostès i el trenquen per una raó, perquè a vostès els interessa preparar l'ambient de tal manera que es pugui dir, si les coses els van malament, que finalment això ha estat per culpa, una vegada més, de TV3 i de Catalunya Ràdio. (*Forta remor de veus.*) Però aquesta és una cançó que ja la vàrem escoltar i que no se l'empassa ningú.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Nadal, em demana la paraula? Per?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per una petita al·lusió.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor conseller, li garanteixo en el futur immediat un canvi d'estil. La veritat és que el pluralisme de TV3 ara és més Mas i més Pujol que mai, i damnificat com està el poble de Catalunya per un excés de Mas, la intervenció del senyor Ferran ha sigut fins i tot benèvola.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre la política social en el marc europeu**
(tram. 300-00899/06)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política social en el marc europeu, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva sustentació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la cimera europea d'aquesta setmana, que està destinada a discutir el futur de les polítiques europees socials i de la competitivitat, crec que no pot deixar al marge la preocupació d'aquest Parlament en relació amb aquest tema, malgrat que les competències directes que tenim des de la Generalitat per intervenir a Europa són nul·les, qüestió que tindrem ocasió de discutir d'aquí a poca estona en el debat de la Moció subsegüent a la nostra interpellació el dia passat, que se centrava precisament en la presència catalana a Europa. Malgrat això, és evident que les directives comunitàries, les polítiques comunitàries, en alguns àmbits –àmbit social, àmbit de l'ocupació–, s'estan aplicant també a Catalunya i, per tant, ens interessa discutir de quina manera s'estan aplicant i quins aspectes de la política europea són compartits o no pel Govern de la Generalitat, ni que sigui pel fet que, malgrat la nostra nul·la representació internacional, la presència internacional del president de la Generalitat s'atingui als criteris que puguin emanar d'aquest Parlament amb relació a les polítiques europees pel que fa, en aquest cas, al tema social.

Per tant, jo pretenc desenvolupar tres qüestions: per un cantó, la posició d'aquest Parlament amb relació a la política social europea i, per tant, el posicionament que hauria de tenir, subsegüent, la Generalitat; una anàlisi de la contribució catalana a les polítiques socials, sobretot pel que fa als aspectes d'ocupació, i finalment l'impacte social que té la mateixa política europea dels fons a Catalunya i la distribució dels fons europeus amb relació al conjunt de territoris de l'Estat espanyol pel que fa, repeteixo, a polítiques europees.

Primer punt, doncs, el contingut social de la construcció europea. Aquests dies s'està intentant fer un plantejament maniqueu de la situació amb relació a la cimera europea. Pretendre posar al mateix sac el qui planteja un rebuig frontal a tot el sistema social o econòmic vigent i els que simplement plantegen uns models reformistes i alternatius de construcció europea és simplement, repeteixo, una simplificació que no té cap base. I en aquest sentit hem sentit declaracions del president de la Generalitat i d'algun altre dirigent del Govern intentant barrejar una cosa amb l'altra. És evident que Europa no té un sol model. Europa..., aquests dies, aquí a Barcelona tindrem ocasió de discutir sobre dos grans possibilitats: o Europa avança en la línia dels països

més avançats socialment, que no és incompatible amb els països més avançats tecnològicament i més competitius, o Europa avança en la direcció del model anglosaxó, el més desregulat des del punt de vista del mercat laboral i no necessàriament més competitiu a la pràctica que l'altre.

Per tant, no és veritat que la qüestió sigui entre Europa i la contraEuropa, el debat és entre dos models d'Europa, i l'única confiança i esperança que tenim des de l'esquerra és que els països nòrdics posaran seny i marcaran la seva posició de manera que sigui inviable l'avenç cap a una Europa desregularitzada, en contra dels sectors menys privilegiats.

Repeteixo: la Generalitat sabem que no té competències per intervenir a Europa, però sí que té competències per aplicar polítiques europees aquí, i és bo saber a quina banda està el Govern, si a la banda de l'eix Aznar - Blair - Berlusconi o a la banda de l'eix Schröder - països nòrdics. Hem de saber a quina banda es mou el Govern de la Generalitat, perquè d'aquí es derivarà quina sensibilitat social tindrem a casa nostra o quina no tindrem. I aquí, en el discurs dominant, sobretot del Partit Popular –que m'agradaria saber si és compartit o no pel Govern–, es diu que productivitat i competitivitat pràcticament estan renyides amb justícia social. I agafant els indicadors europeus, resulta que no és així.

Fa pocs dies, *La Vanguardia* publicava el llistat de productivitat europea per països, i era evident que la productivitat, en PIB per hora treballada..., resulta que Bèlgica, Noruega, França i Holanda encapçalaven el rànquing de productivitat, per davant dels Estats Units, i que per sota dels Estats Units hi havia els grans promotors de la desregulació, per una banda només, que són el Regne Unit i Espanya, amb percentatges del 29, 27%, mentre els altres estaven amb percentatges del 41, 40, 37 i 37%. Una dada, doncs, ja, que es comenta per si sola.

Altres dades que tenim sobre la taula: el percentatge de recerca i desenvolupament amb relació al PIB. Els països amb més percentatge són països amb gran cohesió social: països del nord d'Europa, Suècia, Finlàndia, etcètera. I, en canvi, els països del sud, que estan defensant un model de desregularització, estan a la cua quant a recerca i desenvolupament amb relació al PIB.

Per tant, les dades estan demostrant el contrari de la prèdica dominant per part del president del Govern espanyol, i seria bo saber si el Govern de la Generalitat comparteix aquestes polítiques o no les comparteix.

Segona qüestió: la contribució catalana a la política d'ocupació en el marc europeu. En el moment de la discussió d'aquests temes socials i en el moment del debat de la convenció europea, la Generalitat hauria de buscar –si és que tingués el criteri de defensar una Europa social i competitiva alhora– aliats en altres territoris de la Unió Europea de situació similar a la nostra. Té un organisme en aquests moments congelat –els quatre motors d'Europa–; hi ha relacions per part del Parlament de Catalunya que no són seguides clarament pel Govern de la Generalitat, amb parlaments de nacions sense Estat potents, com Flandes, com Escòcia, i crec que el Govern hauria de plantejar-se un *lobby* amb

aquests territoris per fer la pròpia aportació al debat europeu, tant pel que fa a les qüestions socials i a la competitivitat com pel que fa a la presència en la futura constitució europea, en la convenció. És una cosa que trobem a faltar en aquests moments.

Si parlem ja de la gestió –els minuts no donen molt de si–, la gestió dels fons socials europeus, bàsicament a Catalunya destinats a formació ocupacional, no és precisament un exemple de bon funcionament de les polítiques europees a Catalunya. Per tant, el primer que s'hauria de donar és exemple; exemple que en l'ús eficient d'aquests fons, i transparent, i no desviat d'aquests fons, Catalunya és capdavantera. No és així. Un escàndol darrere l'altre surt..., no hi ha any o mes que passi, amb relació a la malversació de fons ocupacionals cap a llocs on no haurien d'anar. I aquí estem parlant de polítiques europees socials, diners que estan desviats de les seves finalitats. I això és competència seva.

I un altre punt que es parlarà aquests dies –ho deia el senyor Solbes en una entrevista–: formació, formació professional. Incapaços de tirar endavant un projecte de llei de formació professional integral a Catalunya, amb tres sistemes desintegrats: el de l'ocupacional, el de la reglada i el de la contínua, quan al País Basc hi ha un model que funciona des de fa anys. Hem demanat des d'Esquerra Republicana, repetidament, que es tiri endavant aquest model, no ho fan, i ara va i surt el PP i els munta la llei a Madrid, envaint competències. Per quan una llei catalana de la formació professional integral, per aplicar les polítiques europees que vostès comparteixen tant? –diuen. Això és competència seva, i no ho fan.

I última qüestió –en parlarem, si de cas, a la rèplica–: l'impacte social i territorial de la distribució de fons europeus. És evident que la Generalitat caldria que tingués una posició més activa per modificar el model de distribució de fons territorials. Sabem que depèn de l'Estat, això. Aquí, la qüestió bàsica és la mateixa distribució a partir d'unitats estadístiques –les NUTS 2–, que és clarament perjudicial per als interessos de Catalunya. És evident –després en parlarem, si de cas– que el percentatge de fons europeus que rep Catalunya és deficitari; tenim –almenys per les últimes dades fins al 96, que són les publicades– un dèficit fiscal, també, un saldo financer negatiu amb relació a Europa. Aportem també més del que rebem, i crec que això és una qüestió que hauria de preocupar la Generalitat, per tal que, en la mesura que vostès estan donant suport al Govern de Madrid, hi hagués un canvi de criteri, en allò que depengui de l'Estat –que en depenen moltes coses–, amb relació a la distribució dels fons territorials, tot i ser conscients que aquests fons aniran desapareixent. Però no pot ser que, mentre no desapareguin, en sortim la zona més perjudicada.

És per això que volem saber la seva opinió, tant pel que fa al concepte de l'Europa social, per nosaltres compatible amb l'Europa competitiva..., si vostès estan a la banda d'Aznar o a la banda de Schröder, a quina banda estan vostès?; com apliquen vostès la política social europea, la part que els toca a vostès de competència?, i què pensen fer per canviar la qüestió de la distribució injusta dels fons estructurals i dels

fons socials europeus amb relació als territoris de l'Estat espanyol?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, president. Abans d'entrar en el contingut de la interpellació, si m'ho permet, senyor president, i el senyor diputat que ha intervingut en representació del seu Grup, d'Esquerra Republicana, dir-los que jo els faria un prec, en el sentit que les iniciatives polítiques dels grups que interpellin amb caràcter urgent el Govern sobre una matèria determinada, si pot ser –si pot ser–, siguin al màxim precises possible, perquè se'ns fa molt difícil, als membres del Govern, doncs, orientar amb prou contingut i amb prou profunditat les respostes a les interpellacions quan es plantegen amb un abast i amb una imprecisió molt grans, no? Llavors, és veritat que el Parlament ha de tenir la vivor i la capacitat de poder respondre a les seves reflexions, però és bo, perquè aquesta cambra i tots els diputats i les diputades puguin tenir la màxima informació possible de l'acció del Govern sobre les matèries sobre les quals s'interpella, que es precisi molt..., en fi, l'abast, la intenció, la matèria de la interpellació.

Potser, senyor president –només és un prec, només és un suggeriment; jo porto molts anys d'activitat parlamentària–, potser, a vegades, el que és molt interessant és que aquestes interpellacions es fonamentin prèviament amb un escrit d'un full, d'una pàgina, en què es pugui argumentar la motivació política que porta a interpellar el Govern sobre una matèria determinada. En aquest cas, l'única informació que he tingut és: quin és el capteniment del Govern en matèria de política social en el marc europeu? Clar, la política social en el marc europeu abasta moltes matèries i abasta moltes qüestions; llavors, se'ns fa difícil aprofundir. Per tant, d'entrada ja demano al diputat excuses si, potser, la meua interpellació no té tota la profunditat que vostè potser requeriria.

En la seva intervenció ha parlat de temes molt variats: ha parlat de política internacional en l'àmbit de la política social europea; ha parlat de tots els models, doncs, que avui poden estar en controvèrsia en el context de la Unió Europea; ha parlat també de temes de fons socials europeus, que ens semblava que era la matèria que interessava més el Grup i el diputat –i per això, doncs, el conseller d'Economia ha intervingut o intervén en representació del Govern, per informar sobre l'abast més econòmic i financer en el context dels fons socials europeus–, però també m'ha parlat d'impacte territorial, m'ha parlat de temes de formació, ha parlat de temes laborals, ha parlat de temes, doncs, de..., en fi, de dèficit, de balança en la relació de Catalunya amb la Unió Europea. Tot plegat, amb els deu minuts que tinc, senyores i senyors diputats, han d'entendre que m'és una mica difícil, eh?, poder aprofundir-hi i dir-los algu-

na cosa que pugui donar satisfacció al Grup que ha interpellat. Però deixin-me dir-los algunes coses.

L'objectiu de la política social i d'ocupació europea és promoure una qualitat i un nivell de vida apropiat a tots els ciutadans i a tota la societat de la Unió Europea. El model social europeu, avui, permet que els ciutadans de la Unió no estiguin totalment a mercè de les forces de mercat, eh?, i en aquest sentit vull sortir al pas d'una frase que ha dit el senyor Huguet que no comparteixo. És a dir, Espanya i Anglaterra no són dos països desregulats, eh? —no són dos països desregulats. Afirmar que Espanya i Anglaterra són dos països desregulats és estar desinformat; si més no, estar desinformat. Jo li podria donar una llista de sectors i d'activitats que estan absolutament regulats, però totalment regulats, i per sort estan totalment regulats també. Avui, dir que Espanya i Anglaterra són dos països de la Unió Europea desregulats és simplement desconèixer i no saber, les coses, com estan i com van.

La Unió Europea no té competència exclusiva en política social, senyores i senyors diputats, i en matèria d'ocupació. Els estats membres, en virtut del principi de subsidiarietat, tenen una responsabilitat molt important en matèria de política social i d'ocupació. Els principals objectius de la política social europea, que es descriuen en l'article 136 del Tractat de la Unió Europea..., diu que la Unió Europea i els estats membres tindran com a objectiu el foment de l'ocupació, la millora de les condicions de vida i de treball, a fi d'aconseguir l'equiparació per la via de progrés, una protecció social adequada, un diàleg social, el desenvolupament dels recursos humans per aconseguir un nivell d'ocupació elevat i durador, i la lluita contra les exclusions. Aquests són els principis fonamentals que orienten tota l'acció de la política social europea. Però no és la Unió Europea la responsable de les polítiques socials; hi té una responsabilitat, però també els estats n'hi tenen una, i de molt important.

El Tractat d'Amsterdam, que va entrar en vigor l'1 de maig de 1999, va emmarcar l'actual política social d'ocupació donant-li un caràcter veritablement europeu. En aquest Tractat es va afegir un capítol sencer sobre l'ocupació, i per primera vegada es va declarar que la política d'ocupació era una missió comuna europea i que la Unió Europea podia adoptar mesures per combatre la discriminació o per ajudar els ciutadans exclosos a trobar un lloc a dintre de la Unió Europea, un lloc de treball.

Durant els anys noranta, la major part de la política social de la Unió Europea es va concretar en l'acord sobre la política social i la Carta comunitària dels drets fonamentals dels treballadors, que en alguns casos no eren jurídicament vinculants i en altres no eren signats per alguns estats membres. És a dir, alguns estats de la Unió no van signar l'acord sobre la política social i la Carta comunitària, i, en alguns continguts, aquest acord que es va signar no era vinculant per als estats membres.

La política social de la Unió Europea s'ha articulada a partir de l'any 95, mitjançant programes d'acció social a mitjà termini, i en tenim dos, de programes socials a mitjà termini: el que es va fer del 95 al 97 i el que es

va fer del 98 al 2000. L'estratègia europea per l'ocupació es va concretar en quatre pilars: d'ocupabilitat de les persones a la recerca d'un treball —el primer pilar—, és a dir, fomentar la creació d'ocupació, primer pilar; el segon, esperit d'empresa; adaptabilitat dels empresaris i dels treballadors al canvi tecnològic i econòmic, i la igualtat d'oportunitat entre les dones i els homes. Aquests quatre pilars són els quatre que desenvolupen totes les estratègies de política social en el context de la Unió Europea.

El mes de març de l'any 2000, el Consell Europeu de Lisboa va establir el gran objectiu estratègic de la Unió fins a l'any 2010, que és el que ara estem administrant i estem executant. Fer de la Unió Europea l'economia basada en el coneixement més competitiva i dinàmica del món, però alhora capaç de créixer econòmicament de manera sostenible, amb més i millors llocs de treball i amb cohesió social, és l'estratègia central que desenvolupen tots els estats de la Unió Europea.

Per tant, quan vostè plantejava en quin model estem, en quin model la Generalitat o Catalunya, doncs, s'emmarca..., estem en el model de combinar creixement amb cohesió social, eh? No en tenim un altre. És afavorir el procés de creixement, però combinadament i garantint un creixement amb cohesió social. Això és el que el Govern de la Generalitat també imposa i promou en l'àmbit català.

El mes de març de l'any 2000, el mes de març passat, en el Consell de Lisboa es va establir en aquest sentit, doncs, tota una sèrie, diguem-ne, d'objectius generals en aquesta línia, i els objectius concrets es resumeixen en sis compromisos, no?

El primer és que l'economia dinàmica..., és a dir, convertir l'economia de la Unió Europea en la més dinàmica i competitiva i de més cohesió social del món. I el període fins al 2010 té per previsió assegurar el creixement en l'àmbit de la Unió Europea, alhora que aquest creixement vagi combinat amb cohesió social. Per tant, primer propòsit.

Segon, es parla del creixement econòmic..., és a dir, que l'activitat de totes les reformes estructurals proposades per aconseguir un creixement de l'economia ens permeti, doncs, a través dels fons europeus i dels fons estructurals, assegurar un creixement mitjà del 3%, o sigui, que tota la Unió Europea tendeixi a assegurar un creixement mitjà, en un període de deu anys, del 3%.

Tercer criteri: ocupació. Augment de la taxa d'ocupació actual, del 51%, a xifres que s'acostin al 70% l'any 2010; és l'altre objectiu amb el qual s'orienten totes les actuacions. Aquest objectiu del 70%, diguem-ne, de taxa d'ocupació, pel que fa a les dones ocupades, ha de ser del 51 actual al 60; és a dir que és un dels col·lectius de major interès, eh?, d'estímul, de creació d'ocupació. Per tant, quant a l'ocupació, en aquests deu anys hem de passar del 51 al 70% de taxa d'ocupació, i el nombre de dones ocupades ha de passar del 51 al 60%, en termes mitjans.

Quart: la liberalització; és a dir, accelerar la liberalització dels sectors del gas, llum, correus i transport en general, fins i tot l'aeri. Aquests són els principals sec-

tors en els quals es reconeix que hi ha una absoluta regulació, i al que es va és a una desregulació d'aquests sectors. Per tant, aquests sectors, a l'Estat espanyol, no li dic el que estan, de regulats, eh? Per tant, això ve una mica a contradir-li el que em deia vostè.

Supervisió –el cinquè tema. Cada primavera es durà a terme un consell europeu extraordinari, destinat a supervisar l'acompliment dels objectius en aquests àmbits.

I últim: pensions, desenvolupament i elaboració d'un estudi per tal de garantir el sosteniment del sistema de pensions fins a l'any 2020.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En aquests punts es sintetitza la concreció d'unes orientacions de política social europea que combinen creixement amb cohesió social; uns objectius de creixement econòmic, combinats amb uns objectius que ens garanteixin la creació d'ocupació i la cohesió social. Jo en aquest sentit els vull dir, pel que fa a Catalunya, doncs, que una de les prioritats bàsiques del Govern català és la creació d'ocupació de qualitat, i, per aconseguir un creixement estable i sostingut que fomenti la cohesió, és fonamental oferir noves oportunitats tant als desocupats com a la població inactiva que desitja incorporar-se al mercat laboral. I per això, des del Departament de Treball de la Generalitat, en el qual s'orienten preferentment les actuacions en matèria social, d'acord amb les directrius...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...de la Unió Europea, doncs, el Pla d'ocupació per al 2002 estructura, en un període de cinc anys, 2000-2006, l'estratègia per al desenvolupament dels recursos humans, que es centren en vuit eixos, que no tinc temps en aquests moments de sintetitzar-los-els, però vuit eixos que concentren les polítiques que la Generalitat fa en el marc d'aquest plantejament més general del context de la Unió Europea.

El president

Li queden cinc minuts després, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé. Després, doncs, acabaré de comentar-li les altres qüestions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'illustre diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Escolti, vostè ha esmerçat quasi cinc minuts del seu temps en qüestions reglamentistes; jo n'hi esmerçaré trenta segons. El Reglament,

senyor Homs, és una qüestió que es pot canviar, i vostès, com a grup majoritari, han tingut ocasió de canviar-lo durant vint anys, diguem-ne, eh? Per tant, primera qüestió: si vostè creu que aquí s'han de portar fulls per concretar una interpellació, facin-ho; és molt fàcil. Perquè el Reglament, actualment, parla de temes genèrics, no de temes concrets.

Segon, jo tinc entès que vostè coordina l'àrea econòmica o l'àrea econòmica del Govern. Doncs bé, el diputat que els parla va parlar amb el cap de gabinet de Treball fa una setmana, i li vaig notificar exactament en què consistiria la qüestió. Hi ha algun problema de coordinació en aquest programa Cat21 que tenen vostès? Perquè, és clar, vostè s'ha limitat a llegir el títol d'aquí. No li ho han comunicat exactament? *(Pausa.)* Doncs, alguna cosa falla per dintre.

Tercer, jo crec que vostè és un home molt més preparat fins i tot que jo, per descomptat, i, per tant, és capaç de contestar el que sigui de l'àmbit socioeconòmic.

I anem a la qüestió concreta: de què tractava la interpellació? Polítiques socials europees, i la seva concreció a Catalunya. I política social, per mi, és una cosa àmplia, que va des de les polítiques de protecció i de cohesió social fins a les polítiques d'ocupació. Es tractava de veure: primer, vostè ha definit una mica la seva postura, però amb relació al debat europeu, en quina banda està?, i segona, com ho apliquen aquí? Per això tan important és parlar de política ocupacional –i ja he dit que vostès no en són precisament un bon exemple– com parlar de previsions, si és que n'han fet –tenim el cas, de què parlarem avui, de Lear–, de fenòmens de deslocalització... Quines previsions es fan des de la Conselleria d'Indústria de possibles deslocalitzacions cap a l'est d'Europa, en aquesta fase d'expansió? Quina posició tindrà la Generalitat per tal de, per un cantó, internacionalitzar la inversió, i, per altre, manteniment i millora de la qualitat dels llocs de treball aquí? Això són polítiques, també, socials en un sentit ampli, que aposten per una política productiva.

Quina postura, diguem-ne, hi ha davant del discurs fals del senyor Aznar, que per un cantó parla de desregularització de mercat laboral, però en canvi –en canvi– no posa la mateixa insistència –i sobretot, la pràctica, és evident que no la fa– de liberalització del mercat de capitals i liberalització dels serveis? Aquí hem assistit durant uns anys a un procés de privatització sense liberalització. Voldria saber si vostès recolzen aquesta situació, perquè, és clar, el senyor Aznar ens fa un discurs farisaic: ens diu que s'ha d'anar a la liberalització, però a la pràctica és el defensor de la continuïtat de sistemes regulats i de sistemes de monopòlis privats en l'àmbit dels serveis. I, aquest doble discurs, nosaltres no el compartim; m'agradaria saber si vostè el comparteix o no, i en la part que li pertoca, doncs, fins a quin punt hi han treballat. Tots sabem que fins fa poc no han començat a sancionar les elèctriques –fins fa poc, eh?

I pel que fa als fons, té la seva importància. L'única política pressupostària europea són els fons. Estem parlant d'una relació PIB baixíssima, però que té una repercussió. I és evident que, en la mesura que Catalunya, en el conjunt de fons europeus, és discriminada,

doncs, això afecta socialment, evidentment, la capacitat, diguem-ne, d'actuar sobre la població. I és això el que, per mi, també va vinculat al debat d'avui. Volíem saber si és que vostès creuen i pensen actuar davant del Govern de Madrid per si hi ha possibilitats de modificar el mecanisme de distribució que en aquests moments fa, per exemple, que l'àrea de Madrid i metropolitana rebí pràcticament el doble de pessetes, de recursos, diguem-ne, dels fons europeus que Catalunya. O sigui, l'excusa de la separació estadística entre Madrid i Castilla - La Mancha, de fet, la *Castilla* històrica, *Castilla la Nueva* històrica -que és això, 6 milions d'habitants, 6 milions els que té Madrid, els que té Catalunya-, està rebent el doble de fons europeus que el que rep Catalunya, que és Barcelona i el seu *Hinterland*. I això crec que és totalment deslleial amb diners nostres que van a Europa i tornen; i tornen en contra nostra. I en això es pot tenir una actitud passiva totalment o es pot tenir una actitud activa, per mirar de modificar-ho.

Per tant, aquestes són les qüestions, senyor Homs. Aca-bin-se de posicionar vostès en quin és el model. Ho repeteixo, el model Aznar és fals; és a dir, es fa un discurs liberal, però en realitat s'està protegint la rigidesa del mercat de capitals i la rigidesa del mercat de serveis, i en canvi es parla només de desregulació laboral. Segona, vostès apliquen malament les polítiques socials europees. Exemple: manca de política de formació professional -no m'ha contestat-; manca d'eficiència en els fons ocupacionals. En el tema de la deslocalització cap a l'est d'Europa, quines previsions fan?, si és que hi ha alguna iniciativa en aquest sentit. I, finalment, el repartiment dels fons europeus, que és un dels handicaps importants, l'única partida pressupostària que té Europa, aquesta Europa que bàsicament, de moment, és un mercat, eh?, però no és un Estat, perquè amb un 1% del PIB, entre un 1 i un 1,2% del PIB, no estem parlant d'un Estat europeu, estem parlant d'una altra cosa. Però, malgrat tot, aquest 1% quan arriba a Espanya està mal distribuït. Quina és la seva posició davant d'això?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo l'únic que li suggereixo és que, si vostè vol que aquestes interpel·lacions que vostè planteja al Govern tinguin molta profunditat i tinguin molta especialització, perquè cada vegada més la política, doncs, requereix una especialització per aprofundir en les coses, jo crec que pot ser interessant que, acompanyant la iniciativa, vostès orientin i precisin amb més detall l'interès del Grup per requerir la presència del Govern en una interpel·lació.

Evidentment, la Secretaria a què vostè ha fet referència es va dirigir a aquest conseller i va dir que vostè ens havia traslladat que la prioritat era parlar dels fons estructurals europeus, i per aquesta raó el conseller d'Economia és en el que ha intervingut en aquesta interpel·lació. Però també se'm fa molt difícil en aquests

moments improvisar-li a vostè la resposta sobre el detall de la utilització, per exemple, dels fons socials pel que fa als fons, diguem-ne, destinats a formació professional, perquè, com comprendreu, és un altre departament, és una altra àrea i, a més a més, és de molta especialització. Jo li puc fer algunes declaracions i algunes reflexions polítiques de caràcter general, però no hi podré aprofundir, perquè això és objecte d'una altra matèria, en què, per poder respondre-li, es requereixen els responsables que gestionen aquests recursos.

Vejam, jo el que li vull informar també és que... Vostè s'inquieta pel dèficit, en aquests moments, fiscal de Catalunya pel que fa, doncs, als fons estructurals europeus. Vostè sap perfectament -perquè ho ha dit- que això està en un procés de caducitat i que Catalunya és una de les realitats de la Unió Europea que avui aporta més recursos que no pas en rep. Però això no li ha de fer pensar que això és una situació, doncs, en aquests moments, dolenta per al país. És a dir, que avui Catalunya estigui en una posició, dintre el context de la Unió Europea, que està sent una realitat que aporta més recursos que no pas no en rep, és un indicador clau del desenvolupament i del creixement i del nivell que avui té de renda *per capita* Catalunya en el context de la Unió Europea.

Nosaltres hem d'aspirar a ser un país potent, un país desenvolupat, un país capaç, un país d'un cert nivell de benestar i de desenvolupament. Això és el que vostè desitja i que jo també desitjo. En la mesura que Catalunya hagi arribat a uns estàndards de mesurament d'indicadors que donen reflex clarament d'un nivell de renda elevat en el context de la Unió Europea, perdrem el destí de molts recursos, en el context de la Unió Europea, que tenen la finalitat d'atendre realitats socials i realitats, diguem-ne, econòmiques menys debilitades i més, doncs, afeblides. Per tant, avui Catalunya està en una posició important en el context de la Unió Europea pel que fa a un estat que aporta, eh?, que aporta recursos i que no pas en rep.

Ara, de totes maneres, jo li vull fer saber a vostè que la política estructural i de cohesió de la Unió Europea, avui, pel que fa a la seva aplicació a Catalunya, doncs..., es despleguen tots els instruments, es despleguen a través de tres vies de recursos: els fons estructurals, els fons de cohesió i la part de FEOGA - garantia que es destina al finançament de desenvolupament rural. Aquests tres són els tres fluxos de recursos que ens vénen.

Pel que fa als fons estructurals, el període de programació actualment en vigència i en aplicació, que és el que abasta el període que va de l'any 2000 al 2006..., en aquests moments, als fons estructurals a Catalunya, s'hi destinen 2.117,15 milions d'euros. Aquest és el volum compromès de recursos, que és un volum molt important de recursos. Pel que fa al Feder són 1.011,48 milions d'euros, i pel que fa al Fons social europeu, són 1.031,85 milions d'euros. I el FEOGA - ocupació són 25 milions d'euros, i l'IFOP són 48,83 milions d'euros.

Si nosaltres ara analitzem el detall de tots els diferents objectius i instruments dintre dels fons estructurals, que són 2.117,15 milions d'euros, veiem que per a l'objectiu 2, que és el més important que ve a Catalunya, ens

vénen 1.235,49 milions d'euros de la Unió Europea; per a l'objectiu 3, ens en vénen 720; per a l'IFOP, ens en vénen 48,83. Per exemple, per al programa Interreg, ens vénen 17,51 milions d'euros; per a l'Equal, ens vénen 54,53 milions d'euros; per al programa Leader –que, per cert, al programa Leader, ara, darrerament, ens han reconegut un increment molt important de recursos addicionals que ens vénen a Catalunya per al programa Leader–, ens vénen, en aquests moments, més de 25 milions d'euros; l'Urban II, 12,34 milions d'euros. I per als fons de cohesió i per als fons FEOGA de garantia, 876,45 milions d'euros i 432,20 milions d'euros. Tot plegat, això és el volum de recursos que ens vénen a Catalunya. La suma de tot això són 3.420,82 milions d'euros, que vénen a Catalunya dels fons estructurals.

El Govern de Catalunya voldria incidir molt més en la decisió de les normatives d'aplicació dels fons estructurals, i així ho hem explicat en moltes ocasions, en els estats i en l'Estat espanyol, perquè així es faci en el context de la Unió Europea. És una decisió que la Unió Europea ha de prendre i que l'Estat espanyol tampoc en depèn exclusivament, d'ells, i que s'articula en un context més integral. L'ampliació nova de la Unió Europea, amb els nous estats que s'hi incorporen, farà que es revisi plenament tota l'estructura de distribució dels fons estructurals i, probablement, els criteris d'aplicació. I això posarà, doncs, segurament en qüestió els actuals criteris i les actuals, diguem-ne, distribucions. Potser aquesta serà una oportunitat per no sortir excessivament retrocedits en el procés futur de distribució de recursos, perquè Catalunya...

El president

Senyor conseller, esperi's un segon. Prego a la persona del públic que en aquests moments està menjant que faci el favor de sortir de l'hemicicle. Prego a la persona que en aquests moments està menjant que faci el favor de sortir de l'hemicicle. Gràcies.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, per tant...

El president

Esperi's un segon, senyor conseller. Ja l'avisaré. Moltes gràcies. Pot continuar...

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president.

El president

...però ràpidament, perquè se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, president. Bé, doncs li he donat la informació econòmica dels fons, li he donat, doncs, també l'expectativa que Catalunya, tot i tenint una posició important, que és, realment, saldo negatiu, però perquè tenim una realitat econòmica avui de nivells mitjans de renda per càpita i de desenvolupament econòmic superior a la mitjana de la Unió Europea,

som un estat que aportem, però, tot i així, recollim una reversió de fluxos econòmics per valor de 3.425,82 milions d'euros. I el Govern...

El president

Senyor conseller, ara sí que ja passa molta estona...

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies. I el Govern en fa un bon ús, d'aquests recursos, tot i que no tinc ara temps d'aprofundir al respecte.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu captament pel que fa a l'obra pública (tram. 300-00402/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu captament pel que fa a l'obra pública. La presenta, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, li plantejem, en nom del Grup Parlamentari Popular, aquesta interpellació pel que fa a l'obra pública, no concretament per a cadascuna d'aquelles obres o per a cadascuna d'aquelles actuacions amb infraestructures que es fan a Catalunya, des de l'Estat, des de la mateixa Generalitat o des del món local, sinó que intentarem, en aquesta interpellació, parlar més del finançament d'aquesta obra pública, dels diners que s'aporten perquè siguin realitat aquestes infraestructures des de les tres administracions que he fet referència.

Hem presentat, en el decurs d'altres legislatures, interpellacions també pel que fa a l'obra pública a Catalunya amb un doble sentit. El primer, aprofitar els recursos màxims de la Generalitat de Catalunya pel que són els seus pressupostos destinats a infraestructures, destinats a l'obra pública, que després hi faré una referència, i el segon aspecte, ja ho dèiem l'any 1997, la participació de la iniciativa privada pel que fa al finançament d'infraestructures també a Catalunya i la participació que pot tindre la Generalitat també en aquesta iniciativa privada. Han tingut de passar anys perquè vostès, finalment, hagin incorporat dins el que són els pressupostos de la Generalitat partides o aplicacions en infraestructures que podríem anomenar «extrapressupostàries» amb la participació de la iniciativa privada, que després també faré referència al mateix.

Aquestes últimes setmanes, en diferents fors, seminaris, conferències, diferents responsables del Govern de la Generalitat han parlat i han dit frases com les que ara li vaig a dir: «No es pot considerar Catalunya un racó d'Espanya», pel que fa referència a infraestructures;

«Catalunya pateix un dèficit de 5.000 milions d'euros de dèficit acumulat en infraestructures en els últims vint anys.» I, a la vegada, s'ha parlat, fins i tot, de canvis de traçats pel que fa al tren d'alta velocitat en el seu bucle d'arribada a l'aeroport, després d'haver-ho pactat el mateix president de la Generalitat i el ministre de Foment, senyor Álvarez Cascos.

S'han dit altres coses, no, en aquest cas, per part del Govern de la Generalitat, sinó de responsables del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, fins i tot de responsables de l'Ajuntament de Barcelona, pel que fa a dades d'inversió concretament a Catalunya, i fan referència a dades d'inversió a la comunitat autònoma de Madrid, amb comparatives que després també m'hi referiré.

Però tot això que he estat dient de responsables del Govern de la Generalitat i també d'alguns responsables del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi pel que fa referència a la inversió de l'Estat a Catalunya no deixa de contradir-se amb el que després, vostè mateix –que hi ha fet referències–, el mateix president de la Generalitat i, a la vegada, destacats membres de la societat catalana, o representatius de la societat catalana –i m'estic referint a Foment del Treball, a ACESA, al RACC o a la Cambra de Comerç de Barcelona–, diuen, que en els últims anys el que s'ha fet per part de l'Estat és corregir un dèficit i una falta d'inversió per part de l'Estat a Catalunya. Jo suposo, honorable conseller, que vostè deu estar en aquesta línia, ens dirà el mateix en aquesta tribuna pel que fa referència a aquestes inversions de l'Estat a Catalunya en els darrers anys.

I dic això, conseller, perquè, evidentment, es pot fer més, no?, i, evidentment, hem de reclamar més, i, evidentment, ha d'arribar més, però «més», pel que fa referència a l'apartat gramatical, en el diccionari, només va abans que «millor», i com que «més» només va abans que «millor» i estem parlant de política, estem parlant d'obra pública, el que hem de parlar també en aquesta obra pública és que sigui millor, l'obra pública sigui de qualitat i estigui ben finançada.

Abans parlava de xifres d'inversió de l'Estat a Catalunya, i vull recordar xifres d'inversió de l'Estat previstes en el Pla d'infraestructures 2000-2007, xifres que arriben a la xifra de 14.148 milions d'euros, xifres que, a la vegada, generaran, o tenen la previsió de generar, fins a quasi 100.000 llocs de treball, amb obres tan importants com tot el desenvolupament del pla Delta, l'ampliació del port, de l'aeroport, totes les obres que aniran amb el mateix desenvolupament del Pla hidrològic nacional, del tren d'alta velocitat i, també, a la vegada, la participació financera de l'Estat en el que és la mateixa Autoritat Metropolitana del Transport pel que fa al Pla director d'infraestructures 2001-2010. I he fet aquesta referència perquè moltes d'aquestes obres estan, evidentment, cofinançades per part de la Unió Europea. S'ha de deixar molt clar el que són les aportacions de la Unió Europea en aquestes obres cofinançades a Catalunya.

En el període 99-2001, i abans estaven parlant vostè amb el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, estaven parlant de fons europeus. Bé. I estava

parlant de comparatives entre la comunitat autònoma de Madrid i Catalunya. En el període 99-2001 Catalunya va rebre de la Unió Europea, pel que fa a obra pública, pel que fa referència a fons europeus, 641 milions d'euros –període 99-2001. Madrid, la comunitat autònoma de Madrid, va rebre 578 milions d'euros. És a dir, l'Estat ha garantit que Catalunya i que les necessitats que té Catalunya, amb les directrius que després es donen des de l'Estat pel que fa a inversions en comunitats autònomes, sigui Catalunya..., en aquest cas estigui pel damunt de Madrid pel que fa referència a fons europeus pel que és inversió pública.

Fa pocs dies, també, en aquests mateixos fors i en aquests seminaris que estava fent referència es parlava, i es parlava per part del senyor Xavier Cases –ho dic concretament, responsable del Grup Socialista, no del Grup Socialista, sinó del Partit Socialista de Catalunya–, de xifres pel que fa referència a la comunitat autònoma de Madrid i a la comunitat autònoma de Catalunya. Bé, n'he donat unes que són clar exemple del que és una aposta per part del Govern de l'Estat a Catalunya pel que és vehicular aquests fons europeus.

Però després de parlar, durant molts minuts, com ho he fet, de l'Estat a Catalunya, és important parlar de les dues altres administracions.

La primera, honorable conseller de la Generalitat, què està succeint, conseller, amb el Govern de la Generalitat, que en període 95-99, del que vostès tenien pressupostat, del que és el crèdit definitiu dels pressupostos de la Generalitat, després, el que són les liquidacions, el que són les obligacions reconegudes, parlant en termes pressupostaris, vostès han deixat d'invertir 65.000 milions de pessetes? I vostè em podria dir: «Bé, algunes d'aquestes inversions després les trobarem al següent exercici.» Exercici darrere exercici vostès no han arribat –exercici darrere exercici..., li donaré les dades últimes de l'any 1999: 11.485 milions de pessetes menys de les possibilitats que tenia en el pressupost, amb la qual cosa, conseller, pot entendre que un dels punts de la Moció subsegüent a aquesta interpellació serà que el Govern de la Generalitat aprofiti al màxim el seu pressupost pel que fa al capítol sisè de la inversió. I també vostè em podria dir en sortir: «No, és que segurament això vostè ho trobarà després, al que és el capítol 7», és a dir, les transferències de capital, la suma entre els dos capítols. Si li parlo d'aquest capítol, les xifres encara surten pitjor pel que fa referència a les transferències de capital sumades amb el que és la inversió real, perquè la xifra es dispararia quasi 100.000 milions de pessetes. I si dic aquestes referències, conseller, és perquè, com deia abans, «més» només va abans que «millor» en el diccionari, perquè millor hauria estat potser, i millor hauria estat, de ben segur, desdoblar l'Eix Transversal en el moment que es va executar; millor hauria estat, i millor, de ben segur, també seria una bona realitat i un tema important –i poso l'exemple de les terres de Lleida– que la variant sud de Lleida no tingués un i un carril, sinó que tingués dos i dos carrils.

Tot això vol dir, conseller, que l'obra pública també a Catalunya, i les infraestructures també a Catalunya, a part de la seva execució, a part de la seva participació financera per part del Govern de la Generalitat, el que

és l'obra pública que hi té competència l'han d'executar millor, l'han de finançar millor. També li parlava abans del que és aquesta participació de la iniciativa privada pel que fa al finançament de l'obra pública, però, a la vegada, també, conseller, algunes d'aquestes obres tant de bo s'haguessin fet com els corresponia en el seu moment.

I acabo pel que fa referència al món local –els tres apartats, com li deia, Administració de l'Estat, Generalitat, món local–, i és ben cert que quan d'altres administracions han fallat, el món local sempre hi ha estat i sempre ha fet grans aportacions pel que fa a l'obra pública en el conjunt de Catalunya, i principalment centrada en els seus municipis. Però, també, conseller, aquí hi ha una participació i una responsabilitat del Govern de la Generalitat. Li estic parlant, per exemple, del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, o li estic parlant, per exemple, del Pla d'equipaments esportius de Catalunya, per parlar d'algunes inversions, amb la qual cosa, conseller, un dels punts, també, de la nostra Moció, de ben segur serà l'increment futur per part del Govern de la Generalitat en el que són els pressupostos d'aportació al món local, als municipis, pel que fa referència a aquestes inversions.

Acabo resumint-li el que és una inversió de l'Estat a Catalunya; el seu parer al respecte, davant de certes afirmacions per part, també, de responsables del Govern de la Generalitat; li parlo també de la possibilitat de poder fixar en els pressupostos de la Generalitat el que és l'aprofitament fins a l'última pesseta –fins a l'últim euro, en aquest cas, ja– pel que són les inversions, capítol 6 i 7 dels pressupostos de la Generalitat; la participació, que creiem que cada dia s'ha d'incrementar pel que fa a la iniciativa privada en el finançament, i, finalment, el que és l'increment pressupostari de diferents plans pel que fa referència a aportacions al món local pel que són inversions.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat. És la tercera vegada que en els darrers mesos comparec davant aquest Ple del Parlament per parlar d'inversió i d'infraestructures. Ho vaig fer el passat mes de novembre, a instàncies d'Esquerra Republicana, per parlar de política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya; ho vaig tornar a fer, a bastament, en el darrer debat sobre els pressupostos de la Generalitat de l'any 2002, i precisament perquè la inversió és una de les grans prioritats dels nostres pressupostos, els actuals pressupostos de l'any 2002, que creix un 39,6%, la inversió pública, i ho faig avui, a instàncies del Grup Popular, per parlar del capteniment de la Generalitat amb relació a l'obra pública.

El tema és important, és important per a Catalunya i és important per a la nostra societat, i tal com es posa constantment de manifest, en moltes altres, diguem-ne,

iniciatives, no només polítiques i en aquesta cambra. Vostè bé ho ha recordat: la setmana passada va coincidir a Barcelona l'organització de dues jornades monogràfiques, una organitzada pel setmanari *The Economist* i pel grup mediàtic Recoletos, les dues destinades a analitzar, i a debatre, i a discutir, l'abast, la transcendència, la importància, la naturalesa, de tota la inversió pública en infraestructures a Catalunya i la problemàtica de tot el finançament d'aquesta inversió pública.

Els avanço tres conclusions, tres conclusions que m'agradaria que retinguessin. Durant un llarg període de temps Catalunya ha acumulat un cert dèficit en inversió en infraestructures, durant un cert temps s'ha acumulat un dèficit a Catalunya. D'una banda, l'Estat no ha invertit tot el que havia d'invertir-hi, especialment durant el llarg període dels governs socialistes, que ara ja portem seqüències, ja, per poder comparar, i l'etapa de govern socialista a l'Estat espanyol està essent, constatatament, més dolenta que l'etapa ja de sis anys, set anys, de govern del Partit Popular. D'una altra banda, el finançament de la Generalitat ha resultat insuficient en tot moment per poder afrontar aquest dèficit d'infraestructures i d'inversió en obra pública.

Segona conclusió que els vull recordar: en els darrers tres anys, i especialment enguany, l'any 2002, la inversió pública a Catalunya dona un gran salt endavant. L'any 2002 la inversió de la Generalitat creix un 39,6% i la de l'Administració de l'Estat, l'Administració de l'Estat central per a tot Espanya, creix un 25%. El Govern de Catalunya prioritza la inversió pública i fa créixer al 39,6 l'esforç d'inversió.

Tercera conclusió que els vull dir: malgrat aquests actuals esforços, darrers, d'inversors a Catalunya, avui creiem, el Govern de Catalunya, que la nostra societat necessita més inversió en obra pública i a curt i mitjà termini; no podem esperar a fer aquest esforç de major inversió en obra pública..., a fer-lo d'aquí a deu anys: s'ha de fer ara i en els propers dos, tres, quatre, cinc anys. Ja en parlaré.

Segons un estudi de la Fundació BBVA, no nostre, la dotació de capital públic a Catalunya l'any 2000 era de 6.430 euros per habitant, és a dir, 1.070.000 pessetes per habitant, el que en termes comparatius ens situava a l'entorn del 85% de la mitjana espanyola. És a dir, estem per sota, encara, al 85%, de la mitjana espanyola d'inversió per persona, per habitant, d'inversió mitjana per habitant. Per tant, li dono una dada que ens permet ser referent. És a dir, nosaltres creiem que es necessita molta més inversió pública els propers anys, i comparativament, en la inversió que s'està portant a terme en termes mitjans, diguem-ne en termes comparatius, per habitant, estem encara per sota. Per tant, la inversió en infraestructures és una prioritat del Govern de Catalunya i creiem que aquesta és una de les principals eines per poder fer créixer la nostra societat, és el principal instrument motor de creixement i de desenvolupament i per garantir la cohesió social de la nostra realitat econòmica i social, i pel nostre pes que tenim en l'economia espanyola i en el context de la Unió Europea.

Analitzem una mica la inversió pública a Catalunya. Com vostè deia, la inversió avui pública a Catalunya en

matèria d'infraestructures es porta a terme per tres administracions –l'Administració central, la Generalitat de Catalunya i l'Administració local– ajudades pels fluxos de fons europeus, particularment Feder i Fons de cohesió.

En la distribució de la inversió pública per administracions, per aquestes tres administracions, la inversió que fa la Generalitat de Catalunya és la més important. La Generalitat de Catalunya és l'Administració pública que inverteix més recursos a Catalunya, concretament el 49% de tota la inversió, la fa la Generalitat. Pel que fa, doncs, a l'altra –segona– font de finançament d'inversió..., són els ajuntaments. Els ajuntaments de Catalunya avui representen el 32% de tota la inversió pública que es fa a Catalunya. I, finalment, la inversió que fa l'Administració de l'Estat, que és el 19% de la inversió pública que s'executa a Catalunya. Per tant, 49%, 32%, 19%: aquesta és l'estructura –aquesta és l'estructura. Per tant, es constata que en els últims deu anys això ha sigut així; aquesta és l'estructura dels últims deu anys. Per tant, la Generalitat és la principal Administració inversora a Catalunya, per molt, davant dels ajuntaments i davant de l'Administració central.

Una altra qüestió que els voldria dir, analitzant l'evolució, l'evolució de l'any 92 al 2002. És a dir, de l'any 92 al 2002, hi hagut un salt important d'inversió pública a Catalunya; s'ha passat de 400.000 milions de pessetes –i ho dic amb pessetes de l'any 92–, s'ha passat, per comparar, a 1 bilió de pessetes l'any 2002. Per tant, hi ha hagut un salt. Ara, si analitzem aquest procés en aquest període, no ha sigut un salt homogeni en tot aquest període de temps. És a dir, al període que va de l'any 93 a l'any 99, la inversió pública a Catalunya va créixer poc –poc, va créixer. En canvi, es corregeix el dèficit públic, diguem-ne, en infraestructures, a partir de l'any 99 endavant. I això coincideix amb l'etapa de Govern –a l'Administració central– socialista en comparació amb l'etapa darrera de Govern del Partit Popular. Això és així, no és que jo ho vulgui fer entendre així, això és així; les xifres i les estadístiques es poden contrastar: del període del 93 al 99, especialment els últims anys –93 al 99–, pràcticament no creix gens la inversió pública a Catalunya.

Jo els voldria fer veure que en aquest sentit l'ajuda dels Fons europeus pràcticament..., a Catalunya, li perjudica que Catalunya no estigui a l'Objectiu 1. Catalunya no participa en l'anomenat, doncs, Objectiu 1, dels Fons estructurals europeus; sí que ho fan altres comunitats autònomes. Però els vull donar una dada: entre el 94 i el 99 les comunitats autònomes de l'Estat espanyol que van rebre fons de l'Objectiu 1, de tota la inversió pública que es va materialitzar al seu territori, el 75% venia dels Fons estructurals europeus de l'Objectiu 1 –imagini's vostè si és important estar o no estar en la possibilitat de rebre recursos per part de la Unió Europea–, i del període 2000 al 2006, de tota la inversió planificada, a les comunitats que tenen dret a tenir recursos amb càrrec a l'Objectiu 1, el 80% vindrà finançat pels Fons estructurals europeus.

Per tant, vull constatar en aquest moment que l'esforç relatiu que ha hagut de fer la Generalitat amb relació a la inversió ha estat un esforç molt superior de l'esforç

que han hagut de fer altres comunitats i altres administracions públiques, perquè quasibé el 80% del seu esforç inversor ha vingut sostingut per Fons estructurals europeus, cosa que a Catalunya no ho hem tingut. Per tant, quan estic dient que a Catalunya s'ha fet un esforç important d'increment d'inversió pública i que la Generalitat és la primera Administració pública que inverteix a Catalunya, doncs, ja li poso de manifest l'esforç que ha hagut de fer –adicional – l'Administració pública de la Generalitat per poder, doncs, donar aquest pas endavant de la inversió a Catalunya.

Una altra qüestió que els vull fer veure, ja fent referència, pròpiament, als aspectes més nostres, més interns de la Generalitat de Catalunya, pel que fa al finançament de la inversió. Aquest any el pressupost públic de la Generalitat per al 2002 ha crescut un 10,8 –vostès van aprovar aquests pressupostos. La inversió pública planificada pel Govern de Catalunya ha crescut un 39,6%. Retinguin aquesta dada: és a dir, el pressupost mitjà creix un 10,8, la inversió pública creix un 39,6. Per què? Perquè, repeteixo, la inversió en infraestructures és una prioritat del Govern de Catalunya, perquè és ara que les hem de fer, aquestes infraestructures, i és ara que la societat catalana ens demana que fem el màxim esforç de preparació i adaptació de les infraestructures del país per poder entrar a la nova etapa, que hi hem d'entrar obligatòriament i que ja hi estem immersos, de cara a posar garantia als processos de competència i de millora de relació del país dintre la Unió Europea.

Jo li vull fer una altra reflexió –i ja se m'està acabant el temps–, i és que el finançament de la inversió pública ens porta a parlar de l'endeutament i ens porta a parlar de com la financem, aquesta inversió pública. I no es pot pagar tota la inversió pública que Catalunya pot fer al comptat; no som un país ric per permetre'ns el luxe de fer tot l'esforç d'infraestructures que s'ha de fer i pagar-lo al comptat.

Això explica bona part de l'observació que vostè m'ha fet quant a les previsions pressupostàries i a l'execució, perquè moltes vegades l'execució no es pot fer dintre el mateix exercici, es difereix per les complexitats que poden tenir les materialitzacions de les infraestructures públiques i es difereix en més d'un exercici, i a vegades hi ha uns *gaps* de trasllat de part de les inversions planificades i pressupostades a un altre exercici posterior al que es planifica en els pressupostos. Per tant, no es quedi només en l'anàlisi de la previsió pressupostària i de l'execució, perquè de vegades l'execució es fa en l'exercici següent per problemes de materialització de la inversió.

Ara bé, vull dir-los, a tot vostès, que, de l'endeutament que té avui l'Estat espanyol, de tot l'endeutament, quasibé 56 bilions de pessetes d'endeutament acumulat, el 84% d'aquest endeutament, el té l'Administració central de l'Estat. És l'Administració central de l'Estat que..., avui, el 84% de tot l'endeutament de l'Estat espanyol, de totes les administracions públiques, el té l'Administració central de l'Estat; el 10,3%, el tenen les administracions autonòmiques, i la resta, quasibé un 5%, el tenen les administracions locals.

El president

Senyor conseller, ja portem una estoneta...

El conseller d'Economia i Finances

Potser després tindrà l'oportunitat d'aprofundir més en tota la problemàtica del finançament de les inversions públiques pel que fa a la seva repercussió sobre l'endeutament acumulat.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, ja coincidim, en alguns aspectes del que vostè ha comentat, que vostè ens ha recordat durant una bona estona l'esforç inversor de la Generalitat: un 39,6% als pressupostos de l'any 2002. Si algú ho sap, conseller, som nosaltres, que li hem dit en moltes reunions que es necessitava més inversió i que hem donat suport a aquests pressupostos.

Ara fa poques setmanes, la portaveu del nostre Grup, la il·lustre senyora Dolors Nadal feia un posicionament sobre el Compte General de l'any 1999, i li recordava el que jo li estava dient abans, el que és el grau d'execució pressupostària pel que fa referència a inversió; i no solament capítol 6: capítol 6 i capítol 7, és a dir, inversió real i transferències de capital. I el que vostè em diu no em serveix, conseller; perquè vostè em diu: «Degut al finançament, hi ha algunes inversions que es traslladen d'un any a un altre.» Miri's el pressupost, conseller..., la liquidació del pressupost –no el pressupost, la liquidació del pressupost–, any 95 a any 99, i veurà com any rere any –any rere any– les possibilitats que vostès tenien de despesa, pel que fa referència a inversió real i operacions de capital, capítols 6 i 7, no hi arriben. Algun any, si succeís el que vostè estava comentant, algun any l'haurien superat, aquesta xifra; cap any succeeix, cap any. I quan sumem totes aquestes xifres són 65.000 milions de pessetes. Això és el que succeeix. Per això, la nostra inquietud pel que fa referència al que és el finançament i el que és l'obra pública, també, a Catalunya per part del Govern de la Generalitat.

Vostè estava parlant de dades i ens deia les dades del que és l'Objectiu 1 i Objectiu 2 d'algunes comunitats autònomes. Ja hi estem d'acord. Però, miri, si abans li he donat... Com que estava convençut que vostè em diria aquesta xifra, li donaré una altra dada. Pel que fa referència a fons europeus, li he dit abans: any 99 - any 2001, 641 milions d'euros Catalunya, 578 Comunitat Autònoma de Madrid; any 93 - any 99, 842 milions d'euros Catalunya i 575 milions d'euros Comunitat Autònoma de Madrid. Que això no succeeix fins que arriba l'any 1996. És a dir, mentre governaven un altre, això anava totalment al revés –m'estic referint evidentment al Partit Socialista, que vostè també s'hi ha referit.

I quan vostè estava parlant també de la despesa per habitant... Perquè ara tots estem parlant de la despesa

per habitant; abans parlàvem del que era una despesa en funció del que són els habitants que aporta Catalunya al conjunt de l'Estat espanyol; ara ja parlem també del que és despesa per habitant. Bé. Any 2001 i any 2002: Catalunya, 230,88 euros; Comunitat Autònoma de Madrid –aquí sí–, 249,36 euros.

El que li volem dir molt clarament, conseller, és que, en primer lloc, l'esforç que s'està fent des de l'Estat espanyol –des de l'Estat espanyol–, que vostè, el president de la Generalitat i altres responsables del Govern, sabem que han reconegut..., voldrien que per mimetisme, conseller, arribés això a tot el Govern de la Generalitat, perquè no hi ha ni un sol departament del Govern de la Generalitat on no hi hagi actuacions inversores per part del Govern de l'Estat i s'estigui recuperant, conseller, el que havia estat una inversió nefasta en un determinat període. Quan vostè parla que la inversió no es comença a recuperar fins a l'any 99, vostè mateix ho ha dit d'alguna forma clara; és a dir, de l'any 96 al 99 s'han de fer un munt de projectes que ni tan sols estaven fets per aquest tipus d'inversió.

El segon aspecte que li tornem a reclamar és la possibilitat que el pressupost de la Generalitat..., i aquest és un aspecte d'aquells que solament per això, conseller, serviria una llei d'estabilitat pressupostària, solament per això, perquè quan es desvien 65.000 milions de pessetes que no han invertit al llarg de cinc anys en inversió pública, solament per això, una llei d'estabilitat pressupostària a Catalunya, per als catalans, és important i és necessària. Perquè vostè em parla de l'endeutament. Jo no li n'he parlat, de l'endeutament. A més vostè sap que hi ha moltes possibilitats d'endeutar-se, amb empresa pública, que a més no li computen en l'endeutament total. Ja no li n'he parlat. Però sí que li he parlat també de la participació del que és la iniciativa privada, perquè representants de la societat catalana, que abans n'he parlat també, estan fent referència a aquesta: que han d'incrementar aquesta participació del que és la iniciativa privada en el finançament d'infraestructures i obra pública. I estem d'acord amb vostè: s'han de fer ara, aquestes inversions, sobretot pel que són els tipus d'interès i les possibilitats que comporten aquests mateixos tipus d'interès.

I acabo, senyor president, insistint, conseller, en el que és un increment en la participació de plans pel que fa referència a inversions en el món local de cara a futurs exercicis.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè i jo estem d'acord que la inversió en infraestructures avui és una prioritat; hi estem absolutament d'acord. Vull pensar que també estem d'acord que avui Catalunya no té encara resoltes totes les seves necessitats en aquesta matèria. Vull pensar que hi podem estar d'acord, també. És a dir, si m'ho deixa dir d'una altra manera, que

avui Catalunya encara té un dèficit en infraestructures important. I vull pensar que la seva formació política tindrà, com a estratègia, treballar per poder, doncs, resoldre aquest dèficit que té avui Catalunya en matèria d'infraestructures públiques, i vostè com a diputat d'aquesta cambra, especialment, treballarà per poder obtenir compromisos de totes les administracions públiques per poder, doncs, superar aquest dèficit d'infraestructures que té Catalunya, dèficit d'infraestructures que té Catalunya que, repeteixo, si busquem una anàlisi objectiva, la Universitat Politècnica de Catalunya en el seu darrer estudi elaborat sobre aquesta matèria per un grup d'experts no és l'Administració pública de la Generalitat, doncs, qualifica d'existent aquest dèficit d'inversió pública estatal a Catalunya i, a més a més, li diu que en els darrers vint anys aquest dèficit es pot arribar a quantificar en prop de 812.000 milions de pessetes. És a dir, una universitat i uns experts diuen que aquest dèficit que venim arrossegant es quantifica en 812.000 milions de pessetes, un referent. Però vull pensar que vostè, el seu Grup i el Govern de Catalunya en la lluita per poder superar aquest dèficit estarem, ens trobarem i trobarem la manera de trobar compromisos. El 14,8% que avui pesa la inversió de l'Estat a Catalunya és un gran avenç, un gran avenç, i jo els vull recordar a vostè i la cambra que aquest avenç, materialitzat especialment a partir dels anys 98-99, es concreta en unes obres molt singulars i aquestes obres molt singulars són el tren d'alta velocitat, l'ampliació del port, l'ampliació del port de Tarragona, la depuradora del Llobregat, com a, potser, projectes més emblemàtics –hi ha altres projectes, però potser aquests són els més emblemàtics que fan sumar l'increment del terç relatiu de la inversió de l'Estat a Catalunya.

Tot això es va acordar i es va aconseguir quan el Govern del Partit Popular a l'Estat espanyol no tenia majoria absoluta. Vull pensar que ara que el Govern del Partit Popular té majoria absoluta aquesta tendència seguirà mantenint-se, i vull pensar que vostè i el seu Grup treballaran a favor dels interessos de Catalunya per poder obtenir un increment encara addicional –aquest terç relatiu del 14,8–, per millorar encara la inversió futura de les inversions a Catalunya. La nostra formació política i el Govern de Catalunya li puc assegurar que en aquesta direcció no defallirà, continuarà la seva estratègia de fa molts anys, però vull pensar que amb vostès podrem continuar treballant en la línia que estàvem, en aquests moments, avançant, per millorar molt més la inversió de l'Estat a Catalunya.

Vostè em diu que a la Comunitat de Madrid, comparativament amb la Generalitat de Catalunya, s'ha fet uns esforços més importants. Té tota la raó, té tota la raó, el Govern de Catalunya, la Generalitat, comparant l'acció de govern de la Comunitat de Madrid, estem fent un esforç addicional molt més gran que el que fa la Comunitat de Madrid, no devem estar fent malament les coses i no ho deuen estar fent malament també els ajuntaments, perquè molts fons estructurals són projectes que també afectes els ajuntaments; és a dir, els ajuntaments de Catalunya, la Generalitat de Catalunya comparativament amb la Comunitat de Madrid està obtenint més recursos que els que estan obtenint, doncs, altres. Per tant, no ho devem estar fent malament des d'aquest

sentit; el problema està en l'Administració central de l'Estat i vull pensar que aquí vostès i nosaltres sempre trobarem coincidències per poder, doncs, obtenir compromisos en millora de les infraestructures que necessita la societat catalana.

I per últim, l'estabilitat pressupostària. No tindrè temps d'allargar-me, només breument dir-li que nosaltres no estem en desacord amb l'objectiu del dèficit zero, és més, aquest any 2001 hem tancat amb un dèficit zero i el 2002 es projecta un objectiu del dèficit zero, i en els propers anys, 2004-2005, ens hem compromès a fer unes previsions pressupostàries sobre la base del dèficit zero. Per tant, coincidim plenament amb l'objectiu d'administrar els recursos públics sobre la base i sobre l'objectiu d'assegurar un dèficit zero cada exercici i, si pot ser, un petit superàvit però dèficit zero. Ara en el que no estem d'acord és en els mecanismes d'imposició mitjançant llei i mitjançant procediments que vulneren les competències i l'autonomia financera de la Generalitat de Catalunya. Aquí vull pensar que també vostès estaran d'acord amb nosaltres, i, en tot cas, és un problema d'interpretació de la norma però que vostès estaran absolutament d'acord que no s'ha de vulnerar ni l'autonomia financera d'aquesta cambra ni les competències de la Generalitat en matèria de capacitat pressupostària perquè estic segur que vostè ha d'estar d'acord en aquest principi. Podem discrepar en les interpretacions, avui el Tribunal Constitucional s'ha de pronunciar sobre aquesta qüestió; és clar, legislar aquesta cambra sense conèixer la discrepància fonamental sobre les interpretacions d'unes lleis que són d'obligat compliment, doncs ens sembla prudent esperar conèixer aquest contingut però tampoc ens sabria greu fer una llei d'estabilitat pressupostària a Catalunya perquè en l'objectiu estem absolutament d'acord –absolutament d'acord–; en el que no hi estem és en els mecanismes i els procediments que ara se'ns imposen per norma que hem de ser...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar...

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional (tram. 300-00281/06)

La següent interpellació, la formula, al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional, i la presenta, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall

El Sr. Maragall i Mira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Barcelona acull, a partir de demà, la cimera de la Unió

Europa. Es tracta, evidentment, d'una reunió important de la qual els pobles d'Europa esperen senyals clars d'avenç en la línia que ja es va encetar a Lisboa fa dos anys i mig: més competència, més cohesió i més sostenibilitat.

Nosaltres desitgem que el Consell Europeu de Barcelona sigui un èxit, estem confiats que ho serà perquè és crucial per a Europa i serà boníssim per a Barcelona i per a Catalunya i evidentment també per a Espanya. Com sabrem que ha estat un èxit? O que no ho ha estat? Serà un èxit si les resolucions de la cimera no defrauden les expectatives, si s'aprofundeix l'equilibri entre competitivitat i cohesió social i si s'avança en el que es va acordar a Lisboa. Serà un èxit si Barcelona demostra, un cop més, que és capaç d'acollir esdeveniments internacionals d'alt nivell, sabem que ho podem fer i crec que ho farem, serà un èxit si es garanteix el dret constitucional de tothom a manifestar les seves opinions des del respecte a les opinions dels altres.

Permeti'm, senyor president, en aquest sentit un incís i una pregunta oberta: el dret de manifestació és en el nucli dur de la Constitució, no és, per tant, una hipocresia omplir-se la boca defensant la Constitució i al mateix temps criminalitzar la lliure expressió i menysprear el dret constitucional a manifestar-se? El que està en joc en aquesta ocasió, la més important cita europea a Barcelona des de l'esplèndida Conferència Euromediterrània de l'any 1995 i, sens dubte, la més important cita internacional a Catalunya des d'ara fins al 2004, el més important –hi insisteixo– és el que succeirà en les sessions del Consell Extraordinari, i justament la nostra interpellació ve a tom per la manca, a la nostra manera de veure, total d'atenció del Govern espanyol i del Govern català en tot el referent al contingut de la reunió –al contingut de la reunió.

Ni una paraula sensata s'ha dit sobre el més important, cap esforç s'ha fet per sensibilitzar la ciutadania sobre els temes del Consell Europeu, no coneixem la posició del Govern català sobre aquesta matèria. És molt demanar que el Govern s'expliqui? Sap el Govern el que es discuteix i té posició presa sobre el que es discuteix? És que el president de la Generalitat ha renunciat a tenir opinions fonamentades i es limita cada cop més fer el paper de comentarista? Opina sobre tot, sobre manifestacions, un dia dient que no, l'altre dia dient que sí..., opina sobre Blair, Aznar, i Jospin i Schröder, opina sobre el Govern Aznar, opina sobre el que calgui però quina és la posició del president? –que, per cert, no hi és–, no l'opinió personal, no, la posició política, el capteniment, les opcions que Catalunya ha d'expressar a través del seu màxim representant en matèries tan decisives com són les de la cimera.

Vegem ràpidament, en el temps que tinc, quines són les qüestions en joc, a veure si en traiem una mica l'aigua clara, mínimament, avui no aspirem a més. És a dir, sí, sí que aspiro a una cosa més, senyor president, a relacionar aquests temes europeus amb els que sobre les mateixes matèries ens preocupen aquí a Catalunya, enumerar només succintament el que crec que són ja ara qüestions pendents a Catalunya i que ho seran més encara com a resultat de la cimera. El resultat real té a veure amb els dos temes de Lisboa i el tema afegit de

Gotteborg: competitivitat, cohesió i creixement sostenible, o, si vostès volen, Europa eficient, Europa social, Europa sostenible.

Europa eficient. Europa es va proposar fa tres anys a Lisboa ser l'any 2010 l'economia més eficient del món. Per a això cal alliberar mercats bàsics com el de l'energia, potenciar les comunicacions intraeuropees a través del ferrocarril i dotar-nos d'infraestructures per a l'economia del coneixement, en particular, infraestructures de telecomunicacions de banda ampla. En el Consell de Barcelona es tractarà de forçar països com França a abandonar el monopoli públic de l'electricitat, es tractarà d'abordar la competència i l'optimització dels transports sobre la xarxes ferroviàries públiques –tema, aquest, enormement dramatitzat per la congestió i els accidents ocorreguts en els túnels *routiers* alpins–; es tractarà d'ajudar o de forçar les universitats europees a caminar cap a un districte universitari obert com el que progressivament s'està instaurant a Espanya; es tractarà de suprimir les traves a la fàcil i barata creació de nous projectes i empreses, ben sovint individuals o molt petits –és a dir, posats en marxa per treballadors autònoms, autopatrons o professional o grups d'aquests–; es tractarà de garantir que les xarxes de banda ampla estiguin obertes a tots els operadors en tot el territori, etcètera.

Ara preguntem-nos: podem sentir-nos satisfets de la liberalització i l'increment de la competència en els mercats de l'energia aquí? Podem condemnar els monopolis públics que almenys tenen un control democràtic mentre aquí en tenim un de privat sense control i descapitalitzat? És un tema de manca de poder per part del Govern?, o de manca de diners –per utilitzar paraules ben conegudes–? O és un tema de manca de coratge? No és cert que patim una situació de monopoli en el sector elèctric a Catalunya i que no podem parlar de qualitat ni d'eficiència i que això repercuteix greument en les nostres empreses? I que ha existit una greu connivència del Govern, del Govern català en el manteniment d'aquest estat de coses? Sortosament la reunió de l'hotel Juan Carlos es fa amb generadors interns perquè si no encara veuríem a la cimera europea que discuteix la liberalització del mercat de l'energia amb microtalls.

Podem sentir-nos satisfets de l'extensió de la banda ampla a tot el territori i de la política de privatitzacions del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, que ha malmès gran part de la capacitat d'incidència per impulsar el mateix mercat? Es digui el que es digui, la ràtio de despesa en R+D respecte al producte brut ens situa en els darrers llocs d'Europa, i a Catalunya per darrere de les altres comunitats europees de l'Estat, d'algunes altres comunitats autonòmiques. I els objectius que es planteja el Govern continuen essent clarament insuficients. Hem desenvolupat mercats i mecanismes financers suficients per finançar l'activitat emprenedora i la innovació? Les estadístiques sobre disponibilitat de capital risc ens situen, en aquest sentit, ben a la cua d'Europa. Les nostres universitats no tenen encara un model de finançament estable i suficient, ni s'ha fomentat la seva obertura, ni s'ha fomentat en força la mobilitat d'estudiants i de professors, no en la mesura que la nova societat del coneixement requereix.

El model ferroviari continua endarrerit per satisfer les necessitats de connectar Catalunya amb el nucli europeu i amb la conca del Mediterrani, senyor Homs. El Govern del senyor Álvarez Cascos no sembla que en això ens estigui ajudant moltíssim, contra el que vostès diuen. Estem tallats per alta velocitat pels quatre cantons «excepto por uno que nos une a Madrid», però tot el que és Montpeller, el que és Bilbao o el que és València, en fi, ho tenim prohibit. Quan reclamem, seguint els acords de Lisboa, l'obertura del mercat de l'aviació, el mateix ministre diu que no hi ha mercat a Espanya per a més d'un aeroport transoceànic, només s'oblida d'una cosa, és el mercat qui ho ha de demostrar, és el mercat qui ha de dir-ho i no el Ministeri qui ha d'impedir-ho. El Ministeri fa tot el que pot per impedir aquesta competència de dos aeroports, i amb aquesta actitud limita les possibilitats de competir de la nostra economia, la limita greument, i d'això és del que es discuteix en el Consell extraordinari de Barcelona.

Totes aquestes són línies de treball coherents amb les recomanacions de Lisboa i formen part de la nostra agenda, de l'agenda de Barcelona aquests dies. S'han de canviar, doncs, actituds i s'han de canviar prioritats; cal respondre amb polítiques de govern i recursos al que Europa marca com estratègies i prioritats.

Segon punt: Europa social. La cimera de Lisboa es va proposar per a l'any 2010 aconseguir la plena ocupació estructural i una elevada taxa d'activitat, per això va arbitrar una sèrie de recomanacions relatives al mercat de treball, i mirem bé, no sols en el sentit de la mobilitat, també en el de la flexibilitat, no sols en el sentit americà de la mobilitat –que difícilment assolirem mai, som una civilització diferent–, també en el de la flexibilitat. Ha anat creixent la convicció que flexibilitat i seguretat en el treball no són temes contradictoris sinó complementaris. D'altres models europeus, l'holandès per exemple, canvia en aquest sentit; allà el treball a temps parcial, el treball flexible, és abundant, i el treball temporal, el treball precari, és escàs. Aquí és al revés. Aquí tenim altes taxes d'activitat de la població femenina entre 25 i 45 anys, però no tenim fills. De manera que estem pagant un preu altíssim per arribar al que hauríem d'arribar d'una altra forma.

L'educació és l'altre pilar per a la preparació de la societat del coneixement. I amb les reformes en marxa i amb una mica de retard –com sempre, vostès, ara comencen a criticar-la–, estem segurs que podrem garantir la reducció de l'altíssima taxa de fracàs escolar que patim.

Per últim, Europa sostenible. Durant la discussió al Parlament europeu d'aquest tercer objectiu, els diputats van decidir condemnar els projectes no sostenibles en matèria de política hidràulica i recomanar a la Comissió Europea que no adjudiqui fons dels transvasaments. Cal tenir en compte que l'única obra hidràulica de gran calibre –i vaig acabant, senyor president–, l'única obra hidràulica de gran calibre, a Europa, que inclou transvasaments, és el PHN espanyol, amb el transvasament de l'Ebre. És per això que no hi ha cap mena de dubte sobre qui afectarà la prohibició, si el Consell Europeu extraordinari rectifica, a Barcelona, la decisió presa pel Parlament europeu. I estem convençuts que serà així.

Vull acabar dient que, més enllà d'aquests grans temes, n'hi ha d'actualitat que no podem eludir.

No hauria merescut una condemna contundent i accions diplomàtiques d'alt nivell, si més no, l'esclat d'un míssil a 20 metres d'on estava reunit, amb el president de l'Autoritat Nacional Palestina, el mitjancer de la Unió Europea, senyor Moratinos. No hem sentit ni una paraula del Govern català, i molt poques del Govern espanyol, al qual vostès donen suport. Vostès, des del Govern, tenen poques hores per rectificar el seu silenci. Facin-ho. Hauria d'haver estat aquí, però aquí o fora d'aquí, facin-ho.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats. Senyor Maragall, nosaltres compartim, lògicament, aquest desig que vostè ha expressat aquí, que la cimera que es farà de la Unió Europea, a Barcelona, sigui un èxit. Això ho compartim plenament, ho hem dit des del primer moment. No hi ha hagut cap mena d'ombra de dubte per part nostra; en aquest sentit, veig que vostè també ho comparteix, o almenys és el que avui diuen aquí, i per tant, doncs, ho celebro.

Si li he de confessar la veritat, no sé exactament quin és el sentit últim de la seva interpellació, perquè, tal com vostè ho ha exposat, sona una mica que vostè vol recuperar el fil perdut, probablement després d'algunes ficades de pota d'aquests últims dies, bastant espectaculars, per altra banda, no? (*Remor de veus.*) Jo suposo que vostè vol aprofitar la sessió del Parlament d'avui per recuperar aquest fil i per tornar a posicions com les que avui manifesta –que, si m'ho permet, dit amb tot respecte i amb tota cordialitat–, doncs, són posicions, diguem-ne, més serenes i més objectives que les que vostè ha adoptat durant aquests darrers dies. (*Remor de veus.*)

Vostè ens pregunta, vostè ens pregunta si sabem, ens pregunta si sabem què es discuteix en aquell Consell Europeu de Barcelona. És clar que ho sabem. És clar que ho sabem, senyor Maragall. I ens pregunta, a més a més, si tenim posició presa. És clar que la tenim, la posició presa sobre tots aquests temes. Vostè..., vostè ens acusa, per exemple, a nosaltres, que no tenim posició sobre el que ha de ser la consecució de la plena ocupació, que és un dels grans temes centrals que es discutiran en aquest Consell Europeu de Barcelona. On ens ha portat aquesta Europa, de la qual formem part des de fa setze anys? Ens ha portat progressivament a unes taxes d'activitat de la nostra població i a unes taxes d'atur, que en aquest moment ja estan instal·lades a la mitjana europea. Ens ha portat aquí. I això, senyor Maragall, s'ha fet amb un govern de Convergència i Unió.

Convergència i Unió, en el govern de la Generalitat, ha conduït el país durant aquests últims quinze, setze anys cap a aquestes taxes europees d'activitat i d'atur. I això no passava fa un temps enrere, i avui passa.

També des del Govern de la Generalitat hem conduït a un altre escenari, que per a nosaltres és molt important, que és, concretament, l'escenari d'una economia absolutament oberta. Avui vostè sap molt bé que Catalunya és una de les economies més obertes de tota la Unió Europea, i no ho era fa vint anys enrere i avui ho és, des del punt del comerç exterior, des del punt de vista de la relació exterior de tota mena. Per exemple, en l'àmbit del turisme, per exemple, en l'àmbit de la inversió –de l'estranger i de la inversió estrangera de Catalunya. En tot això, Catalunya ha progressat molt, i això s'ha fet amb un govern de Convergència i Unió.

I aquesta Europa que tantes vegades alguns critiquen, és la que ens ha permès, senyor Maragall, que, d'una forma o d'una altra, nosaltres tinguéssim un progrés econòmic molt notable, un progrés econòmic que ens ha portat també en aquests últims anys –i no ho estàvem– a igualar la mitjana de renda de la Unió Europea. Avui un ciutadà de Catalunya, en mitjana, és igual de ric, igual de productiu, té la mateixa renda que un ciutadà mitjà de la Unió Europea. I això s'ha aconseguit en aquesta Europa –perquè l'any 85 no hi érem–, i s'ha aconseguit amb aquest govern de Convergència i Unió.

Per tant, sabem molt bé del que es parla: es parla de progrés econòmic i el que s'està comentant en aquesta cimera és fins a quin punt les mesures que estan prenent en els diferents governs i la Comissió Europea ajuden a sostenir aquest progrés econòmic de cara al futur. I es parla de formació, es parla –com vostè deia– d'educació. I aquí, vostè hi pot estar més o menys d'acord, però aquí tenim un model d'educació, i tenim un model formatiu, que té les seves mancances, però que vostè sap molt bé que si el compara amb molts d'altres països d'Europa, que són més rics que el nostre, aquest model de formació passa amb nota alta. Des del punt de vista, des del punt de vista de la seva, diguem, vessant i sensibilitat social, i també des del punt de vista de la seva eficàcia. Que és millorable? Tots hi estem d'acord. Que es pot arribar a un sostre, diguem-ne, de més qualitat, en aquest sistema educatiu? També hi estem d'acord, però sabem molt bé el que estem defensant, i sabem molt bé, sabem molt bé en quina Europa ens estem ficant des de tots aquests punts de vista.

El que ens hauríem de preguntar, senyor Maragall, és si ho sap vostè o no? Això és el que ens hauríem de preguntar, perquè vostè ens ve aquí i ens fa un recordatori sobre el dret de la manifestació. Qui l'ha discutit, el dret de la manifestació? Ningú, senyor Maragall. (*Fora remor de veus.*) Ningú ha discutit..., ningú ha discutit el dret de manifestació, i menys –i com que l'interpel·lat se suposa que és el Govern català, que per això estem en el Parlament de Catalunya–, digui'm vostè en quin moment el Govern de Catalunya, d'una forma o d'una altra, ha qüestionat aquest dret de manifestació. El que se li ha dit, senyor Maragall, i se li repeteix avui, és que no entenem com vostè, concretament, vostè, i el Partit Socialista van a una manifestació o promouen una manifestació que porta per títol: «Contra l'Europa del capital». Contra quina Europa està vostè, senyor Maragall? Contra quina Europa està? (*Remor de veus.*) Contra aquest Europa que ens ha permès aquest progrés econòmic? Contra aquesta Europa que ens ha permès aquest progrés social? Contra aquesta Europa que, in-

discutiblement –i vostè hi ha d'estar d'acord en el fons–, és l'espai de convivència i de respecte de les llibertats i dels drets més important de tot el món? Contra aquesta Europa, està vostè? Perquè, és clar, la manifestació, aquesta manifestació a la qual ens hem referit, en la seva vinculació com a partit –no respecte al dret de manifestació–, en la seva vinculació com a partit, aquesta Europa, senyor Maragall, aquesta Europa no és l'Europa del capital, no és l'Europa del capital. És la nostra Europa i hauria, també, de ser la seva, i l'hauria de defensar sense esclètxes i l'hauria de defensar sense renúncies. (*Remor de veus.*)

És una Europa millorable? Evidentment. Té debilitats? També. (*Fora remor de veus*) Té mancances? També. Això ho diu tothom, això ho diu tothom. Això ho diu tothom, o ho diu molta gent. I seria absolutament infantil, seria absolutament infantil pensar que fins i tot els que defensen sense esclètxes i sense renúncies el que s'està fent a Europa, tots aquests també es qüestionen algunes coses. Continuament, ens les estem qüestionant, però això no significa que es pugui anar a una manifestació, per part d'un partit polític que està defensant –se suposa– aquesta altra Europa, perquè dirigents molt importants del socialisme a nivell europeu estan defensant i construint i fent cada dia aquesta Europa, també l'estan fent ells, i que al mateix temps, el Partit Socialista de Catalunya s'apunti a una manifestació que porta com a títol: «Contra l'Europa del capital». Critiquem això, senyor Maragall, critiquem la contradicció. Critiquem allò que es tan comú en vostè, que és voler agradar tothom alhora. I no es pot governar un país agradant tothom alhora, s'ha d'escollir, s'ha de triar. No es pot estar a tot arreu, senyor Maragall, i vostè, últimament, darrerament, vol estar a tot arreu. Vol estar en un costat i en el dels altres, encara que defensin posicions contradictòries. I finalment, finalment, la gent, senyor Maragall, li veu... finalment, la gent, senyor Maragall, li veu el llautó, li veu les debilitats, li veu els punts febles, que els té i molt, i cada vegada els demostra més. (*Remor de veus.*) I aquests dies, n'hem tingut una, una prova ben evident, i suposo que com que ha estat tan evident, vostè avui s'ha sentit en la necessitat de pujar en aquesta tribuna i fer una suposada interpellació al Govern de la Generalitat que bàsicament sonava a autojustificació.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments perllongats en un sector de l'hemicicle.*) (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. En torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, jo torno a lamentar que no hi hagi el president de la Generalitat... (*Alguns diputats piquen de mans.*) (*Rialles.*) No ho dic..., ho dic perquè ja sabem que és especialista a no contestar sobre temes importants; sobre els temes no importants, aquesta tarda el sentirem... En fi, també són importants, evidentment, però de la manera que ell..., de la manera que ell (*fora remor de veus*), de la manera que ell els tracta acaben sent temes que no semblen importants.

En fi, senyor Mas, sobre... l'èxit de la cimera, que diu que vostès també hi estan d'acord, doncs ho celebren, perquè fins ara l'únic de què hem sentit a parlar, tant el senyor Aznar, com el senyor Pujol, com *La Razón* i altres diaris i mitjans de comunicació és justament no del contingut, sinó de la forma. I, a més, de la forma d'una manera molt específica: criminalitzant els que defensen el dret de lliure manifestació i de lliure expressió. (*Veus de: «Molt bé» i aplaudiments*).

Vostès... A mi el que em preocupa és que vostès s'apunten a criminalitzar l'adversari, l'adversari, l'adversari polític democràtic més que no pas a l'enemic antide-mocràtic, no? El senyor Aznar parla més de nosaltres, quasi, que de Batasuna, i quan parla de Batasuna és per ajuntar-nos a tots dos. Sí, sí, en fi, cada dia. Aquest matí mateix, no? Això, jo crec que és una prova de la fragilitat i la inconcreció de les seves conviccions democràtiques. Diu: vostè, ve aquí a dir això. Escolti, jo no vinc aquí a dir això, jo estic dient això potser..., vostè potser no llegeix els diaris, però, en fi, jo estic dient això fa bastants anys, fent-ho. Jo he sigut president..., he estat a la presidència del Comitè de les Regions i a la vicepresidència durant quatre anys, és una de les cinc institucions de la Unió Europea i sé de què parlo. I sé que a Brussel·les ha sorprès el seu silenci, senyor Pujol –que no hi és–, senyor Mas –que sí que hi és–, ha sorprès el seu silenci perquè no s'entén... Tots els països fan el que poden, quan tenen una cimera a casa seva per influir. Es diu la cimera de Barcelona i s'entén que és una cimera europea, però s'entén també que té l'accent especial d'aquell país, l'accent de Gúterres, l'accent ecològic de Göteborg, per exemple, és la socialdemocràcia sueca, etcètera. Aquí, quin és el nostre accent? És l'accent Aznar. I quin és l'accent Aznar? L'accent Berlusconi. I quin és aquest accent? (*Força remor de veus i aplaudiments*) A mi m'agrada... a mi m'agrada que el senyor Pujol hagi dit que està a favor de Jospin, Schröder i contra Aznar i Berlusconi, però, és clar, ell el que suporta és el govern del senyor Aznar, o no? (*Remor de veus*.) I el govern del senyor Aznar, a qui suporta... No, no, doncs al revés, sí... El govern d'Aznar a qui suporta és a vostès, perquè sinó, perquè si no fos per aquests senyors d'aquí, vostès aquí no hi foren, estarien més endarrere. (*Veus de: «Molt bé.»*)

El president

Prego que es continguin durant la intervenció de qual-sevol manifestació..., i que s'ho reservin per al final de la intervenció, si tenen necessitat de fer-ho. (*Rialles.*)

El Sr. Maragall i Mira

Parlem de les taxes europees d'activitat, senyor Mas. Miri, és veritat, nosaltres, les dones de 25 a 45, no més enllà, d'aquestes sí que tenim taxa d'activitat, no sé exactament si d'ocupació, però taxa d'activitat europea sí, però no tenen criatures, i vostès són un govern natalista. Què hi fa un govern natalista, amb una taxa d'activitat alta, però amb una taxa de natalitat que és la més baixa d'Europa? Si vostès no haguessin estat tan natalistes i no haguessin parlat tant paternalísticament de la família, això no els ho diríem, no els ho diríem amb la ironia amb què els ho estem dient.

Vostès són contradictoris, perquè han defensat teòricament, entre cometes, la família, han defensat teòricament, entre cometes, la natalitat, i aquí no hi ha criatures. Sí, taxes d'activitat altes, però nosaltres volem taxes d'activitat altes i, a més, natalitat. I això vol dir 125.000 milions en l'any horitzó, senyor Mas. I nosaltres els hem compromès. Vam prendre 17 compromisos aquí, els anirem complint, i aquest ja l'hem anunciat.

Per últim, jo crec que vostès no tenen temps de parlar de la cimera i tenen temps de parlar de manifestacions, de l'Ebre... En fi, de la cimera, etcètera... Sàpiga que el lema... Hi ha diverses capçaleres i diversos lemes. Nosaltres no estem en cap, perquè el Partit Socialista, el que ha fet és donar... (*Remor de veus.*) No, no, no estem en cap... El Partit Socialista no està portant cap, cap pancarta. Hi ha el Fòrum Social de Barcelona, en el qual hi ha companys seus també, que es manifesten, i es manifestaran, per molt que vostès els diguin que no ho facin; hi haurà també companys nostres, evidentment, però és el Fòrum Social de Barcelona i la capçalera és «Per una altra Europa possible» o «Per una altra Europa millor». Sàpiga que hi ha una altra capçalera: «Contra l'Europa del capital», com hi haurà una darrera, que no sé si vostès o algun dels seus militants també hi seran, que és «Per l'independentisme». Són tres capçaleres diferents, vostès tindran gent probablement a la primera i probablement també a la tercera, a veure si vostè passa la llista dels que hi són.

Sàpiguen que nosaltres hem estat, estem i estarem sempre per Europa, i estar per Europa vol dir estar pels seus objectius, tal com es van marcant en les cimeres, i estar també pels drets democràtics. Tinguin-ho en compte, no parlin tant d'hospitals, de jutges, d'accidents, de detencions, etcètera, ja se'n cuidarà el senyor Fernández Ranaño, en el qual tinc molta confiança, i el senyor Morenés, amb el qual també. Vostès no han volgut, una vegada més, complir l'article 27 de la Llei de cossos i forces de seguretat, que diu que el control de manifestacions correspon als cossos autonòmics de seguretat. Això, el senyor Mas no ho pot explicar, perquè el senyor Pomés no hem aconseguit que ens expliqui mai per què no va ser així el malaurat dia 24 de juny; en fi, serà l'Estat, i s'entén, perquè en aquest cas és un acte d'Estat.

Vostès, en això, hi tindran un paper molt secundari, nosaltres hi tindrem un paper secundari. Sàpiguen que jo confio que sortirà bé. Confio que les forces de l'ordre actuaran com han d'actuar, i confio també que el grau de crispació que vostès i el senyor Aznar i alguns mitjans de comunicació han introduït en la cimera de Barcelona al carrer no prosperarà. (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies. (*Aplaudiments.*) Ja és suficient, ja s'han pogut... Té la paraula l'honorable conseller. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller en cap

Moltes gràcies. Aquesta insistència seva, senyor Maragall, de si el senyor Pujol està present o no en aquesta

sala, vostè tindrà una oportunitat d'hora aquesta tarda per corregir-ho, li pot fer una pregunta, com pot fer cada vegada que hi ha aquesta sessió de preguntes, tot i que últimament vostè veig que d'aquest dret en fa poc ús per la raó que sigui.

Senyor Maragall, nosaltres no criminalitzem ningú. No intenti confondre l'opinió pública, no intenti justificar els seus errors amb suposades tendències que no existeixen per part del Govern. Nosaltres no hem criminalitzat ningú, nosaltres l'únic que fem és criticar-lo, a vostè, el que passa és que vostè no accepta..., vostè no accepta la crítica, no l'accepta, i es pensa que quan el critiquen, a vostè, s'està criticant mitja humanitat. I no és veritat, senyor Maragall, no estem criticant mitja humanitat, l'estem criticant només a vostè per la iniciativa molt incomprensible que va tenir de sortir... Vostè, no nosaltres. Si nosaltres, de tot això, no n'hem parlat; de les manifestacions, inicialment, va ser vostè... (*Remor de veus.*)

Va ser vostè –va ser vostè– que va començar dient, i per tant d'una forma o d'una altra obrint aquesta polèmica, si s'havia d'anar o no a aquesta manifestació, que insisteixo que se'n diu «contra l'Europa del capital»; va ser vostè. I li critiquem, senyor Maragall, li critiquem això, li critiquem les seves contradiccions, les seves incoherències, el que vostè no sap exactament on està. Perquè vostè està lògicament al costat del senyor Jospin i del senyor Schröder, i al mateix temps està al costat d'aquella gent que diuen «contra l'Europa del capital», que estan construint aquesta mateixa gent. Està al costat de tothom, vostè està al costat de tothom, com li he dit abans.

Vostè diu que nosaltres no tenim posicions sobre els temes europeus. Miri, li posaré un exemple que em sembla que és ben evident. El dilluns dia 18 de març, just després que s'acabi la cimera, s'engegarà per part del Govern de la Generalitat el que se'n diu la Convenció Catalana –per cert, complint un acord del propi Parlament de Catalunya–, i aquest serà un moviment important, amb implicació d'una gran part de la societat catalana, també lògicament de les diferents sensibilitats polítiques que hi ha en el país, i això es farà també liderat pel Govern de la Generalitat.

Una vegada més, senyor Maragall: en tres minuts no hi ha temps per defensar tota la coherència d'una política europea durant anys i anys, però just aquests mateixos dies, just després d'acabada la cimera de la Unió Europea, a Catalunya es farà això. I vostè ho sap molt bé, perquè vostè hi ha contribuït també, en positiu. Vostè sap molt bé que Catalunya ha estat capdavantera en molts moments d'aquests últims quinze anys en què han estat els grans debats europeus; i que ho és avui, si tots ens hi apliquem i si no caiem en contradiccions innecessàries.

Vostè està molt millor en el paper de defensar, sense esclatxes Europa, que no pas del que ha fet aquests últims dies, permeti'm que li ho digui: està molt millor en aquest paper. Tothom ho entendreà millor, nosaltres els primers, però joestic segur que molta altra gent també, perquè aquesta ha estat la seva trajectòria, el que passa és que aquesta trajectòria vostè l'està perdent, i això és el que està passant aquests dies.

I vostè m'insisteix en un tema que el perjudica finalment, perquè vostè puja en aquesta tribuna i diu, vostè diu: «Porto molts anys treballant per Europa.» És veritat, porta molts anys treballant per Europa, i a més a més ho ha fet en llocs destacats, i jo he sigut testimoni d'això. I com molta altra gent a Catalunya –no ha estat vostè l'únic, per suposat–, com molta altra gent a Catalunya, li ho reconeixem. Però com més anys porti vostè a Europa treballant-hi, per aquesta Europa que finalment estem construint –hi insisteixo–, amb totes les seves mancances i debilitats, com més anys hi porti treballant, més l'ha de defensar sense esclatxes.

I el que no pot ser –el que no pot ser– és que porti tanta experiència a sobre, que porti tants anys treballant-hi i que en un moment d'or, en una ocasió única, en què es fa una cimera de la Unió Europea a Barcelona i a Catalunya, vostè no surti al capdavant de tothom, també del Govern i de qualsevol altre sector social, defensant aquesta Europa que entre tots estem construint.

Això és el que vostè hauria d'haver fet i no ha fet. I no ho ha fet, senyor Maragall, no ho ha fet per oportunisme. Perdoni que li ho digui: no ho ha fet per oportunisme, perquè vostè vol pescar a tot arreu, i quan es vol pescar a tot arreu es perd la coherència d'un projecte i la credibilitat d'un governant.

(*Aplaudiments forts.*)

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 300-00355/06)

La següent interpellació la formula Esquerra Republicana de Catalunya sobre la implantació de l'energia eòlica, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*)

El Sr. Vendrell i Segura

Senyor conseller de Medi Ambient, som conscients de ser un punt repetitiu en tornar a parlar en aquest hemicycle d'energia eòlica, però en aquests moments entenem que aquesta interpellació respon a una preocupació que hi ha, especialment per part dels empresaris, per part de les empreses que treballen en aquest camp, per part també dels grups ecologistes i dels grups de defensa del territori, i li he de dir que també penso que per part dels partits polítics, si més no per part d'Esquerra Republicana, que fa algun temps que no tenim notícies de quina és la situació i, per tant, volem saber què es planteja i quina és la situació en aquests moments per part del Govern respecte a la implantació eòlica.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

El 20 de desembre de l'any 2000 aprovàvem una Moció que, entre altres coses, parlava de «promoure els parcs eòlics a les zones d'implantació compatible i recuperar, així, l'endarreriment actual respecte als objectius fixats». També en aquesta Moció s'aprovava de «considerar exclosos, en general, els parcs eòlics dels espais PEIN i altres espais de la xarxa Natura 2000, excepte en els casos motivats objectivament i amb projecte integral d'emplaçament, restauració i avaluació d'impacte ambiental».

El 8 de març del 2001, el 8 de març de l'any passat, aprovava també aquest plenari de «retirar el Mapa eòlic de Catalunya a fi de confeccionar-ne un de nou en el qual es tinguin en compte les alegacions presentades, en especial les que fan referència als espais protegits o d'interès cultural, i impulsar un veritable diàleg al territori». D'això fa un any.

I encara el 17 de maig aprovàvem una altra Moció, d'Esquerra Republicana, on plantejàvem «impulsar, per mitjà del Pla director d'energies renovables inclòs en el Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó de l'any 2010, l'energia eòlica com un dels principals sistemes de producció energètica en el futur». Aquest Pla director, dèiem en aquella ocasió, d'energies renovables hauria d'incloure els següents aspectes: en primer lloc, elaborar un mapa de vents; en segon lloc, «regular la densitat i la potència instal·lada en els parcs eòlics excloent-ne en tots els casos l'emplaçament de parcs eòlics en els parcs naturals, els parcs nacionals i les zones especials de protecció per als ocells, ZEPA, actuals i futurs, i excloent-ne també les zones del Pla d'espais d'interès natural, en què aquests siguin incompatibles amb la preservació del patrimoni natural, paisatgístic i cultural del territori», i en tercer lloc, «prioritzar el desplegament, distribuït pel territori, dels aerogeneradors, aprofitant en l'àmbit municipal les zones destinades a polígons industrials i altres infraestructures susceptibles de consumir l'energia generada».

D'alguna manera, el que voldríem és saber tot això que vàrem aprovar si ha servit d'alguna cosa i si s'està treballant en aquesta línia. Ens consta que s'han fet passos, ens consta que s'ha presentat –tenim el resum, no ens ha arribat l'original, esperem tenir-lo aviat– el Pla director d'energies renovables, inclòs, com deia, dintre del Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó de l'any 2010, però, en tot cas, s'aprovava en uns termes que per a nosaltres són importants. Per exemple, es parlava de promoure la implantació en les zones compatibles. S'ha fet això? S'ha promogut la instal·lació d'aerogeneradors a les zones compatibles? En aquest sentit, quins objectius s'han assolit fins ara en aquests espais dins de zona compatible? Què s'ha fet des del Govern per impulsar que les empreses promotores d'energies eòliques hagin presentat projectes per instal·lar en aquestes zones compatibles?

Una altra de les qüestions que vàrem aprovar és: «Tirar endavant un mapa de vents complet i precís.» Tenim, senyor conseller, a hores d'ara, o s'hi està treballant o en quin nivell està, la redacció, l'execució d'un

mapa de vents complet i precís que ens permeti justament això, que ens permeti poder implantar energia eòlica en aquells indrets que no suposi una situació d'incompatibilitat amb la preservació del medi?

Pel que fa a les companyies elèctriques, ens consta que avui tenen aturats, FECSA - Endesa té aturats, deu projectes. FECSA - Endesa diu que no té capacitat a la xarxa per absorbir l'energia. Moltes vegades ens han dit que era molt poca la que es podia fer a nivell d'energia eòlica. Doncs, bé, sembla que no tenen capacitat ni per absorbir aquesta energia.

El Govern ha fet alguna gestió amb FECSA - Endesa perquè permeti la connexió d'aquests parcs eòlics, d'aquests parcs eòlics que hi ha en projecte i, per tant, que es desencallin? Perquè és que ha arribat un punt que tenim la sensació que FECSA - Endesa és el principal baluard contra el desenvolupament de l'energia eòlica. Doncs, algú li haurà de plantar cara i algú li haurà de posar els punts sobre les is i haurà de fer que entengui, FECSA - Endesa, que ja sabem que té un poder molt important. Però voldríem pensar que el Govern de la Generalitat té prou poder, té més poder per tant que FECSA - Endesa, per fer-li entendre que ha de connectar aquests parcs eòlics.

Coneix el Govern l'existència d'algun estudi sobre la implantació d'energia eòlica en polígons industrials, per tant, també, en la línia que parlàvem abans d'instal·lar en zones compatibles?

Ha fet algun estudi el Govern, o sap d'algú que estigui fent algun estudi, o hi ha previst fer algun estudi, pel que fa a la implantació municipal? Quina experiència hi ha hagut? Sabem que n'hi ha un, d'instal·lat a la Llacuna, sabem que a Sant Bartomeu del Grau, també, s'hi vol instal·lar algun aerogenerador? Quina experiència hi ha? És positiva? Es poden desplegar a tot el territori aquestes experiències?

En definitiva, quina política està seguint el Govern? Perquè el que també voldríem saber és: fins a quin punt el Departament d'Indústria i el Departament de Medi Ambient estan d'acord amb la importància del desenvolupament de les energies renovables? Perquè, efectivament, declaracions com les que feia el conseller d'Indústria en la inauguració del sostre solar de l'Escola Universitària a Terrassa no ens fan pensar que, des del Departament d'Indústria, hi hagi voluntat que realment es faci un desplegament important de les energies renovables.

Volem pensar que des del seu Departament sí que és així i, per tant, ens agradaria saber com a Govern quines decisions tenen preses i fins a quin punt s'impulsarà.

I finalment, efectivament, voldríem saber com tenim el Mapa eòlic, en quin procés de tramitació es troba, quines possibilitats reals hi han que aquest Mapa eòlic s'aprovi amb certa celeritat, que aquest Mapa eòlic respecti tot allò que establíem en el segon punt pel que fa, doncs, a respectar que no s'implanti allà on no s'ha d'implantar –en les zones ZEPA, en els parcs naturals, en els parcs nacionals, en la majoria de casos en els PEIN. Per tant, com està, quin caire pren, quins espais recull? Ens consta –ha sortit publicat a la premsa– que el Consell Jurídic Assessor diu que el Mapa eòlic no pot

aprovar-se per decret, sí que el Decret d'implantació, però que el Mapa èdic sembla ser que no es pot aprovar per decret i que hauria d'haver-hi un pla especial o una llei.

També voldríem que ens aclarís..., és possible, doncs, que la premsa no ho hagi recollit bé o que no haguem sabut interpretar la informació, però, en tot cas, voldríem saber, realment, de paraula del conseller, doncs, quina és la situació i si realment es dona aquesta situació, i si, per tant, realment, hi ha problemes per aprovar-ho com a decret, i, per tant, doncs, quin procés té previst el Departament per tirar endavant l'aprovació d'aquest Mapa èdic. Perquè, clar, si definitivament no es pot aprovar com a Decret..., home, potser han estat badant una mica, perquè, clar, portem molt de temps ja, molts mesos, treballant amb el Mapa èdic. I, si fins ara no hem conegut que no hi havia la possibilitat, doncs, d'aprovar-ho com a decret, doncs, potser hauríem d'estar tramitant una proposta de llei que ja l'esmenarem, que ja discutirem, que ja anomenarem la Ponència, que ja farem tot el que calgui fer per –finalment, i amb el màxim de celeritat– tirar endavant.

Perquè, és clar, estem perdent petjada i som conscients tots plegats –jo ho crec– que, d'alguna manera, anem una mica endarrerits, que saben vostès que no som partidaris de la implantació desmesurada, incontrolada, però sí que som partidaris de la implantació, tant com sigui possible, de la producció d'energia èdica, com d'altres fonts energètiques; i, per tant, treballarem en aquest sentit.

Aquests són alguns dels temes que voldria aclarir i, a partir d'aquí, doncs, evidentment, i en funció de les respostes que vostès ens donin, doncs, redactarem com és preceptiu una moció per ser aprovada en el proper Ple, que ja li anuncio que bàsicament el que voldríem és demanar que justament es tiri endavant tot el que ja s'ha aprovat. Per tant, som conscients que no portem cap novetat, sinó que el que volem és que allò que el Parlament ha acordat, doncs, el Govern ho tiri endavant amb tota celeritat.

Gràcies, senyor conseller, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Per la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Vendrell, permeti'm, en primer lloc, que li agraeixi les reflexions que fa o el to i la voluntat de treballar, doncs, en una direcció, de fet, ja definida per aquest mateix Parlament, en la línia de potenciar, doncs, la implantació de l'energia èdica.

I permetin-me que, certament, reconegui o manifesti que estic d'acord amb vostè en una preocupació –la comparteixo amb vostè, la preocupació–, amb relació al fet que, certament, doncs, hem avançat relativament poc en el que és la implantació. I hem avançat poc perquè el que pretenem –i aquí també estem, segur,

d'acord– és trobar aquest equilibri, no pas fàcil. I, prova d'això, doncs, són els acords que s'han pres en aquesta mateixa cambra: trobar el necessari equilibri entre el que és la implantació d'energia èdica que volem tots plegats sense excepció, els grups d'aquesta cambra, i la preservació, doncs, del medi natural en aquells espais, doncs, que són més sensibles, i vostè, doncs, també els ha anat relacionant en l'àmbit de les ZEPA, en l'àmbit dels parcs naturals, en l'àmbit, doncs, majoritàriament dels PEIN, etcètera.

Certament, tenim aquesta situació de partida; de fet, abans el conseller Homs manifestava, a vegades, doncs, el fet que una interpellació sota títols genèrics pot anar en una o altra direcció, jo portava un reguitzell de dades, d'informacions per donar-li –una part de les quals em serà útil i la hi donaré; l'altra, doncs, no–, però, sí permetin-me fer un petit repàs de per què estem a on estem i, sobretot, centrar-me, després –i ho farem, i si no en tinc prou en aquest torn ho farem en el torn de la rèplica– cap a on anem, perquè el substancial de la seva intervenció, em sembla, doncs, aquesta darrera part, i d'aquesta pregunta crucial que respondré sobre què diu la Comissió Jurídica Assessora i cap a on orientem, i si això... –entenc que m'ho interpel·la–, si això pot suposar una demora, doncs, d'aquest llarg procés.

Hi ha..., deixi'm, però, abans que li doni algunes xifres que em semblen significatives, no?, d'allà on som. Si bé a nivell d'Estat espanyol, doncs, estem a nivell..., si ens comparem amb la resta de la Unió Europea, a nivells molt acceptables, doncs, del que és la implantació de l'energia èdica –Espanya ocuparia, per darrere d'Alemanya, i a molta distància, això sí, però, el segon lloc a nivell estatal–, malauradament, si la comparació la fem en el si de l'Estat espanyol i entre comunitats autònomes, doncs, no estem encara a on hauríem d'estar. Sí que tenim clars, quantificats, quins són els objectius que perseguim, quines són les fites quantitatives de producció d'energia èdica que perseguim; però, en qualsevol cas, estem en el vuitè lloc. I això –ho penso– ens ha d'obligar, a tots plegats, a una profunda reflexió, perquè només som capaços de generar, doncs, 84 megawatts a Catalunya. Aquesta és la xifra darrera, doncs, de què disposem els departaments de Medi Ambient i d'Indústria –que sí, que ja li ho avanço que hi anem, i molt, de coordinats– amb relació a la producció d'energia èdica. Per tant, aquestes són les xifres.

No tinc voluntat de cansar-lo, però al costat d'aquestes xifres, doncs, hi han uns objectius: si ara som capaços de produir 84 megawatts, en data a 31 de desembre de l'any passat, l'objectiu que tenim per al 2010... –i l'horitzó, doncs, del 2010 ens ve marcat, doncs, per directives i per acords voluntaris als quals s'hi ha subscript, doncs, l'Estat i que fa seus, com no podia ser d'altra manera, doncs, el Govern de la Generalitat–, per al 2010 ens marquem, doncs, la voluntat d'arribar a produir entre 1.000 i 1.500 megawatts. Per tant, estem..., tenim camí, molt camí per córrer. És a dir, al 2010 voldríem arribar-hi, doncs, produint per la via de l'energia èdica entre un 3% i un 4,5% del consum elèctric de Catalunya.

Per tant, queda clar, només amb el repàs d'aquestes xifres, que és molt el camí que hem de córrer. I un camí

que –hi insisteixo– l’hem de córrer, i això, també, sobre el paper –després en la realitat pot ser que tinguem alguns punts de discrepància, però, sobre el paper, el volem recórrer, doncs, ubicant aquests equipaments, aquestes plantes de producció d’energia eòlica, doncs, en zones que no malmetin, per descomptat, doncs, el medi ambient o l’entorn natural.

Vostè sap quin és el contingut, doncs, a grans trets, si més no, i s’ha discutit a bastament, a partir de la votació que va tenir lloc en aquest Parlament, quin és el contingut del Decret que ha estat, doncs, sotmès a consideració de la Comissió Jurídica Assessora. Aquest Decret estableix, doncs, que hi han tres grans zones: una zona que és compatible i que col·loquialment anomenem com a blanca. Cal dir que és la idònia per a la implantació de parcs; que es requereix, evidentment, la llicència ambiental, com en qualsevol ubicació de parc, que ve regulada, entre d’altres, per la Llei d’intervenció integral d’administració ambiental, en l’annex 2.1; per tant, cal, doncs, aquesta llicència ambiental per un costat, i cal que l’activitat sigui autoritzada, també, per l’ajuntament en qüestió.

Estableix, també, que hi ha una segona zona, que és groga, i que aquesta, per tant, s’ha de trobar aquesta compatibilitat, cal una declaració d’impacte ambiental, i aquest és el fet diferencial.

I, a grans trets, doncs, que existeix, doncs, també, una zona, anomenada vermella, que ha estat quantitativament –i això és important, quantitativament, doncs– ampliada amb relació al que havia estat la primera proposta. I aquest Parlament, doncs, va demanar al Govern que la reformulés, aquesta zona vermella, doncs, en zona que expressament, explícitament, hi està prohibida, doncs, aquesta ubicació de parcs, perquè és de protecció prioritària: engloba els parcs nacionals, els paratges naturals d’interès nacional, les reserves naturals, els parcs naturals actuals i, també, aquells que tenim previst, al llarg d’aquesta legislatura, doncs, de fer efectius, de crear. És a dir, doncs, de ben segur tot el que és el Pirineu, tot el que són muntanyes de Prades, tot..., aquests parcs als quals ens hem referit en més d’una ocasió i que són de futura creació. Per tant, també aquí som –ho volem ser– restrictius: els PEIN, les ZEPA, per descomptat, i les zones de rapinyaires que estan catalogats d’amenaçats, segons l’annex 1, de la Directiva 200.

Aquest és el marc general, doncs, del Decret. Estableix, a més a més, doncs, quins són els procediments. Perquè pensem que és bo..., o del projecte de decret, perquè pensem que és bo per a totes les parts conèixer, exactament, doncs, en primer lloc, aquest Mapa de possibles ubicacions, i conèixer, en segon lloc, doncs, quina és la tramitació que cal fer i quins són els diferents agents que hi intervenen; i els diferents agents són més d’un departament de la Generalitat i són, també, evidentment, doncs, els ajuntaments.

Val a dir que, entretant, sí que hem fet una cosa, i vostè em demanava dades –i aquestes les tinc aquí, per tant, les hi puc lliurar–, val a dir que, entretant, mentre no tinguem l’instrument del Decret formalment aprovat, sí que ha estat voluntat, doncs, del Govern de la Generalitat, i s’expressa, doncs, en algunes concrecions, en aquelles zones on el Decret futur les cataloga de

blanques –és a dir, aquelles en les quals no hi ha un impacte ambiental sever o no hi ha un impacte ambiental–, doncs, a autoritzar algunes ubicacions. I això ha estat el cas, doncs, de la comarca del Baix Ebre; a Tortosa, hi ha un parc eòlic que ha resolt ja la tramitació des de la perspectiva del Govern de la Generalitat, que és el parc ubicat en el terme municipal de Tortosa, el parc eòlic Ecovent Cat; a la Terra Alta, al municipi de Batea i Bot hi ha un altre parc també ubicat en zona blanca, que ha superat, doncs, tots els tràmits i té la ponència ambiental de l’informe favorable, que és el coll del Moro; a la Terra Alta en el municipi de Batea, doncs, estem parlant, també, d’un parc que té la ponència ambiental favorable, a Torremadrina, i, al Baix Ebre, al terme municipal també de Tortosa, doncs, també tindriem un nou parc.

Per tant, no hem esperat, perquè el diferencial entre el que tenim avui dia i el camí que volem recórrer, per bé que sigui fins al 2010, és tan gran, doncs, en aquells àmbits on..., que anomenem col·loquialment zona blanca –és a dir, aquests que tenen menor impacte ambiental–, sí que no hem aturat aquests tramitacions. Altra cosa és... –i aquestes accions s’han intentat fer–, altra cosa és –i vostè m’ho demanava–, si estem realment incentivant la ubicació de parcs en zona blanca.

El que sí estem fent –el que sí estem fent– és, d’aquelles sol·licituds d’ubicacions de parcs eòlics que estan en zona blanca, és, doncs, comunicar-ho, intentar en la mesura de les possibilitats, doncs, accelerar aquests processos.

Però, clar, vol dir que aquests processos, doncs, d’ubicació han de correspondre a la voluntat de totes les parts. I totes les parts són, en essència, tres parts: la primera, doncs, evidentment, el mateix Govern en els temes, doncs, d’autorització ambiental; la segona, doncs, que hi hagi aquesta voluntat empresarial de començar, precisament, per aquests parcs, i, la tercera –i és una peça també important i ho intueixo, que algun dels parcs que li he dit abans que han estat autoritzats, doncs, ho són per altres raons, doncs– és també el front, l’àmbit municipal, que és a qui li correspon en última instància donar aquesta llicència d’activitat. Però sí que hi ha aquesta voluntat i sí que hem tingut aquests contactes en les sol·licituds que ja tenim en zona blanca, doncs, per poder accelerar-ho al màxim.

Veig que he exhaurit el temps. Permeti’m una referència que li ampliaré després: el que ens diu la Comissió Jurídica Assessora no és que calgui fer una tramitació per llei. Si entréssim en aquest..., o que no puguem fer una tramitació per decret. Ens fa una consideració que atendrem –una consideració que atendrem, per bé que és un informe vinculant, però que mereix molt i molt respecte, doncs, el Govern–, que una planificació de Mapa eòlic, no entra tant a valorar –que la dona per bona– quina seria la tramitació administrativa, però sí que ens fa una reflexió –que hi insisteixo, atendrem– amb relació al Mapa eòlic, que ha de prendre el caràcter de pla territorial sectorial; raó per la qual estem treballant no dos departaments –Departament de Medi Ambient i Departament d’Indústria–, sinó tres departaments, aquests dies, amb intensitat, i amb un horitzó, doncs, d’un mes, mes i mig màxim per poder fer els

decrets –perquè a dia d'avui, doncs, creiem que han de ser més d'un decret–, doncs, que hi hagi també aquest Pla territorial sectorial d'implantació d'energia èdica pel que fa estrictament al Mapa, que no a la tramitació.

Aquest és, a grans trets, el plantejament que se'ns fa des de la Comissió Jurídica Assessora i per aquesta raó, doncs, estem treballant en aquesta direcció. Això no vol dir que haguem de fer, en cap cas, una tramitació per llei que, en qualsevol cas, doncs, alentiria bastant i no arribaria a un resultat... –i això és el substancial–, no arribaria a un resultat diferent del que podem arribar mitjançant l'elaboració d'aquests decrets, en plural, que recullin l'energia èdica.

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo li he de confessar que m'esperava alguna resposta més...

A veure, nosaltres estem... –i ho sap, vostè n'és conscient–, estem sincerament preocupats per la situació, per com es planteja, per quina és la política energètica d'aquest país. Vostès saben que..., poden compartir-ho o no, però ho dic per estalviar-me..., perquè, a vegades, hi ha aquell comentari de dir: «Clar, com que vosaltres no governeu, és molt fàcil dir.» Vostès saben que nosaltres tenim un projecte clar, un projecte energètic clar, un projecte desnuclearitzat, un projecte descentralitzat, un projecte que, en definitiva, d'alguna manera aniria resolent molts dels problemes que avui, des del territori, fan que s'hagin aixecat ampolles i que hi hagi una susceptibilitat fins i tot, en alguns casos, molt estricta pel que fa a la implantació d'energia èdica, i que ens puguem trobar que per com s'ha portat el desplegament energètic al país, per com s'ha actuat energèticament en aquest país, la gent no hi estigui en contra..., des del territori no hi hagi tan de rebuig a una central nuclear com a una centra èdica, quan sabem quin és l'impacte de cadascuna.

Per tant, si no definim un projecte energètic clar, si no apostem decididament..., és a dir, vostè ens diu: «pel que fa a la zona blanca, nosaltres, diguem-ne, el que no hem fet és posar traves.» Home, ja hi comptàvem que no hi posarien traves i que, a més a més, «si han pogut ho han accelerat», no en tinc dubtes. Però, clar, jo li he fet una pregunta que, no ens enganyem, és la mare dels ous, o sigui, què passa amb FECSA - Endesa? Qui li posa el collar a FECSA - Endesa i la fa passar pel tub? La fa passar per l'adrededor, perquè mentre FECSA - Endesa pugui decidir que una central èdica no pot connectar-se per no sé quina història, doncs, no avancem, i això ja ens agradaria, però des de l'oposició hi podem fer molt poca cosa. I clar, si el Govern de la Generalitat, el que fa amb FECSA - Endesa és, quan li convé, posar-li els Mossos d'Esquadra perquè pugui passar una línia elèctrica, escolti'm, ja que els fan fer aquest

paper, almenys passin-los comptes i després exigeixin a FECSA - Endesa que tingui una actitud mínimament digna, mínimament respectuosa, amb una política que, aquí, tots els grups diem que hi estem a favor, que és la promoció de les energies renovables.

Doncs, bé, això no baixarà del cel, algú ha d'actuar, i per tant els demanem contundència en aquestes actuacions, perquè vostè ha centrat –i entenc que vostè, doncs, tingué previst que parléssim bàsicament del Mapa i, per tant, de si hi ha una zona que és groga, l'altra és blanca, l'altra és vermella i com ho hem de fer?... Miri, per Esquerra Republicana, i jo li puc dir que, per la majoria de grups mediambientals i de defensa del territori, no tindríem cap inconvenient que tot fos groc, si després els estudis d'impacte es fessin com s'han de fer, però vostè sap que, després els estudis d'impacte es fan com es fan, i aleshores, és clar, hi ha un cert neguit pel que fa a aquells espais que se'ls atribueix zona groga perquè no ens n'acabem de refiar de com es fan els estudis d'impacte, perquè el mateix conseller Subirà diu: «Escolti'm, a mi no em parli dels estudis d'impacte, els estudis d'impacte els fan unes empreses», escolti, però algú les haurà de controlar, aquestes empreses. I vostè sap que el Director General d'Indústria, el senyor Albert Mitjà, perdó, d'Energia, el senyor Albert Mitjà, va tenir una sanció de 250.000 pessetes, em refereixo al contenciós administratiu per un estudi d'impacte a una zona del país, a la Muntanya Blanca, que va ser recorregut pel Govern i al final la cosa ha quedat en 100.000 pessetes, però que s'havia fet la vista grossa.

Home, el Govern ha de controlar com es fan el estudis d'impacte. Per tant, en zones grogues, siguem molt seriosos amb els estudis d'impacte, en zones blanques no ens limitem a mirar-nos-ho, impulsem-ho, i arreu, quadrem-nos perquè FECSA - Endesa facin el favor de facilitar –no d'anar posant traves– la connexió amb els productors d'energies renovables. I només amb això –que em sembla que és senzill, és una qüestió de valentia política, però, és ben senzill–, només amb això, jo crec que si fem això sí que arribarem al 2010 aquests mil megabats, si no, ni de broma.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

La vicepresidenta segona

En aquests moments té la paraula per a la rèplica l'honorable conseller senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, miri, sobre FECSA - Endesa, el Govern no només fa de portar els Mossos d'Esquadra per poder passar una línia elèctrica, sinó que també els posa la sanció més milionària que s'ha posat en la història d'aquest país, o sigui, el Govern exerceix la seva responsabilitat en tots els extrems. No pretengui fer veure quina és la relació, doncs, del Govern en relació amb FECSA - Endesa i, dit sigui de passada, doncs, per possibilitar, per possibilitar en qualsevol cas, doncs, l'accés o el pas d'una energia elèctrica que, d'altra banda, doncs, beneficia o fa possible el desenvolupament d'importants zones.

Per tant, entengui tota l'actuació del Govern, l'una, des de la responsabilitat i, també, l'altra, des de la responsabilitat, amb una capacitat sancionadora, hi insisteixo, precisament, que no té precedents i que, per tant, demostra quina és l'actitud, la voluntat del Govern amb relació, doncs, a FECSA - Endesa.

És veritat que hi ha problemes, moltes vegades, de connexió, però, el dia d'avui, malauradament, tenim algun problema més en l'àmbit municipal, perquè són alguns ajuntaments que han d'acabar de donar, un cop superada la tramitació ambiental en el marc del Departament de Medi Ambient, de l'OGAU, de la llicència ambiental, encara tenim un segon front que –algunes vegades que no totes, algunes–, és precisament, doncs, el mateix ajuntament que no acaba de donar el permís i no pas, doncs, perquè hi hagi aquesta actitud que, a vegades, és restrictiva de FECSA - Endesa.

En qualsevol cas, sí que em plau transmetre el compromís davant la cambra d'impulsar accions i de, doncs, treballar en aquesta direcció, en aquest sentit, que siguin mínims els problemes de connexió a la xarxa, però, sincerament, no els situaria en el primer ordre dels problemes amb relació a la necessitat de desbloquejar o d'avançar –de desbloquejar o d'avançar–, doncs, en el que és la implantació del Mapa eòlic.

Home, li agraeixo que digui que a nosaltres ens estaria bé que tot el país fos, doncs, amb relació a la terminologia aquesta del Mapa, zona groga. Això, de fet, és una novetat. Hem treballat intensament, tots plegats, Govern, grups parlamentaris, Administració local, Associació de municipis, Federació, entitats proteccionistes, tots plegats, món empresarial, per fer un mapa que, honestament, penso que és un esforç, un punt de trobada, un esforç de síntesi significatiu, i que la prova que és un esforç de síntesi i un punt de trobada és que no hi ha cap part al cent per cent satisfeta, per tant, vol dir que en certa manera, doncs, ha set capaç de trobar aquest equilibri, però el que sí que no accepto i això, en qualsevol cas, ho vull situar en l'àmbit de la seva percepció subjectiva, doncs, que aquests estudis d'impacte no es facin bé o no siguin controlats minuciosament pel Departament de Medi Ambient.

Li asseguro que no és, precisament, aquesta la sensació i percepció que també cal titllar de subjectiva que pugui tenir, doncs, el món empresarial, molts dels promotors. Precisament, doncs, una de les tensions van, precisament, en aquest àmbit, en el sentit que hi ha restricció, que hi ha certa restricció o duresa a l'hora de ser severos en els aspectes d'impacte ambiental, la qual cosa, doncs, després d'escoltat vostè, em reafirma en creure, sincerament, que hem trobat aquest punt d'equilibri.

Vostè em demana compromisos, que això és l'important. Escolti, tenim un horitzó d'aquí al 2010 amb uns objectius de 3,5, 4% d'energia eòlica que tots plegats hi volem evolucionar.

Jo li dic quin és el marc que tenim ara, a partir de la Comissió Jurídica Assessora. Val a dir que aquest primer Decret i el Mapa recollia aquest esforç de síntesi i era, doncs, aquest punt de trobada entre tots els agents implicats. Per tant, nosaltres estem treballant des de fa

encara no un mes conjuntament amb aquests tres departaments amb la voluntat que, d'aquí, com a molt tard, a dos mesos, doncs, puguem portar, puguem aprovar aquests decrets, un que sigui, precisament, el del Mapa eòlic, que ha de prendre aquest caire de pla territorial sectorial, per tant, ha de prendre aquesta forma, i l'altre sobre el qual, doncs, tampoc hi ha cap objecció de profunditat per part de la Comissió Jurídica Assessora, que regularia el que és estrictament la tramitació administrativa i que presenta guanys, jo penso, qualitius, importants perquè, si més no, entre el Mapa i entre el que és la tramitació administrativa, totes les parts, totes les parts, els ajuntaments –peça important per un costat–, les entitats conservacionistes, per l'altra –peça també important–, les empreses promotores i, en qualsevol cas, els grups polítics, sabrem quin és definitivament un marc legal, concret, clar, conegut, un mapa d'ubicacions possibles i d'ubicacions no possibles.

Per tant, penso que contribuirem a clarificar... Era important, malgrat tot que féssim aquest camí, que malauradament ha estat més lent, segurament, del que haguéssim volgut tots plegats, però era important que arribéssim en aquest punt de trobada que prendrà aquesta, hi insisteixo, doble forma de doble decret del que és estrictament pla territorial sectorial, pel que fa al Mapa i, del que és tramitació purament administrativa, doncs, per un altre decret, que sí –i per raons òbvies i de coherència–, doncs, tramitem simultàniament, perquè no tindria cap sentit que una tramitació i l'altra anessin d'esquena o seguissin amb ritmes diferents.

En qualsevol cas, sí que voldria expressar, doncs, que els departaments, els tres, el Departament de Medi Ambient, el Departament d'Indústria i el Departament de Política Territorial estem intensament treballant per a això i d'aquí, màxim, màxim, a dos mesos siguem capaços de poder publicar ja aquests decrets i clarificar, en definitiva, aquest Mapa que ens permeti avançar, tal com tots plegats volem, en la implantació de noves energies eòliques.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària especialitzada (tram. 300-00867/06)

Passem, ara, al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària especialitzada, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Sendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i senyors diputats, sota aquest títol genèric d'atenció especialitzada, volem tractar un aspecte concret, com és la situació dels laboratoris de l'Institut Català de la Salut,

i el motiu de presentar aquesta interpellació està relacionat amb el fet que el Servei Català de la Salut està procedint a una reforma profunda del sistema de laboratoris públics, vinculats tant a la xarxa d'assistència primària com a l'hospitalària, consistent en una concentració o fusió d'alguns laboratoris. Això s'està fent sense que tinguem constància de com es vincula aquesta reforma amb el desplegament del sistema sanitari i és un aspecte que no ha estat debatut des del punt de vista parlamentari.

Jo vull tractar aquesta qüestió des d'una doble vessant que és la que justificaria, justament, el fet que hàgim presentat aquesta interpellació. Per una banda, entenc que cal ubicar tota aquesta reforma en el marc del sistema sanitari. Al nostre entendre, aquests canvis que s'estan produint, aquestes reformes, són indicadores d'un canvi més general de model, sense que hi hagi hagut discussió política. A què em refereixo? Em refereixo a un canvi en el pes de l'assistència primària, a un desplaçament d'aquest pes, a un cert desplaçament d'aquest pes cap al sistema hospitalari, a un canvi amb la relació o importància en aquest, en l'equilibri entre centres públics i concertats, a una fragmentació progressiva del sistema i a una progressiva externalització i privatització d'alguns serveis.

En aquest context, hi insisteixo, ubico algun..., el que és aquesta reforma, perquè, hi insisteixo, com un indicador. Per altra banda, té una altra vessant, també, que són quins objectius concrets es volen aconseguir i quins estan sent els mètodes. En definitiva, ens preocupen les conseqüències en la qualitat tècnica i assistencial, costos, eficiència, situació del personal vinculat als laboratoris.

De fet, quan es va iniciar la reforma sanitària hi havia un gran acord en què calia impulsar i molt l'atenció primària i es va procedir a la seva reforma, que, per cert, encara no ha acabat. En aquest context, els laboratoris es consideraven un reforç de l'atenció primària. En aquells anys es creen, potencien i jerarquitzen els laboratoris que passen a tenir una bona dotació tècnica i humana, que es vinculen, hi insisteixo, a l'atenció primària i primària especialitzada, sense que tinguem consciència o coneixement que hi hagi hagut disfuncions en la seva tasca.

Hi ha un inici d'un canvi, hi ha una segona fase, podríem dir-ho així, en què comencen a fusionar-se i transferir-se els laboratoris. En principi, sembla que hi ha la intenció de vincular alguns laboratoris amb l'hospital comarcal de referència, però en la pràctica no sempre va ser així. Posem per exemple, en el cas del laboratori de Sabadell va passar a integrar-se al consorci sanitari de Terrassa, posem per cas. En aquest cas, què va implicar? Que en la constitució del nou laboratori es barreja personal divers, amb sous diferents, amb convenis diferents, cosa que passa en diverses integracions.

De fet, aquesta transformació es fa al mateix temps que l'assistència primària es va vinculant progressivament, en la xarxa hospitalària, a uns hospitals determinats de referència, i això comporta, al nostre entendre, un vertader canvi de model sanitari que no ha tingut debat polític ni un projecte explícit.

Tornant als laboratoris, el procés, aquest procés d'aquesta segona fase, culmina a les províncies de Girona, Tarragona i Lleida amb la vinculació dels laboratoris amb els hospitals de referència de l'ICS. En aquest cas, hi ha menys traumatisme pel que fa referència a la vinculació, a la incorporació del personal donat que tothom pertany a l'Institut Català de la Salut i no hi ha aquelles diferenciacions que es produeixen en els casos d'altres laboratoris.

Podríem parlar, també, d'una tercera fase, si ens centrem en el cas de Barcelona on el procés és diferent. Hi ha unes primeres fusions. Es mantenen, per altra banda, uns determinats centres d'anàlisi territorialitzats en diverses dependències, com és el cas de l'Anoia, del Bages i Berga, que depenen de l'assistència hospitalària comarcal o municipal.

Els centres de l'àrea de Barcelona es fusionen en part. En aquests moments hi han cinc centres: Badalona, Cornellà, Hospitalet, Manso i Bon Pastor. I en aquests casos el procés anunciat de fusió s'ha frenat. El Clínic, per altra banda, ha adquirit l'equipament analític i ha absorbit part de l'activitat del laboratori Manso. Els motius, que no estan expressats o no coneixem, nosaltres, el projecte oficial a partir dels quals se sustenten tots aquests canvis, semblen ser la millora de les prestacions tecnològiques dels equips d'autoanàlisi i la seva creixent capacitat de treball.

La concentració de laboratoris podria reduir el cost d'explotació i millorar els mecanismes d'informació mèdica mitjançant els sistemes informàtics integrats. Però enfront d'aquests arguments se'n poden contraposar d'altres, eh?, i per això estem dialogant-ho, per això hi estem interpellant, perquè no sempre les coses van en aquesta direcció. De vegades, quan es produeixen fusions es perd en eficiència i eficàcia, perquè els costos no necessàriament són menors, entre altres coses, perquè el personal es manté, perquè hi ha més dificultats per ajustar els costos dels reactius, perquè hi ha tota una sèrie de costos logístics afegits, i, a més a més, es perd l'eficàcia de la proximitat. I això és una de les qüestions que més inquieta al personal que treballa en el sistema sanitari.

El cas és que hi ha una conseqüència, una primera conseqüència, i és que els centres d'assistència primària es troben més allunyats d'exercir una atenció integral del malalt perquè perden connexió, perden proximitat amb els laboratoris de referència, i, al seu torn, els laboratoris perden els lligams clars amb centres de referència, i això els afebleix. És un exemple més de fragmentació del sistema sanitari. No volem pensar que sigui un primer pas cap a una futura externalització d'un servei com aquest.

Però també hem de parlar del mètode, de com s'està fent el procés. La reforma dels laboratoris no va acompanyada, de moment, d'un projecte d'història clínica i d'un sistema d'informació sanitària que permeti una bona accessibilitat a les dades mèdiques dels malalts des de qualsevol punt del sistema.

A més, el procés s'està allargant amb variacions significatives respecte al que semblaven ser les intencions inicials amb el desconcert i la incertesa que això suposa. La concentració en determinades àrees territorials

ha estat modificada diverses vegades i ara, per exemple, es parla de fer un sol centre per província o territori equivalent i que, en el cas de Barcelona, podria ubicar-se o podria ser el centre Pere Virgili.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquestes variacions en el projecte estan afectant, per altra banda, la situació del personal i la situació professional de les plantilles dels laboratoris afectats, i això pot repercutir en la qualitat del treball. Se sap que hi haurà canvis, que hi haurà trasllats, potser eliminació de llocs de treball, sense que es conegui quin projecte tècnic i professional hi ha darrere de tot això i com s'integrarà el personal en aquest procés de transformació.

A l'àrea de Barcelona, en concret, hi ha una plantilla vinculada amb l'Institut que..., amb aquests laboratoris, d'unes vuitanta persones, de les quals vint-i-vuit són interines, algunes amb més de divuit anys d'antiguitat. I comprendrà, senyor conseller, que en aquests casos la inquietud és molt més gran, lògicament, que el que subratllem parlant d'això precisament. Que aquesta no és una qüestió aïllada, que fa molt de temps, molts anys, més de dotze, que hi ha una manca d'oferta pública i que una bona part dels treballadors i treballadores dels laboratoris, però també de l'Institut Català de la Salut, són interins, pràcticament podríem parlar d'interins permanents, perquè, és clar, persones que porten dotze, tretze o divuit anys com a interins, francament no entenem el sentit d'aquest interinatge.

Se m'està acabant el temps i en la segona intervenció ja m'hi referiré i, a partir, també, de les consideracions que faci el senyor conseller, de quines són, al nostre entendre, el tipus d'actuacions que nosaltres entenem que s'han de fer en aquest cas. Perquè, en tot cas, i passa, en primer lloc –i per això ja li ho demano–, qualsevol reforma que afecti el sistema de salut de Catalunya, com és un cas com aquest, s'ha de debatre políticament i hauríem de conèixer els seus continguts. Res més.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Honorable conseller de Sanitat, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Dolors Comas, la introducció progressiva de nous avenços tècnics, en els quals cal incloure l'impacte de les tecnologies de la informació i de la comunicació, per exemple, l'evolució de l'equipament en el cas dels laboratoris, d'una banda, juntament amb el que és la necessitat de gestionar d'una forma eficient els recursos, que sempre cal recordar que són limitats, de què disposem, millorant alhora la qualitat dels serveis, han condicionat –jo ho crec– de forma positiva, la política que ha dut a terme l'Institut Català de la Salut en els últims anys en matèria de laboratoris d'anàlisi clíniques.

Val a dir que aquests aspectes, avenços tècnics i gestió d'una forma eficient són objectius comuns del sis-

tema sanitari. Aquí no hi ha un canvi de model de l'atenció primària o de l'atenció hospitalària. Aquí hi ha aprofitar aquests avenços tècnics i gestionar d'una forma eficient, que és el nostre compromís i el compromís dels gestors.

Aquesta política ha tingut com un dels seus elements destacats l'establiment, en el cas dels laboratoris, d'aliances estratègiques, de fusions i de reunificacions entre alguns laboratoris d'atenció primària i d'hospitals amb els objectius de: sumar capacitats i explotar sinergies –en aquest sentit, cap tipus de fragmentació, a l'inrevés–; evitar duplicitats; estandarditzar procediments, que és un aspecte a tenir en compte quan es parla de qualitat; reduir costos i compartir riscos; guanyar poder negociador amb proveïdors i clients; desenvolupar nous productes, tant pel que són els clients interns com també per als clients externs, i cercar aliances de coneixements. Aquesta política d'aliances, fusions i concentracions en l'àmbit del laboratori segueix una tendència generalitzada a nivell mundial, i ha permès a l'ICS reduir costos, com deia, incrementar la qualitat –després ho veurem–, l'activitat i oferir, a la vegada, també, nous productes.

Val a dir, per exemple, que el nombre de determinacions ha crescut més del 20% entre els anys 1993 i el 2001, a nivell de l'atenció primària, havent augmentat, a la vegada, el nivell de complexitat de les sol·licituds, i s'ha donat suport, des d'aquests laboratoris –des d'aquests laboratoris unificats, per exemple–, a les necessitats analítiques que tenien els centres d'atenció i de seguiment a les drogodependències, fet que no es feia abans, això amb menys laboratoris i també amb menys personal.

Aquesta política d'aliances i de fusions, de fet, ve de lluny, fins i tot, de l'any 1980, la dècada dels vuitanta és quan s'inicia amb les fusions dels laboratoris de Barcelona ciutat i amb la fusió dels laboratoris de Martorell i de Vilafranca del Penedès; i ha continuat i la nostra intenció, doncs, és que ho faci en el futur.

Actualment, l'Institut Català de la Salut compta amb setze laboratoris –vuit d'ells ubicats en l'àmbit de l'atenció primària i vuit en l'àmbit dels hospitals–, si bé val a dir que en aquest moment estem en un procés de fusió dels laboratoris d'atenció primària de Tarragona, Reus i Girona amb els hospitals corresponents: els de l'Institut Català de la Salut; per tant, estem parlant de l'Hospital Universitari Joan XXIII i de l'Hospital Josep Trueta, respectivament.

Aquest procés de fusió no s'ha fet en detriment dels punts d'extracció, ans al contrari; en aquests moments existeixen més de quatre-cents punts d'extracció arreu del territori. És a dir que fins i tot això ens ha permès apropar el que és important, des d'un punt de vista de l'usuari, del malalt, que és l'extracció de la mostra.

Val a dir que cada dia es processen en aquestes laboratoris, actualment, al voltant de quinze mil peticions analítiques. A més a més, els laboratoris dels hospitals de l'ICS amb supraespecialitats –és a dir, els que estan concentrats bàsicament en els hospitals, però també alguns en l'àmbit de l'atenció primària–, assumeixen moltes proves especials d'altres laboratoris que no tenen un volum de determinacions suficients que justifi-

qui la realització de determinades tècniques amb un clar aprofitament dels recursos.

Aquesta política d'eficiència, que acabo de comentar, va acompanyada d'una remarcable política de millora de la qualitat, que era un aspecte que vostè ha posat damunt la taula i que li preocupava. Així, l'any 2000, es va iniciar un procés de certificació de la qualitat ISO 9002 dels laboratoris, i es va aconseguir ja l'any 2001 que tots els laboratoris d'atenció primària, així com els dels hospitals de Girona, Germans Trias i Pujol, de Badalona, i part de la Ciutat Sanitària i Universitària de Bellvitge estiguin ja certificats. I durant aquest any 2002 la resta de laboratoris se certificarà d'acord amb aquesta norma, amb la norma ISO 9001, en aquest cas. És a dir que no es tracta, només, de ser més eficients, sinó també de millorar la qualitat del servei.

Cal, també, destacar la realització de concursos unificats –això ens ho ha facilitat–, de compra de reactius i lloguer d'aparells que han permès rebaixar els preus d'aquestes adquisicions.

D'altra banda, aquest procés ha tingut en compte, també, la importància de la recerca en l'àmbit dels laboratoris. La recerca ha d'esdevenir una part essencial de l'activitat d'aquests nous laboratoris que van sorgir d'aquest procés, i ha de ser el suport per desenvolupar línies de producte innovadores i competitives que permetin mantenir i incrementar la quota de mercat.

Així, la potenciació de la recerca, juntament amb la vinculació amb les universitats, han de permetre consolidar aquests laboratoris –els laboratoris clínics de l'Institut Català de la Salut– com a centres atractius per a la docència i per a l'especialització.

Amb relació als aspectes laborals, i que vostè, doncs, també ha esmentat en la seva intervenció, cal dir que tot aquest procés, que ha estat llarg, que serà llarg, perquè per part, en aquest cas, de l'Institut Català de la Salut hi ha una especial sensibilitat i una manera especial de fer les coses –doncs, entenem que és un procés complex–, s'ha dut a terme, garantint els drets dels professionals i el manteniment dels llocs de treball dins de la institució. En tot moment la política de comunicació del projecte i els processos de comunicació amb la junta de personal, així com la negociació laboral, han estat rigurosos i respectuosos amb els interessos de la institució i amb els drets, amb els drets adquirits dels treballadors.

Un altre fet molt important, i que vostè no ha esmentat i que és fruit d'aquesta política, ha estat la reducció, per exemple, del pressupost de compra de l'activitat a laboratoris externs. Així, per exemple, entre els anys 1999 i enguany, la compra de proves especials de laboratori, per part de l'Institut Català de la Salut, a proveïdors externs, és a dir, institucions en aquest cas, per exemple, en l'àmbit de l'atenció privada, laboratoris privats, s'ha reduït aproximadament a la meitat. L'any 1999 el pressupost de compra externa estava al voltant d'1.136.000 euros i l'any 2002 serà de 643.000 euros. I, pel que fa referència a la compra a altres entitats, entitats, doncs, o institucions que pertanyen a la XHUP, sense afany de lucre, l'any 1999 aquesta compra se situava al voltant d'1.244.000 euros i a l'any 2002 se situarà en 540.000 euros.

Aquesta és, doncs, a grans trets, la política, i ho continuarà essent, atès que ens permet configurar un model de servei més eficient i que ha de fer possible, d'una banda, conjugar temps de resposta, costos, coneixement i innovació, aprofitar la posició central de l'hospital, no és que en aquest moment l'hospital tingui més pes en el que és l'atenció bàsica de l'atenció primària, sinó aprofitar la seva posició central en el sistema sanitari per constituir-se en l'eix vertebrador dels recursos públics de laboratori –estem parlant de laboratori–, adequar la cartera de serveis a les característiques d'una demanda que és creixent i exigent, i fer-ho en un entorn, com diem, de recursos limitats; i, en darrer terme, fer de la política de qualitat un factor de diferenciació positiva i de dinamització organitzativa que permeti l'establiment d'una autèntica cultura de la qualitat.

Aquest procés es va iniciar, com ja he dit, a la dècada de l'any 1980, s'ha anat desenvolupant d'una forma progressiva i jo diria –hi insisteixo– amb especial cura i sensibilitat per part de l'Institut Català de la Salut. L'any 1992 es crea el Consorci del Laboratori de l'Anoia, que és un fet també important perquè integrem –integrem–, dintre del que és un laboratori de l'ICS, laboratoris d'altres institucions –vostè també ho esmentava, per exemple, l'Hospital Comarcal d'Igualada i la Fundació Assistencial de l'Anoia; l'any 1993 es produeix la fusió entre el laboratori de Santa Coloma de Gramenet i el de Barcelonès Nord i Badalona. No m'estendré ara en tot el que han estat els processos de fusió en el decurs d'aquests anys, però sí comentar que de cara al futur, i d'acord amb el que ha estat el recent Decret de reestructuració de l'Institut Català de la Salut, s'ha creat un servei, que és el servei d'atenció primària de laboratoris, que té com a finalitat, agrupar, precisament, aquests vuit laboratoris de la demarcació de Barcelona. I, per tant, aquesta mesura ens permet avançar i aquesta continuació en el que és la unificació de laboratoris, l'establiment d'aliances, la unificació de tècniques –hi insisteixo– de processos, concentrar proves especials en determinats laboratoris i compartir professionals, a l'hora que ha de facilitar, doncs, anar a aquesta fusió de laboratoris.

Hi ha per a les zones particulars plans de fusió, hi ha plans estratègics, hi ha plans funcionals, i s'ha de fer d'una manera progressiva, sense perdre de vista el que ja he comentat a l'inici que, d'una banda, és la millora de la qualitat, i, d'altra, és la reducció de costos, que crec que en aquest moment, atesos als avenços tècnics en el camp, no únicament i exclusivament del que són aparells de laboratori, sinó també les noves tecnologies, ens ho permeten fer.

Gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller. La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Bé, cal veure com tots aquests canvis que s'estan produint en els laboratoris fan que no hi hagi un

únic model de vinculació dels laboratoris a centres de referència. És a dir, en uns casos en aquests processos de fusió la vinculació està en els hospitals de referència de l'ICS, de l'Institut Català de la Salut, en altres casos en la xarxa dels hospitals comarcals i en el cas de Barcelona, si es fa o si s'acaba de concretar, com sembla que vostè ha confirmat, aquest procés de fusió en el Pere Virgili, serà un tercer model diferent.

Què vull dir amb això? Que l'únic model que veig aquí, precisament perquè hi ha aquesta diversificació, és una fragmentació del sistema, justament a partir..., i això és un dels elements que jo li deia abans, és un indicador que estan canviant a la pràctica en aquests darrers anys el tipus de sistema sanitari que s'havia pactat cap a unes determinades direccions. Vostè no ha entrat massa en aquesta qüestió. Jo li ho dic, senyor conseller, en tot cas, perquè per nosaltres és molt important justament la planificació com un element important del funcionament del sistema sanitari i el paper que en aquest cas hi fa la Conselleria a l'hora d'impulsar unes determinades actuacions o unes altres.

Parla vostè que es millorarà amb eficiència. S'han fet auditories prèvies dels laboratoris i posteriors a la seva fusió per comprovar que, efectivament, hi ha aquesta millora amb eficiència? Li ho pregunto. Si, per altra banda, vostè ha explicat aquí, i ja ho coneixia, que alguns laboratoris han aconseguit la ISO, per tant, hi ha garantia de qualitat, per què els toquem si ja ho fan bé? Segur que l'objectiu d'optimitzar recursos és l'objectiu únic de la política sanitària?

Entenc que la planificació sanitària ha de fer-se també en funció del territori i de les necessitats existencials, i aquí ja hem vist com els models que sorgeixen són de característiques molt diferents. I vostè ha assenyalat també: «Es negociarà millor amb els proveïdors.» Jo li dic: que no es podria fer conjuntament, si no es toques sin les coses, tenint en compte que tots els laboratoris són del mateix Institut Català de la Salut? Ho dic perquè no tots els arguments són tan evidents, i per això els estem discutint, i a nosaltres ens continua preocupant què hi pot haver més enllà justament d'una fusió que es presenta a partir de qüestions estrictament tecnològiques i de qüestions d'una relativa eficàcia i eficiència, que, la veritat, no veiem en tota la seva dimensió.

Per això nosaltres entenem que caldria fer algunes coses, i li demanem, senyor conseller, i ho traduirem a la Moció corresponent, ja li ho he dit abans: qualsevol reforma important en el sistema sanitari s'hauria de poder debatre políticament, demanem que ho debatem políticament i li demanarem que ens presenti un projecte amb el desenvolupament d'aquesta reforma i amb els càlculs dels costos actuals i de futur, perquè tinguem ocasió, justament, de debatre-ho en aquest Parlament. També li vull advertir del cost no avaluat des del punt de vista econòmic que genera aquella ruptura, que abans ja m'hi he referit, entre la relació dels analistes i els metges que solliciten les proves, és a dir, aquesta pèrdua de proximitat que pot fer, i ara això sí que repercuteix en costos, que es produeixi un excés de demanda analítica respecte a les patologies del malalt. Per altra banda, també penso que s'ha de garantir que l'ICS mantingui sempre centres públics de referència amb la

millor tecnologia i dotació professional, que no s'han de crear monopolis privats a través de concertacions o contractacions, que en el cas que s'estableixin clarament els mecanismes de control, transparència i garantia de qualitat en els preus de la concertació els treballadors afectats tinguin la informació adequada i puntual.

Vostè, senyor conseller, ha assenyalat que en els casos que s'ha fet la fusió, s'ha fet, doncs, la reubicació dels treballadors, la reincorporació en els nous laboratoris. Vostè parla d'un passat, jo li parlo d'un present i d'un futur: li puc dir que la inquietud de molts treballadors és precisament per la incertesa no només del seu futur personal, no estic parlant d'això només, sinó del desconeixement del mateix projecte, en aquest cas, on s'hauran d'inserir en el futur, perquè això mateix, diguéssim, com a actitud respecte al mateix treball és molt important. Per tant, també, des del punt de vista del sistema d'assistència, també entenem que, en cap cas, la qualitat del servei s'ha de veure afectada, així com els desplaçaments dels usuaris per causes de la complexitat logística del nou sistema. Ja ha dit vostè que les extraccions es continuaran fent en els mateixos llocs que ara, només faltaria, però, al mateix temps, també cal vetllar perquè...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...no hi hagi aquest desplaçament. Res més, acabo ja.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada. El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, hi ha una característica del model sanitari català que hem de tenir sempre molt present i que, a la vegada, doncs, a vegades introdueix certa complexitat al que és purament l'àmbit de la gestió, i és la diversitat de proveïdors i la diversitat de fórmules de gestió, i, per tant, aquesta diversitat fa, bé, que sigui possible i sigui desitjable que hi hagi aliances entre diferents empreses, entre diferents titularitats, entre l'Institut Català de la Salut i una altra entitat, i, per tant, això és fàcil d'entendre, precisament perquè el nostre model si té alguna cosa que nosaltres considerem molt i molt positiva és, precisament, aquesta diversitat.

La reforma no trenca cap model, no trenca el model sanitari. Hi ha una cosa –hi insisteixo– que ens ho permeten els avenços tècnics que tenim ara, les noves tecnologies, les tecnologies de la informació i de la comunicació. No cal que l'analista estigui al costat del metge d'atenció primària, hi ha moltes maneres de comunicar-s'hi, o és que ara posarem en dubte el que són aques-

tes tecnologies per aconseguir aquesta millor informació, aquesta millor coordinació? Per tant, no estem trencant el model. Aquí tenim uns avenços que ens permeten avançar en quelcom que, d'altra banda, doncs, ho està fent tothom. És que és una cosa com molt senzilla. He buscat un exemple, perquè potser és prou clarificador per a tots plegats: si fa cinc anys, per exemple, un autoanalitzador, el model Olympus 5400, feia 1.500 determinacions cada hora, sense arquitectura escalar, que és la connexió entre els aparells, ara un autoanalitzador modular d'una altra marca, no voldria fer propaganda, doncs, fa 3.000 determinacions en una hora, amb una arquitectura escalar que facilita la realització de determinacions en cascada, la qual cosa possibilita una major rapidesa i facilita el diagnòstic. Per tant, veiem que, pràcticament, s'ha doblat el nombre de determinacions només amb els avenços tecnològics. Què havíem de fer, doncs, davant d'això? Està parats, no fer-lo servir, aquest aparell? Doncs amb el mateix aparell fem el doble de determinacions. Per tant, què ens passa? Doncs això ens porta a la fusió dels laboratoris. Hi ha un altre exemple que jo he demanat, i és de la nostra zona, per exemple, quan es va dur a terme la fusió dels laboratoris de Reus amb els de Tarragona en l'àmbit de l'atenció primària. Què ens va permetre això? Doncs en tot cas, reubicar persones que estaven en el laboratori. Avui fem moltes més mostres amb onze persones menys, van poder alliberar sis-cents metres quadrats, que ens va permetre acabar la reforma, per exemple, a la ciutat de Reus, i això amb un objectiu clar, que era, doncs, fer més eficients els recursos que teníem.

Contra això, a mi em sembla que si garantim el que són els drets adquirits dels treballadors; si, d'altra banda, no solament la garantim, sinó que, fins i tot, potenciem la qualitat; si, a més a més, gràcies a les noves tecnologies ens podem apropar al metge d'atenció primària, al pediatre que treballa en l'atenció primària, doncs, jo crec que no podem estar enrere.

Jo he dit abans, en dues ocasions, que hem estat especialment curosos en tot aquest procés, perquè genera —ho entenc— preocupacions en el personal, i potser citaré un exemple per veure fins a quin punt la direcció de l'Institut Català de la Salut ho ha fet d'aquesta forma, i em referiré, per exemple, al laboratori clínic de Lleida. Se'n comença a parlar l'any 1999, en el qual es presenta un projecte de fusió dels laboratoris a tot el personal, tant de l'atenció primària com de l'atenció hospitalària; durant l'any 2000 es formula un pla estratègic, després un pla funcional, el projecte de reforma i, finalment, el model de gestió; el mes de maig del 2001 s'inicien les obres de remodelació, i el juliol del mateix any es va dur a terme el procés d'adscripció voluntària del personal no facultatiu del laboratori de primària i el macroconcurso agregat de laboratoris amb l'adjudicació conjunta; el 29 de novembre es realitza la darrera sessió informativa, conjunta a tot el personal, dels serveis mèdics implicats en la fusió —en aquest cas, per exemple, doncs, tres auxiliars administratives van ser reubicades en places que permeten desenvolupar noves accions ja previstes en l'àmbit de Lleida—, i, finalment, el gener del 2002, és a dir, després de tot aquest procés, que ha estat lent i que ha estat participa-

tiu, es procedeix a la fusió definitiva. Per tant, aquest és el nostre model: aprofitar els recursos, aprofitar els avenços tècnics, respecte als drets dels treballadors, foment de la qualitat, foment de la recerca, apropar els serveis al client intern i, també, i aquest és un dels objectius principals, apropar també els serveis als ciutadans.

Per tant, a mi em sembla que quan vulgui podem continuar parlant del que és, doncs, aquesta política de l'Institut Català de la Salut, però voldria insistir que és una política que, d'altra banda, doncs, s'està duent a terme en tots els sistemes sanitaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El president

A vostè, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació a les zones d'industrialització feble o tardana (tram. 302-00196/06)

Entrem ara a mocions, i els punts vuitè, novè i desè de l'ordre del dia es tractaran, per voluntat dels mateixos que l'han de substanciar, conjuntament. Farem primer la presentació per part dels que són titulars de la Moció i després els dos grups que queden per posicionar-se. Té, per tant, la paraula l'il·lustre diputat Josep Maria Rañé per interpellar el Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació a les zones d'industrialització feble o tardana.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president...

El president

I aprofitarà per posicionar-se també amb les altres.

El Sr. Rañé i Blasco

Intentarem fer tot el conjunt de coses. En primer lloc, hem d'assenyalar que la nostra Moció subsegüent és una moció referida, fonamentalment, com va ser el debat, al tema de Lear Corporation a la planta de Cervera. Té dues parts clarament diferenciades, una primera en la qual el nostre plantejament és que el Parlament aprovi una declaració política que reprovi la connivència del Consell Executiu amb relació a la no justificada pretensió de Lear de tancar la planta de Cervera, i, en segon lloc, un apartat on, a més a més d'aquesta declaració política, aquest plantejament polític, fem un seguit, com és quasi normal i habitual, un seguit de plantejaments de cara que el Consell Executiu prengui un conjunt d'actuacions, que podríem resumir —i entraré després amb més claredat a explicar-les— en tres línies força: la primera, que no s'aprovi el tancament de la fàbrica; la segona, que es comprometi Lear perquè aquesta actuació que ha tingut de depredació industrial d'una part del territori no sigui inútil, sinó que tingui una sèrie de contrapartides i de compromisos. I la ter-

cera, que, com dèiem en la nostra interpellació, Lear no és una anècdota, és un símptoma d'una determinada situació, i, s'hagués produït Lear o no, el cas Lear o no, era necessari..., i, en tot cas, l'únic que ha fet el cas Lear és posar en evidència que hi ha una part del territori que està en una situació d'alt risc per al procés d'industrialització, per al procés d'extensió econòmica, que convé diversificar, i hi ha un conjunt de mesures al respecte. I, en aquest sentit, plantejem que el Govern hi aportï diners i s'hi comprometí amb diners i programes concrets.

Anem, doncs, al primer apartat: la pretensió, la idea, el plantejament pel qual demanem el seu suport que el Parlament de Catalunya reprovi les connivències. I com que aquests dies s'ha parlat molt de la paraula, s'ha dit que hi havien connivències i s'ha dit que hi havien «xanullos» i altres coses, els vull –perquè centrem el debat– llegir quines són les dues accepcions que té la paraula «connivència» en el diccionari editat per l'Institut d'Estudis Catalans. Doncs bé, la paraula «connivència» suposa «complicitat moral consistent a fingir ignorància sobre la falta d'algú» –complicitat moral consistent a fingir ignorància sobre la falta d'algú–; aquest «algú» és Lear, i el que fingeix ignorància és el Govern. I hi ha una altra accepció, que és la d'«entesa secreta», és a dir, un acord secret per fer quelcom.

Ens sembla que la definició i la paraula que hem buscat són adients al cas, bàsicament perquè la falta de Lear, l'actitud de Lear és voler tancar un centre de treball que, a més a més, no ha justificat. No ho ha justificat perquè no ha presentat comptes auditats, perquè no ha obert els períodes i els terminis i les formes adients, perquè no té pèrdues com a empresa i perquè, d'alguna manera, ho ha fet de tal forma, cometent una il·legalitat tan evident, que fins i tot ahir el fiscal li esmenava la plana a Lear, amb la demanda que va interposar als sindicats en relació amb això.

Encara és l'hora que el Govern actuï. Només, l'únic que ha fet ha estat cridar-los, cridar-los i reconèixer que tenien raó. Les declaracions del director general d'ocupació van ser aquestes: donar-li la raó. No han plantejat una actitud contundent amb relació a l'empresa, no se li ha esmenat la plana, no se li ha dit amb claredat que no es podia tancar, que no es podien fer aquestes coses. I això és el que hem plantejat, i això, a més a més, ho sabien, i ho sabien des de feia temps.

I ho sabien, i ho sabien des de feia temps, perquè hi havia una situació que és impresentable. Mirin si és tan impresentable que una gran empresa, que havia comprat una petita empresa de 25 milions de capital per 7.000 milions..., és a dir, Indra compra Europraxis, una empresa de 25 milions de capital, per 7.000; aquesta gran empresa veu que són tan insostenibles, tan políticament insostenibles, aquestes relacions, que decideix trencar un contracte mercantil. Malgrat que això ho fa l'empresa que havia de defensar Lear, i diu: «Me'n vaig perquè és indefensable aquesta posició, perquè em fa mal per penetrar en el mercat català, aconseguir contractes», malgrat que això ho fa l'empresa des d'una perspectiva estrictament mercantil, el Govern encara defensa que en aquestes relacions no passava res. Ni la mateixa empresa les defensa, i, en canvi, el Govern encara les segueix defensant.

També es produeix un fet curiós. L'empresa que assessora, l'empresa que ha d'explicar a la societat, en nom de Lear, com es tanca una empresa i es deixen a l'atur cents de persones, l'empresa que fa l'estratègia comunicacional de Lear és la mateixa empresa que fa l'estratègia comunicacional del conseller en cap de la Generalitat. Sembla que és una empresa dedicada i especialitzada a anunciar tancaments de les empreses que assessora; però, en tot cas, facin-s'ho mirar, si busquen com a assessors per a la seva imatge els mateixos que assessoren com tancar empreses.

Així doncs, aquesta és una situació en què hi han, al nostre entendre, connivències clares; s'ha amagat, s'ha volgut fingir que s'ignorava el tema, i no s'ha mantingut una posició de duresa. Al nostre entendre, la proposta comporta un element molt clar, i és en aquest sentit que el que havia de fer el Govern era plantejar a la multinacional una actitud de fermesa, de plantejar-li amb tota claredat que no pot tancar, que no li acceptarà el tancament. I això és un posicionament polític, però també és, al mateix temps, per al seu coneixement, una possibilitat efectiva...

El president

Senyor diputat, vagi acabant, si pot.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, gràcies, senyor president. És que m'havia despistat i em pensava que tenia, allò, els deu minuts, però no recordava la norma que entre tots vam decidir...

El president

...de reduir-ho, sí.

El Sr. Rañé i Blasco

En tot cas, sàpiguen que el que pretenem és, d'una banda, que el Govern plantegi amb claredat que la planta de Cervera no es tancarà, que Lear ha de coresponsabilitzar-se també en el manteniment de l'ocupació en aquella zona i retornar a la societat l'ajut social, el suport que ha tingut en aquella zona; per tant, no pot defraudar el territori. I, al mateix temps, el Govern ha de promoure, ho repeteixo, com deia abans, una diversificació del territori a partir de les potencialitats pròpies que hi ha en el territori, avançant en la diversificació, superant el monocultiu industrial, fomentant la formació tècnica i professional i la qualificació de les persones que viuen en aquella zona, millorant el nivell d'equipaments tecnològics i afavorint, paral·lelament, la capacitat d'ocupar-se de les persones que puguin restar sense feina, per aquest tema o per uns altres. I per això plantejem que hi hagin compromisos concrets i recursos efectius.

Nosaltres, a les altres dues mocions subsegüents dels grups d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana, també els donarem suport.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conjuntura econòmica actual** (tram. 302-00197/06)

Té la paraula el diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la meua interpellació de l'altre dia tenia dos parts fonamentals: una, la qüestió de Lear, i l'altra, tot un conjunt de qüestions de mesures econòmiques, perquè, òbviament, la interpellació es referia a l'actual conjuntura econòmica. I l'altre dia afirmava que la qüestió nacional i la qüestió social són inseparables, i diré quelcom més: la qüestió social determina la qüestió nacional. I això ho sabem des de l'estudi de figures importants com Francesc Layret, Salvador Seguí –Noi del Sucre–, i també més endavant, des del meu mestre Cipriano García, que va ser diputat al Parlament de Catalunya a les llistes del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

En altres paraules, per un servidor, el problema de Lear és avui una part inescindible, inseparable de la qüestió nacional de Catalunya. O sigui, l'actitud ferma de defensar els llocs de treball és una tasca de primer ordre des del catalanisme popular, des d'una visió de l'autogovern de Catalunya. Deia la santa d'Àvila, Teresa de Jesús, allò de: «También en los pucheros está el Señor». Doncs, també l'autogovern està en una solució ferma per solucionar el problema de Lear, i no veig que encara no sigui aquesta la tasca del Govern, que ha de plantar cara a la multinacional, d'un cantó, i s'ha de plantar cara a si mateix, autoinvestigant, si és que hi ha alguna foscor en el seu arbre genealògic polític més immediat.

Dit això, les forces polítiques que a les darreres eleccions autonòmiques vam sumar més consens de votants hem deixat clara la nostra postura: no al tancament de Lear, i és el compromís que vam prendre aquestes forces, especialment amb els milers i milers de treballadors que es van congreguar en solidaritat amb la plantilla de Lear, al poble de Cervera, aquell diumenge ja famós.

I és possible, senyories, defensar..., i és possible que hi hagi una solució ràpida i duradora. Per què? Perquè tenim un precedent també en aquelles terres, que és L'Agudana. Tothom deia que no hi havia sortida, tothom, des de les forces més progressistes, més racionals, tothom des de fora del moviment sindical, tothom des de fora del Comitè; i érem molts també els que dèiem: «L'Agudana té sortida, hi ha solució per a L'Agudana.» I aquelles rialles commiseratives que en un moment determinat sentíem es van transformar, potser, de la incredulitat a l'admiració.

Senyories, una visió de la Catalunya que volem està en joc: o és la visió superestructural i gelatinosa dels problemes polítics i politicistes, o la visió d'una Catalunya social, la visió d'una Catalunya de carn i ossos, la visió de la Catalunya que faci inseparable la qüestió social de la qüestió nacional, que vulgui aprehendre que des de l'autogovern, i perquè serveixi..., sigui, evidentment, la solució de problemes tan candents com aquests.

La meua interpellació de l'altre dia parlava també de qüestions importants, i és que nosaltres demanàvem un cop de timó. I fèiem una crida al realisme econòmic, primer, per aprofitar les potencialitats que tenim com a societat catalana, com a economia de Catalunya, i segon, per actuar amb cara i ulls en la situació realment existent, dient que s'ha de corregir la previsió de creixement que de manera «disparatada» es fixà el pressupost de la Generalitat de Catalunya, i amb relació a una previsió solvent, treballar en condicions. S'ha de donar un impuls a la inversió, també a les terres de Ponent, també a les comarques aquelles, però no pas amb relació al problema d'avui de Lear, que hem de continuar defensant-lo, sinó per la mateixa estructura d'allà i manca..., i dificultats.

En definitiva, senyories, el que volem és, en aquest nanosegon d'ara, fer un gest important per solucionar els problemes de Lear; problemes que estan també avui amb més candència. Demà el sindicalisme confederal es manifestarà; el dissabte, la societat catalana i el fòrum social es manifestaran. Un servidor anirà a les dues manifestacions, encara per fer-li la punyeta a aquella gent que està intentant elaborar un nou llibre, un nou índex de persones prohibides, rememorant vells, antics textos de la Inquisició, i jo vull estar també, amb molt honor, en aquest llibre de persones prohibides.

En definitiva, senyories, estem en el moment de salvar Lear, estem en el moment de fer que la qüestió social i la qüestió nacional siguin una sola cosa, o sigui, si em permeten l'expressió, una qüestió hermafrodita.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ocupació a Catalunya** (tram. 302-00203/06)

Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arran de la interpellació de fa quinze dies sobre la situació de Lear, de la planta Lear a la Segarra, aquest diputat que els parla feia un parell de preguntes al conseller que no van ser contestades, i l'endemà els mitjans de comunicació desmentien l'afirmació que un servidor mentia, i ho desmentien a tota plana, diguem-ne. Perquè, efectivament, com ha dit abans el diputat Rañé, ni que sigui per qüestions estètiques o de connivència, el que estava clar és que era difícil comprendre com es jugava a ser art i part també en aquest tema; com, per un cantó, s'estava a la banda de la Conselleria que havia de garantir la continuïtat de l'empresa, i per l'altre, ni que sigui estètic –no entro en les altres qüestions–, s'estava amb una empresa que era la consultora que havia de desmuntar l'empresa –cosa que al final és la mateixa consultora que ha

decidit retirar-se, veient que hi havia, efectivament, com a mínim, un problema estètic.

Gràcies a aquestes preguntes, d'alguna manera, s'avança en la transparència d'això, però el que és evident –i això no queda apartat– és que la Conselleria d'Indústria ha tingut una actitud passiva, al marge del moment exacte on sap oficialment que aquesta empresa entra en crisi. Perquè hi ha informes de fa ja anys –anys, estic parlant– de consultories també pròximes al Govern, on indicaven que aquest segment de producte tenia una obsolescència clara en el temps. I, per tant, és funció d'un govern que governa, no d'un govern que s'ho mira des de la barrera, sinó d'un govern que governa, preveure les qüestions amb temps i, per tant, tenir una antena de canvis en els processos productius, sobretot de les empreses multinacionals, que són aquelles que poden abandonar el país totalment –una empresa autònoma pot plegar, però sempre és més difícil que deslocalitzi tot el procés productiu–, i, per tant, preveure amb temps quines sortides s'han de donar i preveure amb temps, per tant, possibles mesures palliatives quan arribi la situació. Per tant, la responsabilitat del conseller d'Indústria continua existint per manca de previsió, i és per això que nosaltres mantindrem, malgrat l'acord que sembla que s'arribarà en altres punts, mantindrem el punt de la reprovació al conseller d'Indústria, així com mantenim el punt, com no podria ser d'altra manera, amb compromís amb el Comitè d'Empresa –que estan presents representants aquí a l'hemicicle– de Lear, la idea que cal, evidentment, que la Conselleria no aprovi l'expedient en el cas que aquest es presenti. Dos coses, doncs, que quedaran al marge de qualsevol transacció, perquè entenem que marquen les dues responsabilitats fonamentals que pegen del Govern de la Generalitat: l'actuació d'Indústria i l'actuació de Treball.

A partir d'aquí, nosaltres també som constructius, i creiem que s'han de començar a plantejar iniciatives en positiu per sortir de la situació. En aquest sentit, la nostra proposta també preveia –després veurem si a la transacció aquesta part cau– la possibilitat que en cas que hi hagués reconversió, parcial o total, hi haguessin mesures de reocupació col·lectives –col·lectives–, perquè si hi ha experiències positives en aquest sentit, com s'han fet a Terrassa i a alguna altra banda, no té sentit que el tractament sigui individualitzat i que les persones que vagin a parar a l'atur, parcial o total, que es pugui produir hagin de passar pel trànsit i pel tràngol de les OTG, que normalment no acaba molt bé.

Bé, en tot cas, aquest seria un paquet de propostes que parlàvem, i un altre paquet és clarament destinat a una política de diversificació, política industrial de diversificació. Ho he dit abans. Primer, previsió de les possibilitats de deslocalització, cosa que no ha fet Indústria. En aquest sentit, cal apostar per garantir que a la Segarra s'hi implantí empresa amb valor afegit i que no es basi només en sous baixos, sous baixos que només es poden assumir si són salaris de complements familiars, salaris que complementen altres salaris. I segona cosa, l'equilibri territorial, sortir del monocultiu. Una comarca que pràcticament penja de la indústria de Guissona i de la indústria Lear és una comarca amb alt risc, i, per

tant, hi ha d'haver un pla, que nosaltres hem concretat en la transacció –que després en parlarem, suposo–, en sis mesos de presentació d'aquest pla, que aquest pla, precisament, sigui un pla de reactivació, de diversificació industrial i d'implantació de petites i mitjanes empreses, si pot ser de capital autòcton, no perquè tinguem cap especial oposició que sigui multinacional, però amb les experiències prematures que hi ha hagut, o negatives, sempre hi haurà més garantia amb PIME autòctones, que creen més llocs de treball i que, en cas de deslocalització, mai deslocalitzen tot el procés productiu, sinó que reserven a Catalunya les parts del procés productiu de més valor afegit, és a dir, la mà d'obra qualificada i, almenys, la gestió, la gerència, la comercialització, etcètera.

Per tant, aquestes són propostes en positiu, al costat –repeteix– del fet que nosaltres volem posar a votació i, per tant, no retirem aquests dos punts claus que són la reprovació de l'actuació de la manca de previsió i de la paràlisi del conseller d'Indústria i, dos, la demanda a la Conselleria de Treball d'una actuació ferma quan es presenti l'expedient de regulació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, senyories, que abans d'entrar a les esmenes presentades pel Grup Popular en aquesta Moció, en aquestes tres mocions presentades pels grups d'Iniciativa, d'Esquerra i del Partit Socialista de Catalunya, realitzi tres reflexions prèvies.

En primer lloc, estem davant d'un dels supòsits que ens ha de portar a un gran debat social, i és el cas de l'externalització de serveis i el cas dels efectes negatius que la globalització pot portar a la nostra economia productiva i a la garantia dels treballadors. Estem parlant de les externalitzacions que grans empreses multinacionals realitzen implantant les seves factories, els seus centres de treball, a diferents països d'arreu del món, especialment al sud-est asiàtic, al nord d'Àfrica i, en concret, a alguns països d'Europa. Cal recordar que ens havíem trobat fa poc que França s'havia trobat amb acomiadaments massius d'empreses, com tots recordarem, com era el cas Danone o com era Marks & Spencer. Això ha de portar a un debat, un debat en el fòrum de les cimeres europees, en aquest cas de cimeres econòmiques, en el qual tractem l'estudi rigorós de les directives sobre els comitès d'empresa i l'estudi, sobretot, de la normativa que es prepara sobre els acomiadaments col·lectius.

Per què? Perquè estem aquí, a casa nostra, davant d'un d'aquests casos. L'empresa Lear n'és un exemple. L'empresa Lear, que fa dos anys compra aquesta multinacional, MAI, a una altra empresa, que rep subvencions de la Generalitat de Catalunya –o almenys estem esperant que el Govern informi el nostre Grup Parlamentari al respecte de quines subvencions s'han produ-

it-, sense avís previ, per una decisió empresarial de la multinacional, decideix tancar una factoria en la qual ja s'han estat perdent progressivament llocs de treball –recordem que inicialment hi havien més de dos mil llocs de treball– i en la qual ara es preveu l'acomiadament de 1.200 treballadors i, per tant, la situació dramàtica del que pot suposar per a aquests treballadors i per a les seves famílies. Per això proposo aquesta reflexió seriosa, perquè crec que estem davant d'uns fenòmens socials i laborals de més importància per als responsables polítics.

Segona reflexió important, i aquesta adreçada al Govern. Home, sorprèn l'actitud del Govern de la Generalitat de Catalunya, que quan es reconeix la situació de Lear als representants, des de la presidència del Govern de la Generalitat, s'anunciï ja el tancament d'aquesta empresa. Agraïm, i així li vàrem comunicar al conseller de Treball, que després es matisessin, que després es digués des del Govern que es buscarien, que estaríem a la recerca de totes aquelles solucions que anessin adreçades no a un tancament immediat i definitiu de l'empresa, sinó més aviat a tot el contrari, a cercar totes aquelles propostes que anessin adreçades a buscar un pla de viabilitat, unes solucions econòmiques i laborals per a la situació dels treballadors de Lear. Però tornem a reiterar aquí la queixa que ja vàrem formular, que crèiem que no era la que el Govern de la Generalitat de Catalunya havia d'haver donat, i que reconeixem també la matisació que per part de la Conselleria es va realitzar.

Respecte a algunes al·lusions que ha fet el diputat Rañé o els altres diputats en al·lusió a unes determinades empreses, i sobretot en al·lusió al que s'ha esmentat com l'arbre genealògic, nosaltres únicament voldríem dir aquí que el Grup Parlamentari Popular va demanar de forma immediata, tant en aquesta cambra com a diferents ens locals, la resposta immediata de en quines condicions s'havien estat fent les concessions i els procediments de concessions a aquestes empreses, en concret a l'empresa Ingra, i que se'ns informés de forma immediata de què és el que havia succeït amb els informes que realitzaven i els informes de consultoria en concret.

És per això que vull deixar de banda aquestes tres reflexions prèvies per entrar, ja, al que és la situació que més preocupa al grup Popular i que, a més, preocupa a tots els altres grups, i que ha permès que puguem arribar a un consens, i és la situació de solucionar què és el que està succeïnt amb l'empresa Lear.

El que nosaltres hem demanat en primer lloc en les nostres esmenes ha estat reforçar la mesa de negociació per tal de trobar un pla de viabilitat de l'empresa. Creiem que un pla de viabilitat que permetés no la pèrdua de tots els llocs de treball, que permetés una resposta immediata i una resposta que es mantingués el major nombre possible de llocs de treball seria una molt bona solució per a la factoria, per a l'empresa Lear.

En segon lloc, demanem que si es produeix la presentació d'un expedient de regulació d'ocupació, la Generalitat de Catalunya garanteixi al màxim els drets dels treballadors, perquè el que no es pot és permetre que l'empresa al·legui causes, com és l'absentisme laboral, per així justificar les possibles causes organitzatives,

econòmiques o de producció del tancament d'una empresa que suposa els 1.200 llocs de treball i la pèrdua d'aquests llocs de treball.

En tercer lloc, parlem que si es produeix, que nosaltres no volem que es produeixi i –repeteix– apostem per aquest pla de viabilitat a l'empresa, si es produís aquest tancament, nosaltres demanem un pla social en el qual l'Administració pública es comprometí a una proposta d'intermediació activa, de manera col·lectiva, per tal que es produeixi la recol·locació d'aquests treballadors en els mateixos sectors productius i en la mateixa zona, especialment a la comarca de la Segarra i a les comarques veïnes.

I en darrer lloc, nosaltres demanem un pla de reindustrialització, que, com molt bé ha dit el senyor Huguet, i agafant les seves paraules, ens trobem en una zona de monocultiu industrial, no solament d'aquesta comarca, sinó de les veïnes, en les quals creiem que és necessària aquesta reindustrialització, i que és també obligació del Govern no perdre iniciatives i inversions empresarials, que cal recordar també, com per exemple la que es va perdre amb l'empresa Inditex, a l'Alt Empordà, en la qual es va perdre la creació d'entre cinc-cents i set-cents llocs de treball, directes i indirectes. En aquest cas demanem que per a aquesta comarca hi hagi un programa de reindustrialització per tal que es beneficiï una comarca tan perjudicada per la pèrdua d'aquests llocs de treball, com podia ser la Segarra.

També els comunico que aquesta ha estat la proposta del nostre Grup, però que també, donat que nosaltres prioritzem que en aquest tema s'ha de produir el màxim consens de tots els grups polítics i de tots els grups parlamentaris, i les senyories aquí presents i els que hem portat el debat d'aquesta situació hem arribat a un acord i hem transaccionat aquests punts, ometent, en tot cas, aquells relatius al possible expedient de regulació d'ocupació, el qual pensem que s'ha d'evitar en tot moment..., i en el qual hem apostat, en primer lloc, per un pla de viabilitat, és a dir, perquè es mantingui el major nombre de llocs de treball, que es mantingui la producció, que es mantingui una situació que permeti la viabilitat de l'empresa; en segon lloc, que es faci aquest procés de reindustrialització, i, en tercer lloc, que s'incrementin les mesures, les polítiques actives, per tal d'ajudar aquests treballadors, per tal d'incrementar la seva formació, i la seva millora, i la seva qualificació professional.

És per això que des del Grup Popular el que hem volgut és, sobretot, que en un tema tan difícil, en un tema tan complicat, en un tema que perjudica un nombre de treballadors importantíssim, les seves famílies, i que deixa en situació dramàtica tots aquests treballadors i la comarca de la Segarra, s'hagi arribat a aquest consens, i demanar que en altres situacions, a part del debat que crec que correspon a la garantia dels drets laborals d'aquests acomiadaments col·lectius que puguin fer multinacionals fora del nostre país, demanar que hi hagi una actitud ferma per part del Govern, una actitud contundent, sempre en defensa dels treballadors i sempre lluitant amb l'empresa, negociant amb l'empresa, per tal que per endavant..., estigui la situació laboral d'aquest nombre de treballadors.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Un torn que hauria servit per explicar les nostres esmenes, justificar-les, però que, de fet, servirà per explicar també aquest acord a què hem arribat en pràcticament tots els punts de les tres mocions presentades amb tots els grups parlamentaris, excepte alguns altres punts concrets que ja s'han dit, no?

Primera cosa: en la meua intervenció intentaré separar el gra de la palla, i ho lamento molt, de debò, senyor Rañé, ho sento, però se li ha vist el llautó en la seva intervenció. Ha estat el 85% del temps parlant de les tres primeres ratlles de la seva Moció. Pràcticament no ha parlat de la qüestió dels treballadors, del Pla de dinamització econòmica, de totes aquelles mesures que cal prendre, tant si s'hagués de tancar Lear com si no s'hagués de tancar, és a dir, aquelles mesures que, de fet, vostè també portava en el seu text de la Moció. S'ha dedicat el 85% del temps a alimentar una polèmica absurda, uns focs d'artifici que no tenen cap base i que no són l'important. L'important aquí és el problema dels treballadors i el problema de l'empresa, i això és el que hauria de guiar la prioritat en la nostra acció política, i és el que guia la nostra acció política. Per tant, lamento que s'hagi parlat tant d'elements que no tenen –hi insisteixo– cap base, cap fonament, i que no tenen cap, si em permeten vostès, cap substància en el que és realment el problema, no?

Hi ha algun aspecte de les mocions que es mantindrà segurament el seu posicionament i que nosaltres rebutjarem clarament i amb tota rotunditat, i explicaré el perquè, que són, puntualment, aquelles qüestions que fan referència a això que acabo de dir, a les qüestions de reprovació, i aquelles que fan referència que es digui al Govern que no s'aprovi l'expedient de regulació. I ho dic molt clarament: això no se li pot dir, al Govern, perquè és tant com dir-li que faci prevaricació. És tant com dir al Govern: «Escolti, vostè té una llei. Doncs agafi aquesta llei i no la compleixi, faci això altre, no aprovi aquest expedient de regulació.» Però si no el coneixem encara, perquè no està presentat. Seria tant com dir al Govern que fes prevaricació, que fes un acte contra llei. Nosaltres el que hem de dir al Govern és que sigui absolutament estricte amb el compliment de la llei i absolutament estricte en defensa de l'activitat econòmica d'aquella empresa i, sobretot, dels llocs de treball i dels drets dels treballadors, absolutament estricte, però no li podem dir que incompleixi una llei amb un acte positiu. Això és una cosa que és, vaja, una barbaritat jurídicament, no? Fora d'això hem assolit un acord global en tots aquells punts, en la substància, en allò que realment és important, que és en el problema social, econòmic, del territori i de les persones. I aquest acord és un acord positiu que està presidit per un punt que és dir: «Escolti'm, enfortim al màxim les converses amb

la mesa de negociació per tal que es trobi un pla de viabilitat de l'empresa de la planta, i salvem al màxim la seva activitat i els llocs de treball en la mesura del que es pugui.» Aquesta és la prioritat, és la primera prioritat. I aquí és el primer punt d'aquest acord conjunt de tots els grups, del qual nosaltres ens sentim satisfets, que s'arribi a això d'aquí.

Després, la presentació d'un pla de dinamització econòmica de la Segarra i les altres comarques veïnes, amb un termini màxim de sis mesos. No puc destriar cadascun dels seus punts: reforçar el teixit econòmic, avançar la diversificació de l'activitat econòmica, fomentar la formació tècnica professional, etcètera –contempla molts punts–, i que aquest programa es canalitzi a través de la taula de reindustrialització de les terres de Lleida, on hi ha el sector, on hi ha els agents, on hi ha els ajuntaments, la Diputació de Lleida, el Govern de la Generalitat, lògicament, els sindicats, les cambres de comerç, etcètera; que aquest programa del Govern es canalitzi i es coordini a través d'aquesta taula. I aquesta és la prioritat que ha estat, des del primer moment, senyores i senyors diputats, l'actitud del Govern, i ho segueix sent en aquest moment.

El senyor López Bulla ha fet referència, fins i tot, a un exemple: l'exemple de l'Agudana. Escolti, al Govern li va costar molt i va fer molts esforços per salvar l'Agudana i es va aconseguir. El que és segur –i tots ho sabem– és que no es pot tractar el problema de la mateixa manera: l'Agudana era un escorxadore de porcs, de productes carnis en general, i, per tant, no es pot, en cap moment, comparar una cosa amb una altra.

Per tant, malgrat que es vol o que s'ha volgut enterbolir aquest tema per polèmiques absurdes –ja ho he dit abans–, estem satisfets que s'arribi a un acord global en allò que és el substantiu. Acord, per cert, que també ve suggerit o demanat o inspirat pel mateix comitè d'empresa que va enviar una carta a tots els grups parlamentaris demanant que prenguéssim accions parlamentàries conjuntes. Per a nosaltres, és una satisfacció que això hagi estat així, i, de totes formes, només un afegitó: agrair, per tant, als grups de la part que els correspon en aquest acord d'aquí.

I només una última cosa, senyor López Bulla, vostè no estarà mai en cap llibre prohibit. Està ja, i ningú no li ho podrà negar, en el llibre de les persones honorables que han defensat les llibertats i els drets dels treballadors. Per tant, vagi tranquil a les manifestacions que vulgui, que això no li ho traurà ningú. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor López Bulla... (*veus de fons*), a veure, jo tinc ja de tots els grups les esmenes, bé..., les votacions separades. Si els sembla, un minut a cada u per poder fixar el posicionament final.

El Sr. López Bulla

Sí, era per contradiccions.

El president

Molt bé.

El Sr. López Bulla

No pas per l'allusió última que ha fet, que no li corresponia a ell, sinó al senyor Aznar, que és el que ha proposat l'índex de persones prohibides. Espero que si té influència, doncs, que faci que m'hi posi, però no era per això.

És que el senyor Gavín ens ha acusat, als que hem plantejat que el Govern s'oposi a l'expedient de Lear, que estem incitant el Govern a prevaricar. I no és això. El que estem dient és que es posi al davant, perquè el primer que va començar a «prevaricar» va ser aquell funcionari que va parlar en nom del Govern i va dir el que va dir en aquell moment sense tenir cap expedient al davant.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Senyor Rañé...

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, senyor president. Per comunicar que el nostre Grup, en favor de la transaccional retira els punts 2 i 3 del segon apartat. I, per tant, deixa vius de la Moció que havien fet, la reprovació i el plantejament que el Consell Executiu no ha d'aprovar l'expedient.

I només un petit segon per dir dues coses: la primera és que, si aquestes dues coses que plantejarem, que posem a votació, no s'haguessin produït, és a dir, s'hagués produït una posició ferma i no hi haguessin complicacions, la situació dels treballadors de Lear estaria millor.

I la segona: jo ja entenc que hi hagi persones que quan escolten una intervenció hi hagi períodes de temps que els passin molt poc a poc. Però si mira els centímetres quadrats del full del *Diari de Sessions* referit als temes de Lear i els referits a les connivències, veurà que la seva afirmació no és exacta. Ha estat prou equilibrat, però tampoc podem amagar sota els problemes que tenen els treballadors de Lear, que moltes vegades han estat induïts, perquè no hi ha hagut fermesa en l'oposició als plantejaments de la multinacional.

El president

Moltes gràcies. Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Moltes gràcies, senyor president. Sí, simplement per, efectivament, reafirmar que el fet que s'hagi arribat a una transacció en la part prepositiva és positiu, sobretot pel que significa de solució a un tema de monocultiu, i, per tant, la idea que cal, en sis mesos, presentar aquest Pla per reindustrialitzar d'una forma diversificada. Però també reafirmar-me, efectivament, que aquí hi ha hagut una responsabilitat política, no

només en aquest cas, sinó en d'altres, per un tipus de política industrial que no preveu –que no el preveu– el futur.

Em sembla que tenen prou mitjans d'estudis per saber com evoluciona el mercat a nivell internacional i, per tant, l'actitud passiva de la Conselleria d'Indústria. Deixant de banda, ja, la temàtica de la connivència o no que hi ha hagut en aquest tema que parlàvem abans de la consultora, pel simple fet de la passivitat, crec que és lògic, doncs, que nosaltres mantinguem el punt de la reprovació de la Conselleria d'Indústria i també la demanda que l'expedient sigui aturat.

El president

Moltes gràcies.

Passem, per tant, ara, a la votació. Primer, votarem la part de cada una de les tres mocions que queda viva i, al final, votarem la part transaccionada.

Comencem per la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i exactament votem la primera part de la Moció fins al número 1 inclòs. Queda clar? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds votem l'apartat a... (*veus de fons*), 1.a, exactament. I després, els números 2, 3, 4, 5, 6 i 7. És així, senyor López Bulla? (*Veus de fons.*)

Doncs, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, de la Moció presentada per Esquerra Republicana..., senyor Huguet, posem a votació el punt 1.a i el punt 3. És així? (*Veus de fons.*)

Doncs, comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 302-00198/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya. La presenta l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao. Té la paraula.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, en la interpel·lació del nostre Grup

Parlamentari de fa quinze dies vam parlar d'autogovern i vam parlar d'Europa. I ho vam fer, si ho recorden, convençuts que la Unió Europea constitueix l'espai natural en què es desenvolupa avui en dia el nostre autogovern (*persisteix la remor de veus*), conscients que aquest procés de construcció europea fa que Brusselles assumeixi cada dia...

El vicepresident primer

Un moment, senyor Ridao. Si es plau, es prega que si han de desallotjar l'hemicicle ho facin ràpidament i en silenci.

El Sr. Ridao i Martín

Sí..., deia que ho fèiem conscients que aquest procés de construcció europea fa que Brusselles assumeixi cada dia part de les nostres atribucions en benefici de les institucions europees comunes. Però, ahora, ho fèiem, també, preocupats perquè en aquest procés de pèrdua de poder polític i de sobirania, per dalt, no es veu compensat amb la participació activa i amb veu pròpia de Catalunya, només cal veure l'enquesta feta pública, ahir, pel Govern en què el 61,4% dels catalans creuen que Catalunya ha de ser present en els òrgans de la Unió; més del 50% dels catalans i catalanes consideren que el Govern d'Aznar no representa bé els interessos de Catalunya.

Per això creiem que la vigília de la cimera de la Unió Europea a Barcelona és un bon dia perquè el Parlament manifesti que la Unió Europea és molt més que la consecució d'un mercat i d'una moneda única, molt més que els drets socials, civils, polítics i econòmics o mediambientals, que Europa ha de reconèixer el protagonisme de tots els pobles i la seva participació en les institucions i organismes de la Unió.

I és –ho creiem–, també, un dia adequat perquè aquest Parlament deixi clar, davant d'Europa i també davant del conjunt de mandataris europeus presents en la cimera, que això no és ni pot ser una qüestió interna dels estats. Perquè al nostre Estat, Espanya, l'opinió democràtica expressada per les minories territorials no compta, perquè el pes de la majoria demogràfica i la utilització, a nivell d'Estat, de les majories és abusiu i ofega el reconeixement de Catalunya; perquè en el nostre Estat, han de saber els Jospin, els Blair i els Schröder –ho han de saber– que l'actual Govern del Partit Popular instrumentalitza la Unió Europea per renacionalitzar l'Estat, per recuperar competències de les comunitats autònomes i, també, per fer invisible Catalunya, Euskadi, però, fins i tot, la Galícia de Fraga, davant d'Europa.

Avui proposem, de forma molt similar, per no dir idèntica, al que fa molt poques setmanes Convergència i Unió presentava en el Congrés dels Diputats o al que fa molt poc va aprovar el Parlament de Galícia, en primer lloc, que el Parlament de Catalunya per primera vegada insti el Govern de la Generalitat a negociar amb el Govern de l'Estat, d'acord amb el que preveu l'article 203, del Tractat de la Unió Europea, la institucionalització de la participació de la Generalitat en el procés de presa de decisions a la Unió, a través de la presència de

representants propis en totes les institucions comunitàries quan es tracti sobretot de matèries de competència exclusiva de la Generalitat, de manera que la Generalitat pugui, també, assumir l'exercici per delegació de la representació de l'Estat.

En segon lloc, que, tenint en compte els treballs de la convenció sobre el futur de la Unió Europea, acordada a través de la Declaració de Laeken, en la qual Catalunya es juga el seu futur a Europa, el Govern de Catalunya a través del que preveu el Reglament del Senat, demani la convocatòria de la Comissió General de les Autonomies del Senat, per fixar els criteris polítics d'actuació dels representants espanyols a la convenció, perquè aquests criteris sempre s'ajustin i siguin respectuosos amb el caràcter plurinacional, plurilingüístic de l'Estat.

En tercer lloc, Europa –ho creiem– no esdevindrà un àmbit democràtic ple, sòlid i estable, mentre no es reconegui, mentre no s'empari el dret a la lliure determinació de tots els pobles, que, democràticament, decideixin d'obtenir presència directa en els organismes europeus. Per això proposem que aquest Parlament, a través del Govern, traslladi als mandataris europeus presents a Barcelona els continguts de les diferents resolucions d'aquest Parlament, amb relació al dret a l'autodeterminació, per tal que quedi molt clar que l'acatament, des de Catalunya estant, del marc institucional vigent, no obsta que el poble català pugui, en el futur, incrementar les seves quotes d'autogovern quan així ho cregui convenient.

Finalment, aquesta és una moció que pretén donar impuls a l'autogovern. Per això veuran que en un darrer apartat també parlem de l'Administració única. Parlem de l'assoliment i de la plasmació de l'objectiu de l'Administració única a partir de l'assumpció, per part de la Generalitat, de les facultats executives que l'Administració de l'Estat realitza a través dels seus òrgans territorials a Catalunya.

Però, malament aniríem si no comencéssim, com així fem en el primer punt de la Moció, denunciant l'ofensiva nacionalista espanyola del Govern del Partit Popular: l'intent més desacomplexat de rearmament ideològic de la dreta espanyola des de la mort de Franco, a partir de les tesis més uniformistes, més excloents i més centralistes possibles.

No és que hi hagi un perill d'involució autonòmica. No és que, com ha dit fa molt poc el president de la Generalitat, hi hagi un perill que Catalunya es vegi reduïda a una província més de les conquistades per les tropes d'aquest modern *Don Pelayo* que és José Maria Aznar, senzillament, perquè només sis anys més tard de la victòria del Partit Popular, Aznar ha clausurat l'Estat autonòmic, Aznar ha repartit el cafè més descafeïnat per a tothom i Aznar ha imposat la coordinació i la tutela de l'Estat a totes les autonomies.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. No s'han presentat esmenes en aquesta Moció. Per tant, per ordre de menor a major,

tenen la paraula els següents grups; per Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Ridao, senyors d'Esquerra Republicana, jo els demanaria que retiressin la Moció que acaben de presentar. I saben, igual o millor que jo, que hi han arguments de forma i de contingut suficients perquè aquesta petició quedi com una cosa molt normal.

Si no, li anuncio que nosaltres, per aquests mateixos arguments, votarem en contra.

En aquesta cambra hi ha una comissió d'autogovern treballant sobre tots aquests temes; és un acord de Ple, i hi som tots els grups. Fins i tot, en aquesta Comissió, tres grups parlamentaris –el de vostès, el de Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el d'Iniciativa per Catalunya Verds– ens vam posar d'acord a activar els treballs oferint un text concret que permetés –obert a tothom, també a incorporacions que poguessin venir de Convergència i Unió i del Partit Popular– fer avançar l'autogovern. Sempre amb la idea –que jo crec que compartim– que l'autogovern no pot ser mai un instrument partidista; s'hi pot excloure qui no vulgui ser-hi, però ha de ser sempre quelcom obert al consens. Portem massa anys a Catalunya que això no s'ha practicat i ara havíem començat a practicar-ho. És en aquest sentit que nosaltres els demanem que retirin la Moció.

Pensi, senyor Ridao, que, sobre el primer punt, el Parlament s'ha manifestat múltiples vegades. Sobre el segon punt, el document dit «tripartit» té una clara definició i el document de Convergència i Unió té una clara definició. Sobre el tercer punt, no fa ni dies –deu estar encara la ploma calenta– que vam entrar conjuntament una proposició no de llei a partir del que s'havia aprovat al Parlament gallec. I té damunt de la seva taula, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, un text de proposició de llei –que, perdoni la vanitat, és segurament el més complet que existeix a cap parlament avui arreu de l'Estat–, el que estem treballant conjunt, sobre el tema de la Unió Europea. I el tenen damunt de la taula per ser presentat. No és bo que un sol es construïxi realitats que no existeixen; és bo en aquest sentit saber que *pacta sunt servanda* i que hi han uns acords, i que a més no es tracta només de la forma, es tracta també dels continguts.

I, per tant, amb tot el «carinyo» del món –i com a company de feines per fer avançar l'autogovern i coresponsabilitzar-s'hi com qui més–, creiem que el més normal i adient i, jo diria, fins i tot estètic seria retirar aquesta Moció perquè no haguéssim de fer l'exercici –que el farem també, amb tota la serenitat del món– de fer-los-ho entendre a través dels vots de la cambra.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sembla que avui estem assistint a una mostra més d'aquest mal estil de fer política per part d'algun Grup Parlamentari. Hi ha treballant –ho ha recordat el senyor Ribó– una comissió que estudia com aprofundir en el nostre autogovern. De tota manera, una vegada més, Esquerra Republicana vol estar a missa i repicant alhora, no?

En qualsevol cas, el Grup Popular votarà en contra d'aquesta Moció, no tan sols per qüestions de forma, per com s'ha volgut instrumentalitzar aquest Ple en benefici propi, sinó també pel contingut. I vull recordar dues coses. Vull recordar que el gruix més important de traspassos que ha rebut Catalunya s'ha fet amb un govern del Partit Popular; si es treu aquella primera etapa en què s'acabava d'aprovar l'Estatut, el gruix més important de traspassos que s'ha fet a Catalunya, l'ha fet un Govern del Partit Popular, senyor Ridao. Vull recordar això i vull recordar també que, des de la convicció política –des de la convicció política–, no pas des de l'aritmètica parlamentària, des de la convicció política, ha impulsat, el Govern del Partit Popular, un model de finançament autonòmic que ha representat per a Catalunya no només majors recursos econòmics, sinó el pas més important que s'ha donat per al nostre autogovern en els darrers vint anys i que ens situa entre els països amb més autogovern, amb més capacitat política del nostre entorn.

Per tant, el Grup Popular votarà en contra per qüestió de forma i també per qüestió de fons, perquè sens dubte parlem sempre de procés autonòmic, parlem que estem davant d'un procés dinàmic; certament, estem davant d'un procés dinàmic i precisament és en aquesta flexibilitat del nostre model on podem trobar una de les seves majors virtuts. Però en qualsevol cas, i això..., crec que és important fer un recordatori al gruix de forces polítiques de Catalunya que per seguir progressant no ens calen reformes, per seguir progressant no ens cal fer enginyeria constitucional; el que cal és passar d'una..., entrar en una nova forma de fer política amb la voluntat de compartir, amb la voluntat de tirar endavant aquest model que ens ha permès tenir el sostre més important d'autogovern en tota la nostra història.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la posició del nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en la matèria que discutim avui, en matèria d'autogovern, ha estat des de fa dos anys impulsar acords d'àmplia base formulats o elaborats després de discussions compartides.

Ara fa dos anys el nostre Grup va proposar a altres grups d'aquesta cambra la constitució d'una comissió

encarregada d'avaluar el rendiment de l'autogovern. I aquesta proposta finalment es va convertir en la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

Des de la seva constitució, des de la constitució d'aquesta Comissió, hem afirmat que calia que aquesta Comissió fos l'escenari on arribessin les propostes dels grups amb l'objectiu d'arribar a un pacte català per a millorar el rendiment de la nostra autonomia. Ara tenim tres documents damunt la taula, tres documents disponibles; ha arribat el moment d'examinar-los, d'examinar-los a fons al si de la Comissió, i d'intentar confeir una proposta conjunta que finalment, com tots vostès saben, haurà de ser sotmesa a aquest Ple per a la seva consideració i, eventualment, per a la seva aprovació. Per això no ens ha semblat procedent plantejar en aquest moment iniciatives unilaterals quan la Comissió encara no ha finalitzat el seu treball.

Per això mateix, nosaltres demanàvem al Grup proposant que retirés la seva Moció. I en cas que no ho faci, no li donarem suport; sense entrar a discutir el text, amb el qual tenim, a diferència del Grup que m'ha precedit en l'ús de la paraula, grans coincidències.

Sempre hem afirmat que el progrés efectiu de l'autogovern, en quantitat i en qualitat, si podem parlar d'aquesta manera, només pot venir d'una acció concertada entre el màxim de forces polítiques del país, i que les iniciatives unilaterals no ajuden, diguem, al contrari, molt sovint perjudiquen, dificulten aquest progrés; un progrés davant del qual hi ha obstacles molt importants. Per tant, em permeto de dir que o avancem tots plegats o no avançarem de veritat.

També vull dir que fa anys un polític francès va dir que tots els processos polítics tenen els seus incidents de ruta o d'itinerari. Jo confio que aquest incident quedarà oblidat quan haurem recuperat la ruta principal. I, per això, doncs, el nostre Grup vol refermar el compromís de treballar en aquest sentit, en aquesta ruta, treballar de manera concertada amb la resta de grups representats al Parlament. Podrem reforçar aleshores la capacitat política de Catalunya, no perquè ens volem entretenir en aquesta qüestió, sinó perquè és la manera de servir millor les necessitats concretes i les demandes concretes dels nostres conciutadans i de les nostres conciutadanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Igualment, des de l'escó, senyor president, com han fet tots els altres grups parlamentaris. Senyor Ridaó, hauria de fer-lo pensar, això; és a dir, el fet que tots els grups parlamentaris de la cambra, amb diferents modulacions, li demanin que retiri aquesta proposta, l'hauria de fer pensar –l'hauria de fer pensar.

I jo no tinc cap inconvenient a entrar al contingut de la seva proposta. És un contingut que nosaltres hem votat

pel dret i pel revés, que em votat en les resolucions del debat de política general de 27 de setembre del 91; ho vam votar a les resolucions del debat de política general d'octubre del 2001; vam votar fins i tot l'últim punt aquella memorable sessió del 12 de desembre del 1989 en què jo m'honorava a presidir la Comissió Primera, vam votar-ho favorablement; ho tenim en el programa electoral; ho tenim en les propostes que ha presentat..., que presentarà el Govern el proper 5 d'abril.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, nosaltres no tenim cap, absolutament cap, inconvenient a votar fil per randa tota la seva proposta. Però nosaltres ens hem conjurat amb els grups de la cambra, i amb vostès, també, per fer un treball conjunt. Segurament la paraula «conjurat» és massa forta, però després de les incidències que ha tingut la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern, és bo que aquest sigui el capteniment dels grups parlamentaris, que el tacticisme de curta volada no ens faci perdre l'objectiu que és molt important un document conjunt, que hem de treballar fins a on sigui possible per fer avançar l'autogovern i fer-lo avançar de forma solidària, i que hi ha moments en què els interessos de partit han de passar per sota dels interessos de la pàtria, com vostès han dit alguna vegada. Per nosaltres això és molt simple, sempre hi passaran.

I per això, per aquestes raons, nosaltres, si vostès no ho retiren, també votarem desfavorablement la proposta que se'ns presenta.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies a vostè. *(El Sr. Ridaó i Martín demana per parlar.)* Senyor Ridaó, em demana la paraula per?

El Sr. Ridaó i Martín

Senzillament per atendre les diferents peticions de retirada que se'ns han formulat.

El president

Ah! Té un minut.

El Sr. Ridaó i Martín

I en primer lloc, ho faig en relació amb el senyor Jaume Camps. Podem parlar de tacticisme de vol gallinaci, perquè vostès hi poden votar en contra, però el que no poden oblidar és que vostès fa molt pocs dies al Congrés dels Diputats, passant-se per l'arc del triomf democràtic la pròpia Comissió d'Autogovern que hi ha en aquest Parlament, van presentar dues propostes idèntiques sobre Unió Europea i sobre Administració única. No es pot votar en contra, senyor Jaume Camps, i alhora anar publicant enquestes sobre la necessitat de ser presents a Europa o anar traient, com vostès van fer ahir, a la plaça Sant Jaume, la seva gent. Sap quin és el seu problema, senyor Jaume Camps, i el del seu Grup? Que vostès comparteixen la mateixa trinxera amb el Partit Popular i no poden fer res aquí que pugui incomodar el seu soci, el seu aliat, que és el PP.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridaó i Martín

I pel que fa al senyor...

El president

...hauria d'anar acabant.

El Sr. Ridaó i Martín

...Vallès i al Grup Socialista, miri, el que fa el seu Grup és sensiblement diferent. En aquesta espècie de triangle de les Bermudes que vostès s'han muntat entre Brussel·les, Barcelona i Madrid, vostès fan un altre moviment. El seu moviment no és tàctic de baixa volada, el seu moviment és perfectament descrit per la ciència física: el seu moviment és el moviment del pèndol. I aquest moviment és una espècie de moviment que porta associat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridaó i Martín

...un efecte inestable que és el mareig...

El president

...hauria d'acabar.

El Sr. Ridaó i Martín

...que és el mareig. I escoltin-me, en aquest incident de llibre de ruta, molt em temo –molt em temo– que el nostre Grup Parlamentari no s'oblidi del que vostès han fet o van a fer ara mateix.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Una pregunta, no ho retira? (*Pausa.*) Gràcies. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

El nostre Grup Parlamentari...

El president

Perdó?

El Sr. Camps i Rovira

Per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Camps i Rovira

El nostre Grup Parlamentari reivindica el seu sobirà dret a presentar en una altra cambra que no té res a veure amb aquesta les proposicions que li doni la gana.

Segon punt. Vostè, senyor Ridaó –vostè, senyor Ridaó–, em recorda aquell que anava en contradirecció per l'autopista i anava dient: «Tots aquests vénen contra mi.»

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Passem, per tant, a votar el text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 119 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora el Govern la darrera manifestació cívica multitudinària contra el Pla hidrològic nacional (tram. 317-00365/06)

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quina és l'opinió que li mereix a vostè i al Govern que presideix la manifestació massiva de diumenge passat pels carrers de Barcelona en contra del Pla hidrològic nacional?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Com vostè diu, i independentment de xifres, el que és cert és que va ser una manifestació multitudinària, sense incidents, i, per tant, una manifestació així és un èxit.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Celebro que coincidim amb aquesta valoració d'«exitosa» com a qualificatiu cap a la manifestació de diumenge. De fet, vostè en les seves primeres declaracions, francament, no va trobar el to adequat, perquè va fer-ho amb un estil que, en certa forma, era de desconsideració cap als milers de persones que van exercir el dret democràtic a la manifestació pacífica.

De fet –ho hem comentat moltes vegades–, el Pla hidrològic nacional no és només un tema fonamentalment ecològic, és bàsicament un tema de sensibilitat cap a una gent, la gent de l'Ebre, que se sent històricament oblidada, marginada i deixada de la mà de totes les administracions; una gent i unes comarques que necessiten moltes inversions, és veritat, però les necessitaven ja fa quinze anys, vint, vint-i-cinc o trenta, i no només ara a canvi de l'aigua.

Resulta que segons l'enquesta que han fet vostès, el Govern de la Generalitat –per tant, vostès, el nostre Govern–, el lloc del país on la gent se sent més catalana és a les Terres de l'Ebre. I la mobilització civil de la gent de les Terres de l'Ebre és el gest més important d'afirmació nacional, de catalanitat, de voluntat de pertinença a un país, que han fet mai les Terres de l'Ebre.

Com a català del Camp de Tarragona em sento orgullós de la gent, dels catalans i les catalanes, de les Terres de l'Ebre, perquè ells esperen de nosaltres coherència, és a dir, votar a Barcelona el mateix que a Madrid i a Brusselles, i esperen també que els defensem adequadament, és a dir, solidaritat. I vostè sap molt bé que si el Govern de Catalunya hagués dit «no» a aquest Pla hidrològic, el Pla no es faria. I no es farà si tenim –quantinguem– un govern que s'oposi a aquest Pla.

La gent va parar l'intent de transvasament en època de la dictadura, el projecte de transvasament en l'època del ministre Borrell i parerà, si compta amb la complicitat del futur Govern de Catalunya i dels partits, aquest Pla...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

En un país normal, un partit nacionalista com el seu hauria estat al davant de la manifestació defensant l'aigua i el territori.

El president

Gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Bé, en primer lloc, li vull dir que en les meves paraules no hi ha hagut mai cap desconsideració; el que passa és que jo mai no he acabat de prendre al peu de la lletra les dades dels organitzadors de cap manifestació. Això és simplement el que vaig dir. Ara bé, en aquesta manifestació hi va haver molta gent i és un fet, vull dir, deixant de banda qualsevol altra consideració, i a més va ser una manifestació pacífica.

Per altra banda, li puc ben assegurar –i ho he dit moltes vegades– que si alguna protesta de les que en aquests moments hi pugui haver a Catalunya em mereix respecte i puc ser capaç de comprendre és precisament aquesta, perquè efectivament els rius sempre són molt importants per al paisatge, per a la mentalitat, per a la sensibilitat de la gent que hi viu a prop; ajuden a crear una identitat, un paisatge; configuren un territori. Per tant, ho comprenc.

Ara bé, dit això, que, per tant, reforça el que li deia del respecte, entenc, crec –i el Govern creu– que si alguna acció pot resultar benèfica per a les Terres de l'Ebre no és l'agitació, sobretot si aquesta agitació –que també comprenc que es faci, però– arriba a un punt en el qual fa impossible el diàleg i en el qual hi ha una gran tendència a una radicalització a ultrança que fa difícil, diguem-ne, poder trobar acord, simplement. Aquests plantejaments que es fan –repeteixo– ho fan difícil, i, amb això, sí que nosaltres no hi estem d'acord. I molt menys encara ajudarà l'Ebre, que hi hagin amenaces o que hi hagin violències.

Entenem que el que és important de cara a preservar, defensar els interessos de les Terres de l'Ebre és fer ús dels mecanismes de garantia que la Llei preveu, i que no varen ser introduïdes per cap manifestació, sinó que van ser introduïdes per l'acció política i parlamentària de Convergència i Unió.

Li recordo aquestes garanties. La primera, que no hi era en el text inicial de la Llei, del Projecte, és que no es podrà treure aigua entre maig i octubre. La segona és que es fixa un cabal mínim –un cabal mínim– per sota del qual, evidentment, tampoc no es pot treure aigua. La tercera és que els envasaments de Mequinensa i de Riba-roja, que fins avui només tenen una finalitat, només tenen un ús, diguem-ne...

El president

Senyor president, moltes gràcies; se li ha acabat el temps.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les manifestacions de caràcter públic de la ciutadania en relació amb els esdeveniments polítics i socials que són d'actualitat a Catalunya (tram. 317-00369/06)

La següent pregunta al president de la Generalitat, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Pujol, vostè va dir literalment: «manifestar-se no serveix de res», i ara acaba de –subliminarment– confondre «manifestació» amb «agitació». La Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia reconeixen aquest dret, i li encarrega, a la Generalitat, promoure i remoure tots els obstacles perquè la participació i la llibertat política siguin efectives.

El seu soci Aznar ha criminalitzat, davant de la cimera europea, el dret de manifestació, ha parlat fins i tot d'una llista dels possibles participants; vostè, com a president de la Generalitat, no hauria de garantir aquells drets i fins i tot fomentar-los?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

No sé ara ja a quina manifestació es refereix, vostè, quant a aquestes meves declaracions, perquè n'hi ha tantes... Però de totes maneres li vull dir una cosa: nosaltres no hem mai –mai, mai, mai, mai– posat en dubte el dret a manifestar-se, que és un dret legítim, absolutament legítim, constitucional, com vostè bé recorda; únicament demanem –això sí– que es faci pacíficament, i res més. I naturalment, a part d'això, ens agrairia –però, això, cadascú s'ho sap– que les manifestacions responguessin, diguem-ne, a un criteri polític coherent.

El president

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, jo li puc recordar manifestacions on vostè ha estat, com la de l'Estatut, com en el tema de la LOAPA, com el tema de Banca Catalana, i un llarg etcètera, i no anem a confondre-ho amb agitació ni amb violència. Li recordo que el mes de juny les forces d'ordre públic van impedir que la gent es manifestés i no van saber evitar o no van evitar que es fessin destrosses per part d'un nombre molt –molt– reduït de gent.

Vostè no és el president d'una ideologia o d'una posició política, és el president de tots, i, Estatut en mà, no es pot permetre el luxe –i els mitjans de comunicació en van plens– de dir que manifestar-se no serveix de res, i, menys encara, ni que sigui per passiva, secundar qualsevol actitud repressiva sobre l'exercici d'un dret.

Li recordo que, a més, la Constitució diu que els ciutadans tenen el dret de participar directament en els afers públics. Els ciutadans tenen dret a saber de què va la cimera de la Unió Europea, a expressar alternatives sobre la Unió Europea i a no patir restriccions, com les que estan patint, d'escoles, de centres hospitalaris, de centres laborals i d'altra mena, a l'entorn de la Unió Europea.

I vostè, senyor president, sobre aquests temes que li he dit i li he llistat, el contingut de la Unió Europea, alter-

natives sobre la Unió Europea o aquestes restriccions, encara és hora que digui alguna cosa, com encara és hora que digui alguna cosa sobre l'actuació de la policia el mes de juny quan violentament va impedir el dret de manifestació i, en canvi, pacíficament, va permetre que es trenquessin molts aparadors.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Suposant que jo cregués que una manifestació no té sentit o no té utilitat, això, per altra banda, seria perfectament legítim. Primera.

Segona. La ciutadania –li he dit abans– té tot el dret de manifestar-se, únicament..., hi insistim, i ho hem dit i repetit, que això es faci pacíficament. I aleshores, això, ho hem de subratllar, perquè sí que a vegades hi ha manifestacions que no són pacífiques –n'hi ha–, i que degeneren en violència –n'hi ha–, i que degeneren en aldarull, etcètera –n'hi ha. Jo crec que, concretament, les manifestacions que es produiran, per exemple, doncs, concretament el dia 16 aquí, a Barcelona..., tinc l'esperança, tinc la confiança que seran..., funcionaran bé, no seran violentes. Espero això, ho desitjo, i tot el que estigui al nostre abast ho farem. Però ara alguns diuen: «Oh!, però és que el Govern» –i es refereixen en aquest cas sobretot al Govern central, però evidentment també amb la col·laboració del Govern de la Generalitat en allò que ens pertoca–, «doncs, ha fet una gran mobilització, ha fet una mena d'exagerada preparació.»

Bé, escolti, el Govern, sobretot el Govern central en aquest cas, que és el qui en té la responsabilitat, i, en el grau que ens pertoca, nosaltres, o la mateixa ciutat de Barcelona, que també en té, doncs, naturalment hem de preveure que poden passar coses, i si no passen, molt millor. Però hi ha antecedents que obliguen a preveure: hi ha l'antecedent de Göteborg o l'antecedent de Gènova, el que vostès vulguin..., el de Göteborg, per exemple, que no va morir una persona de pur miracle, va venir d'un centímetre. Bé, doncs, el Govern té l'obligació de preveure aquestes coses.

I també li he de dir, en aquest sentit, que el que passa és que mobilitzar molts efectius moltes vegades –i això és l'abc de la policia– és el millor que es pot fer, de vegades, moltes vegades, per preveure, diguem-ne, que segons quines manifestacions degenerin negativament.

Ara bé, li he de dir que a mi..., jo prefereixo no parlar-ne gaire més, d'això, per una cosa, perquè a base de parlar d'això, de les manifestacions antiglobalització i dels grans preparatius policials, del que no hem estat parlant fins fa pocs dies –que ara ens hi hem abocat, últimament, tots plegats, i ho celebren– és dels aspectes molt positius que té la cimera de Barcelona. (*Remor de veus.*)

El president

President...

El president de la Generalitat

No té aspectes positius? És a dir...

El president

President, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

————— **Pregunta al president de la Generalitat sobre quin impacte tindrà a Catalunya, en opinió del Govern, l'ampliació de la Unió Europea (tram. 317-00373/06)**

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, quin impacte considera, el Govern de la Generalitat, que tindrà per a Catalunya l'ampliació de la Unió Europea?

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Jo crec que a curt termini en tindrà poc —«a curt termini» vull dir a un termini de dos o tres anys— i després sí que en tindrà, poc o molt. Però en tot cas jo crec que el pot tenir positiu, per diversos motius. Ara, és veritat que des del primer moment, pensant en les conseqüències immediates i en les de més llarg termini, hem d'estar vigilants perquè hi haurà alguns elements que sí que podrien incidir negativament.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, l'ampliació de la Unió Europea posarà sobre la taula noves oportunitats per a Catalunya, nous mercats, també la possibilitat de mantenir el nostre potencial de creixement, però també, com vostè ara acaba d'esmentar, posarà sobre la taula nous reptes; nous reptes que ens obliguen a tots plegats a fer nous esforços per superar-nos i per no quedar endarrerits els propers anys en aquest procés ja imparabile d'ampliació de la Unió Europea.

I això ens obliga, senyor president, a ajustar les nostres polítiques per ser encara més competitiu, per ser permanentment dinàmic, per tal d'afrontar aquestes incògnites i també aquests reptes de futur. I, per això, el que cal és continuar permanentment impulsant les reformes estructurals que necessita el país; reformes estructurals que ja està impulsant el Govern d'Espanya i que també, sens dubte, haurà d'impulsar el Govern de la Generalitat també en l'àmbit del Parlament català en qüestions vinculades al món econòmic, laboral o educatiu.

Hem d'aconseguir més benestar, més ocupació, més nivells de renda europea, i tenim, demà passat, una cimera de la Unió Europea a Barcelona, del Consell Europeu a la nostra ciutat comtal, que ens permet aprofundir en aquest objectiu per relançar i aconseguir l'Europa social i de progrés.

I en aquest context jo voldria destacar que la cimera europea ha de ser un referent en el futur. I perquè així sigui així, ha de ser un èxit; un èxit, els seus objectius —objectius que aconseguir-los és responsabilitat dels governs, evidentment—, però també un èxit, un encert per aconseguir una positiva projecció de Barcelona i de Catalunya en el context internacional.

I en aquest sentit vostè, jo mateix i tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra tenim moltes coses a dir. I per això vull fer una apellació, aprofitant aquesta sessió de control parlamentari, a la responsabilitat i a la coherència de totes les formacions polítiques —totes, sense cap tipus d'excepció— i molt en particular d'aquelles que, malgrat que avui no són govern ni a Catalunya ni a Espanya —i m'estic referint al Partit Socialista— estan fent una aposta arriscada d'incoherència i també d'irresponsabilitat; d'incoherència, quan per sistema fan d'antisistema (*remor de veus*), i d'irresponsabilitat, aquells que diuen que hi han alguns, des del Partit Popular o del Govern d'Espanya, que volem criminalitzar el dret de manifestació, quan des del Partit Popular defensem aquest dret, perquè és un dret constitucional...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...però el que diem és que tan important com manifestar-se és amb qui es manifesta, i creiem que és repugnant que hi hagi militants de formacions democràtiques catalanes que es puguin manifestar demà passat amb Batasuna...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...amb aquells que no rebutgen la violència terrorista. (*Remor de veus.*)

(*El president dona la paraula al president de la Generalitat.*)

El president de la Generalitat

Bé, el Partit Socialista, ja el contestaré després, suposo, oi? Ara, permeti'm que el contesti a vostè, no? Bé, sí, ens convé a tots que hi hagi un èxit d'aquesta reunió del Consell Europeu, per la imatge de la ciutat, i a més per allò que dèiem abans. És a dir, no seríem on som, Espanya en el seu conjunt, Catalunya concretament, en cap sentit no seríem on som, seríem molt més endarrere si no forméssim part d'aquesta Europa que s'intenta tirar endavant, seguir construint, en aquest Consell Europeu que es farà els dies 15 i 16 aquí, a Barcelona.

Bé. Ara, de tota manera, nosaltres hem d'analitzar alguns riscos que pugui tenir, per exemple, l'ampliació, ja tornant en el tema de l'ampliació –n'he deixat de banda d'altres, de consideracions. Per exemple, nosaltres hem de vigilar que el centre de gravetat d'Europa es desplaça cap al nord i cap a l'est. Això ens pot perjudicar.

Segona, el Mediterrani altra vegada hi ha el perill que esdevingui una zona, diguem-ne, secundària dintre del conjunt d'Europa. Això ho hem de vigilar.

Hi ha d'haver uns desplaçaments dels ajuts –hi pot ser, vull dir–, serem molts més a repartir amb no gaires més diners, i, per tant, això pot afectar la política agrària comunitària, els fons estructurals, els fons de cohesió. I, bé, això per a Catalunya..., algunes coses sí, per exemple, en el camp agrari, algun sector se'n pot sentir ressentit, i, per tant, ho haurem de vigilar especialment; en d'altres, no tant, perquè tampoc no en rebem gaires, de fons, però, en rebem. I, per tant, això ens pot afectar.

Vostè ha parlat de la necessitat de més competitivitat, té raó: un dels perills de l'ampliació, a part de molts altres avantatges –que em temo que no tindrè temps d'explicar–, és que hi pot haver un desplaçament d'inversions, i aquest matí, precisament, hem estat parlant d'un cas d'aquest tipus. I això, objectivament, és un risc important.

I, per tant, nosaltres hem de fer, com vostè reclama, però jo crec que l'estem fent, un esforç per tal de situar l'economia i el tipus de producte que la nostra economia produeixi més amunt, perdrem per baix i n'hem de guanyar per dalt. Segur que ho estem fent, perquè si no ho estiguéssim fent aquests últims anys no passaria el que està passant, que és que estem creixent cada any un 1% més que la mitjana del creixement de la Unió Europea, i que hem passat del 20%, després al 24% i ara al 28% de les exportacions. Segur que això ho estem fent, perquè, si no, els resultats no serien els que són.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora el Govern la manifestació de Barcelona del 10 de març de 2002 (tram. 317-00376/06)

La següent pregunta, dirigida al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, pensa fer alguna cosa per modificar el Pla hidrològic nacional? Per què desqualifica i minimitza els manifestants?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, mentre vostès fan discursos i vots contradictoris, realment nosaltres ja hem fet una pila de coses per millorar el Pla hidrològic. I, fins ara, l'única cosa que ha estat eficaç en aquest sentit ha estat la nostra actuació, amb tots els respectes –amb tots els respectes, que ja ho he dit abans–, per als manifestants.

El president

Moltes gràcies, senyor president. (*Veus de fons.*) Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, per contradiccions. Vostè, senyor president, que fins demà no farà una declaració sobre la cimera i sobre Europa, i que s'ha estat durant quinze dies atiant els manifestants d'un sentit i de l'altre... Però, vostè, senyor Pujol, sembla que ha perdut la capacitat d'escoltar: tancat a Montbrí donava la impressió d'haver girat l'esquena a la gent. Després, escoltant-lo en alguna declaració posterior, hem tingut la impressió que tenia un rau-rau de mala consciència.

Ja sabem que vostè té principis, i al principi, molt al principi, vostè sabia que el problema de l'Ebre és una síntesi entre l'aigua, la terra i la gent: aigua i inversions, aigua i cohesió, aigua i creixement, aigua i sostenibilitat. Però ara sembla haver-ho oblidat. Ara ha optat pel desconcert i pel transvasament per damunt de tot. Van votar una cosa aquí, una altra a Madrid, encara una altra a Brussel·les, i estan dient coses noves i d'un accent diferent, vostè i el conseller de Medi Ambient, quan anuncien que probablement la manca d'aigua impedirà el transvasament.

En els darrers temps sembla haver triat, senyor Pujol, el pitjor camí: el de la desqualificació, el de la confrontació, el d'atiar la divisió. Però vostè no té el monopoli de la veritat. Vostè no té el monopoli de la raó. Vostè tampoc no té el monopoli de la credibilitat. No pot desacreditar els manifestants de cap mena. I, vostè, senyor Pujol, com vol ser recordat: com el president dels principis o com el president de la desqualificació teatralitzada? Com el president despert i sensible que escolta la veu de la gent o com el president fred i calculador que ho subordina tot a un càlcul tàctic i d'immediatesa?

Aquests darrers dies, senyor president, ens heu dedicat una interpretació memorable sobre la indumentària més pròpia de la passarel·la Gaudí que del debat polític. Però avui, president, de què aneu vestit?, d'escolar de José Maria Aznar? I no s'enfadi que aquesta és, aquí, una frase més seva que meva. Li recomanem que torni als principis, que refresqui els valors, que ponderi els judicis, que reivindiqui la política, que faci de president i que sàpiga, quan toqui, plegar amb dignitat. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. En primer lloc, li vull dir que nosaltres no hem atiat res des del punt de vista de les manifestacions, simplement el que passa és que en un moment determinat hem volgut sortir a defensar la bondat d'aquesta Europa, que vostès en diuen l'Europa del capital, o que posen en dubte a través de dir un altre tipus d'Europa. Però, quina? Quina, si l'han feta vostès, aquesta Europa, en bona part? Quina volen fer?

I, aleshores, en un moment en què l'únic que hi havia era, per una banda, doncs, tot aquest, diguem-ne, soroll polític i mediàtic entorn de l'antiglobalització i contra aquesta Europa que es reunia aquí a Barcelona; i, per altra banda, només hi havia també tot el tema referent a la policia, doncs, nosaltres hem sortit a defensar la bondat de la política europea, que, en termes generals, fa molts anys que es fa, que nosaltres li hem donat suport sempre, que vostès normalment, moltes vegades també, i que ara també entenem que, sense caure en la confusió, en aquesta mena, diguem-ne, de cosa difuminada, de... –potser sí que és del Govern a l'ombra, això–, però, el cas és que contra aquesta confusió, nosaltres hem volgut reaccionar.

Perquè és important que el poble de Catalunya valori, degudament, el gran progrés que representa poder formar part, concretament, d'aquesta Europa. I que, per tant, sobre això no hi hagi cap mena de dubte. Que es manifesti tothom que vulgui –hi tenen tot el dret–, però el que convé és que no s'introdueixi la confusió dintre de la nostra opinió pública.

I per la resta, nosaltres –li ho repeteixo altra vegada–, nosaltres concretament en l'Ebre –i ho he dit abans–, a part del respecte que, ja ho he dit que ens mereix precisament aquest tipus de protesta més que cap altra, hi estiguem o no d'acord en la forma –hi estiguem o no d'acord en la forma– i en la impossibilitat que hi ha que arribin a fer propostes concretes, al costat d'això, li he de dir que les coses que en aquest moment s'estan podent defensar, a l'Ebre, es defensen no pas a través dels seus vots, no pas a través de les manifestacions, sinó a través de l'acció política i parlamentària que ha fet Convergència i Unió.

Per exemple, quan nosaltres diem –i no ens contradïem, ho diem–: «Primer la demostració que el que vam introduir valia la pena, que si aquest any ja estigués en marxa el transvasament, aquest any, concretament, no es podria fer, perquè no hi ha el cabal que nosaltres vàrem introduir com a garantia...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...no pas vostès.»

El president

Senyor president, moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com evoluciona la inversió estrangera a Catalunya (tram. 317-00379/06)

La darrera pregunta al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, en aquests darrers mesos és habitual un debat a la societat catalana respecte al paper de la inversió estrangera en el nostre país. De fet, el que hem estat discutint i hem discutit aquesta cambra durant molts mesos, és si aquest nivell d'inversió estrangera creixia o no. Certament, amb un bon punt de partida, que és que del que estem discutint és si el nivell d'inversió estrangera a Catalunya creix o no creix amb la suficient intensitat que tots plegats desitjàrem.

Jo tinc la percepció, senyor president, que espero que vostè corrobore, que el nivell d'inversió és i ha estat molt i molt bo, que, malgrat algunes mancances i algunes limitacions que tenen a veure amb la infraestructura, l'esforç que tots plegats hem fet i, singularment, el Govern de la Generalitat de Catalunya perquè la inversió estrangera creixi, ha donat resultat, ha donat profit, però m'agradaria aprofitar l'oportunitat per parlar de política concreta.

I política concreta, a portes de la cimera, és, senyor president, que tingui vostè l'oportunitat d'explicar-nos, cosa que agrairem, el nivell d'aquesta inversió, les passes que s'han donat i que ens pugui il·lustrar amb exemples si la percepció que té aquest diputat és correcte o no.

Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé. Nosaltres sí tenim una bona capacitat de captació d'inversió estrangera, sobretot d'inversió industrial. Aquests últims temps, amb uns canvis deguts a un canvi en la legislació espanyola pel que fa l'impost de societats..., que, de fet, intenta convertir Espanya, i fonamentalment Madrid en aquest sentit, una mica amb el que han estat altres països, Holanda mateixa, amb un país, diguem-ne, que acull les inversions de *holdings* estrangeres, degut a un tracte fiscal determinat, fa que aquestes estadístiques hagin quedat alterades per tota una sèrie d'inversions, totes elles concentrades a Madrid, que no són industrials, que no són productives, que són íntegrament de tinença de valors estrangers. Si descomptem això, les nostres estadístiques tornen a ser francament bones.

Però, a part d'això, i anant ja a les coses molt concretes, el que puc dir-los és que, afortunadament, les inversions estrangeres que estem fent a Catalunya continuen sent moltes i bones. I, per tant, mantenim la

competitivitat. A aquella pregunta que feia abans el senyor Fernández Díaz de si s'havien pres a Catalunya les mesures necessàries en la línia de la cimera de Barcelona i de Lisboa per tal d'incrementar la nostra competitivitat, li dic que sí. Perquè, si no, no es produiria això, que m'agrada, ara, encara que sigui llegint una mica una guia telefònica, llegir-los, per exemple, el que està passant.

Tornaré a dir-ho, però a alguns ja els ho he dit altres vegades, però sembla que no se n'assabenta ningú, no? Només a l'any 2001: 60.000 milions de pessetes d'inversió a la fàbrica SCA, a Puigpelat; 45.000 milions de pessetes d'inversió a la Badische Anilin, a Tarragona. Ja ho vaig llegir, però em sembla que no ho van sentir... (*Rialles.*) No, no, no, és igual... (*Remor de veus.*) 26.000 milions de Nissan, a Barcelona; 10.000 milions de Frape Behr, a Montblanc –tot això és estranger–; 4.300 de Denso, Japó, a Sant Fruitós de Bages; a Sant Boi de Llobregat, 4.500, de Synthon Hispania; Linpac, a Valls, 1.600 milions; Isopan Ibèrica, concretament a Constantí, 2.100 milions, etcètera; Kao, Yorka, ICI, Mahle, Novartis, Terasaki, Rehau –a Tortosa, concretament, aquesta–, Vuitton... Bé. Tot això representa, concretament, aproximadament una creació de llocs de treball d'uns sis mil llocs de treball.

Fiquem-hi a més, perquè també aquí s'ha de demostrar la competitivitat del país..., n'hi ha moltes més, perdoin, en tot això, que no els ho llegiré pas, oi?

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...la Zodiac, a Roses, la Bayer, la Novartis, Burgmaier, Kemira, que és una empresa finlandesa. Perdó...

El president

Bé. Moltes gràcies.

—————
Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu de les declaracions fetes pel conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca quant a la representació insuficient dels interessos de l'agricultura catalana davant la Unió Europea (tram 310-00292/06)

Continuem, ara, amb preguntes al Consell Executiu. I la sisena pregunta, la fórmula, al conseller d'Agricultura, l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, del Grup Parlamentari Popular, quant a la representació insuficient dels interessos de l'agricultura catalana davant de la Unió Europea. (*Remor de veus.*) Té la paraula... Esperis, prego silenci, si us plau! I prego que el silenci no es faci a base de buidar diputats a l'hemicicle, que és una altra manera de fer-ho.

(*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats, si us plau, silenci!

(*Pausa.*)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, quin és el motiu pel qual vostè, en més d'una ocasió –i el sentit, a la vegada, de les declaracions que vostè ha fet també en més d'una ocasió–, ha fet referència al fet que la representació dels interessos de Catalunya davant de la Unió Europea no estaven, valgui la redundància, prou representats –i, en aquest cas, s'entenia– per part del Govern espanyol?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern creu que sempre és millor estar representat i, sobretot, defensat per aquell que coneix i viu els problemes en primera mà, i que, a més a més, aquells problemes o aquells temes són les úniques prioritats per a aquells que els està representant o que els està defensant.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot preguntar.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, és ben legítim que vostè, en nom del Govern de la Generalitat i del Grup que representa –la federació de Convergència i Unió–, reclamin estar presents davant de la Unió Europea. I és ben legítim i s'entén i li ho podem entendre de part del Grup Parlamentari Popular al Parlament. Però, en tot cas, les declaracions, que vostè ha fet, fan, d'alguna manera, que l'agricultura, la ramaderia i la pesca a Catalunya es pugui sentir defraudada, també, perquè sembla que vostès estan dient –de fet, ho ha dit; de fet, ho ha afirmat– que no senten prou representats els interessos del conjunt dels catalans pel que fa referència a aquests sectors.

Quan el seu pressupost –el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca– es multiplica per tres, gràcies als ajuts de la Unió Europea, cofinançats en part per la Unió Europea i, també, per l'Estat espanyol; quan a la vegada hi ha ajuts per al que és cultiu d'herbacis; quan a la vegada hi ha ajuts per al cultiu de farratges, per al cultiu de vacum; quan a la vegada, també, hi ha aspectes que fan referència –aquest matí n'hi fèiem i en parlàvem– al programa IFOP; quan a la vegada, també, s'està parlant del que són les mesures de mercat pel que fa referència al porcí; quan hi ha, a la vegada, ajuts i hi haurà ajuts –perquè així ho diu el mateix Govern espanyol, se n'ha fet referència– ajuts de què vostès estan parlant per al sector de l'olivera, etcètera, etcètera, i quan a la vegada vostè, com a representant del Govern de la Generalitat, assisteix a totes les conferències sectorials d'agricultura, que pacten tots els aspectes que després en les reunions de ministres de la

Unió Europea, pel que fa referència a l'agricultura, tots els diferents aspectes a tractar per part del Ministeri –hi insisteixo un cop més–, és molt legítim que vostès demanin la presència a la Unió Europea, però el que no és legítim, senyor conseller, en nom del Grup Parlamentari Popular –i a vostè com a representant del Govern de la Generalitat– és que fiqui davant aquest aspecte legítim que vostès poden demanar, a criticar que a la vegada el govern de l'Estat –segons les seves afirmacions–, pugui no representar els interessos i defensar els interessos del conjunt de l'agricultura, la ramaderia i la pesca de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyor diputat: fixi's que jo li he dit «representar» i, sobretot «defensar». Per què? Per una raó molt senzilla, escolti: primera, nosaltres tenim un mosaic en la nostra producció agrària en què produïm de tot. Segona, la diversitat de les disset comunitats autònomes de l'Estat espanyol en matèria agrària és tanta, la pluralitat i la diversitat és tanta, que arribar a acords puntuals per a temes concrets que ens afecten a casa nostra és bastant difícil.

Vostè fa referència a alguns temes, però miri, escolti: la reforma en el tema de l'oli, per exemple, escolti: qui es va emportar el gat a l'aigua? –i perdoni l'expressió–: la producció de l'oli d'oliva andalús. Per què? Perquè la nostra producció és més petita, la nostra producció, en canvi, és una producció d'altíssima qualitat, diferenciada i, a més a més, una part importantíssima posada amb denominacions d'origen i en un esforç importantíssim per a l'envasat i per la venda, no pas a granel.

Si parlem de la producció d'arròs, ens trobem tres quarts del mateix. A Espanya hi ha el que, en teoria, en diuen alguns, «els caçaprimers», i nosaltres estem distribuint i produint l'arròs a les dues zones humides que tenim a Catalunya, que és la zona de Pals i la zona del delta de l'Ebre.

Home, si analitzem què ha passat amb la PPC, per exemple. Per què no s'ha tancat tota la Comunitat Valenciana i, en canvi, a Catalunya, en un moment donat, ens han tancat tot Catalunya. Per tant, això vol dir que..., home, jo no dic «la representació», jo dic, fins i tot, «la defensa». Per què? Perquè el que fa, més enllà del ministre de torn –i, repeteixo, crec que l'actuació de l'actual ministre és una actuació correcta i crec que hi ha una bona sintonia, però ha de defensar els interessos del global de d'Espanya–, nosaltres hem de defensar només els interessos de Catalunya.

Escolti'm: fixi's bé que en aquest moment es parla de la reforma de la PAC, es parla també si hi ha modulació o no hi ha modulació. Segons com es faci tot això, Catalunya pot rebre molts diners o pot no rebre'n ni un més. Per què? Perquè en funció de com es faci la reforma de la PAC, que és reduir diners del primer pilar per

posar-los al segon, que és el Programa de Desenvolupament Rural que a Catalunya ens hem donat un bon programa, perquè hem anat a fer política estructural, que és dir, mantenir estructures fortes productives en tot el sentit, perquè el dia que, amb l'entrada de nous països, baixen els ajuts, tinguem una estructura productiva, competitiva i rendible. Per tant, tot això, tots aquests aspectes fan dir, escolti, nosaltres necessitem una presència...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...per defensar els nostres interessos.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la destinació de recursos de Turisme al finançament d'algun partit polític (tram 310-00241/06)

La setena ha estat posposada. Passem a la vuitena, que la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la destinació de recursos de turisme al finançament irregular d'algun partit polític.

Té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Subirà: d'aquest afer, dels afers vinculats a l'entorn de Turisme, fa desgraciadament un grapat d'anys que n'estem parlant. En el moment en què vam presentar el meu Grup aquestes preguntes, fa uns quants mesos –prop d'un any–, s'havia produït, al nostre parer, un gir important en tot el que coneixíem fins aquell moment sobre aquestes irregularitats.

Recordem-ho: s'havia pronunciat ja la Sindicatura de Comptes amb un informe contundent en la apreciació i en la qualificació d'irregularitats delictives en la gestió. Hi ha tot un rosari d'informacions que han anat sortint durant..., al llarg de tots aquests mesos en la premsa, que així ho anaven, també, corroborant, però ens trobem fa uns mesos, senyor conseller, amb una novetat. La novetat és que apareixen empreses que també han aparegut al llarg del conegut com a «cas Pallerols», un cas dels fons de formació. Hi apareixen les mateixes persones i, per tant, des del meu Grup, tenim sospites, senyor conseller, que no estiguem davant del cas d'un comportament deslleial, d'una persona elegida per a un càrrec de responsabilitat que ha traït la confiança de vostès.

Què ens sorprèn, al Grup Socialista? Que vostès, més enllà d'anar tard i malament al jutge, a participar també en la denúncia, no han fet res més. Per tant, l'ombra

de dubte sobre què ha estat passant al llarg de tot aquest temps, en aquests temes, és perfectament vàlida en aquest moment i present en aquest moment.

Senyor conseller, en la mesura que vostès no acabin dirimint responsabilitats polítiques –judicials, ja ho farà qui ho hagi de fer– respecte a aquest afer, el Govern està tocat. El conjunt del Govern, perquè algú ha triat algú, algú ha designat algú, a qui han traït la confiança, i que n'ha d'assumir les responsabilitats.

Senyor conseller, si finalment s'acaba demostrant i el jutge condemnant que hi ha hagut desviació de fons en el finançament d'algun partit polític, no estarem davant del comportament deslleial d'una persona, sinó d'alguna cosa més important, que és de diverses voluntats, acordades perquè així sigui.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Entenc, senyor president, que el senyor diputat no ha acumulat les preguntes vuit i nou?

El president

No.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

No les ha acumulat?

El president

Vaja, que jo sàpiga, no.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Bé, doncs, senyor president –ara comença a comptar el temps?–, que jo sàpiga... –era una pregunta d'ordre a aquella, eh?–, que jo sàpiga no hi ha cap relació entre el «cas Cogul» i cap element de finançament de partit polític.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

————— **Pregunta al Consell Executiu sobre la vinculació de les presumptes irregularitats comeses en la gestió del consorci de Turisme de Catalunya amb les dels fons d'ocupació (tram 310-00242/06)**

Com que el senyor diputat ha exhaurit el temps en la formulació de la pregunta, passem ara ja a la següent

pregunta, que és..., que la formula també el mateix senyor diputat sobre el coneixement de la vinculació de les presumptes irregularitats comeses en la gestió del Consorci de Turisme de Catalunya amb les dels fons d'ocupació. Té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, no m'ho invento jo, és a la premsa del país, el llistat de noms i empreses que pertanyen, per dir-ho d'una manera col·loquial, als dos expedients. Noms i cognoms, entre altres –perquè em sembla dels més frapants–, la mateixa persona que surt en un vídeo cobrant presumptivament uns diners irregulars, apareix també en empreses en aquest moment.

Senyor conseller, no s'hi val a amagar el cap sota l'ala –no s'hi val a amagar el cap sota l'ala–, perquè, amb aquesta actitud, no sé si són conscients que és el mateix Govern i qui l'encapçala qui n'assumeix la responsabilitat. Perquè, senyor Mas, el meu Grup, si finalment la sentència judicial és –és– de vinculació a finançament irregular, li demanarà la responsabilitat a vostè. Perquè algú ha de ser responsable, en el mateix Govern, de les actuacions que políticament porten a aquesta situació. I, senyor conseller, és especialment greu –especialment greu– que haguem de tractar avui encara de finançament irregular de partits, però, el que és especialment greu és que ho facin amb fons de l'Administració. Especialment greu. Que duri temps, i que duri temps.

Per tant, senyor conseller, jo el que li demano és quines mesures pensa prendre? Darrerament, hem vist a la premsa informacions de com el Departament d'Economia de la Generalitat demanava empreses que havien cobrat fons, que els tornessin. Al llarg de tot aquest informe apareixen estudis que no existeixen, que s'han facturat i s'han cobrat. Han fet alguna cosa perquè es retornin els diners? Han fet alguna cosa per rescabalar l'Administració pública del que ha representat aquesta situació, o es limiten a esperar que passi el temps i, qui dia passa, any empeny?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Miri, senyor president, senyor diputat. Jo vaig anunciar, quan es va destapar aquest tema, que es va destapar precisament per la Intervenció General de la Generalitat mateix, que un cop tinguéssim l'informe de la Sindicatura de Comptes, compareixeria davant del Tribunal, i així es va fer. Concretament, vaig ordenar la compareixença el 27 de març de l'any passat. I, a més a més, amb això hi va la reclamació, naturalment, de retorn de les quantitats malversades, si efectivament es demostra.

Les actuacions del Tribunal fins ara no han demostrat res que tingui cap relació entre aquest cas, el «cas Cogul»,

i cap finançament de partit polític. Però, a més a més, em donaré el gust, senyor diputat, de llegir-li-ho literalment en castellà, perquè ningú em pugui acusar de traducció lliure, les frases que el jutge diu per, precisament, no citar com a imputat el meu honorable predecessor en el càrrec i el diputat senyor Sánchez Llibre. Diu: «No se aportan elementos que permiten acceder a lo que se pide. No se describen hechos con relevancia jurídico-penal en su actuación que le impliquen en el presunto delito de malversación de caudales públicos ni en ningún otro, ni por acción ni por omisión.» I respecte al senyor Sánchez Llibre, el jutge diu: «La petición de que declare al diputado Sánchez Llibre está huérfana de justificación. El acusador popular, a título personal, se limita a realizar juicios sin valor, sus peticiones son extemporáneas, y carentes de sentido las alusiones que realiza.»

Bé, senyor diputat, si vostè no en té prou d'això, li explicaré que hi ha una cosa en què sí que ens guanyen vostès. L'únic ocupant –present al passat– d'algun escó d'aquesta cambra que ha estat condemnat per finançament il·legal de partits polítics és del seu Grup Parlamentari. Per tant, en això, estan un a zero a favor de vostès.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre si el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha estat consultat durant l'elaboració del pla de Ports de Catalunya (tram 310-00244/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel canvi. L'adreça al conseller d'Agricultura, sobre si el Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca ha estat consultat durant l'elaboració del Pla de ports de Catalunya.

Té la paraula.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta pregunta està feta des de fa molt temps, i, segurament, en aquests moments el redactat no seria exactament el mateix.

La pregunta venia per la preocupació que en els documents que corrien quan l'elaboració del Pla de ports, hi havia alguna manifestació en el sentit que en el futur, algun port pesquer podria ser derivat cap a una altra ubicació, un altre municipi, i desaparèixer per l'expansió que podria representar la necessitat, o la..., o el disseny d'un port esportiu suficientment ampli. La pregunta és, senyor conseller, no tant si vostè va ser consultat, perquè d'això ja en fa molt de temps, sinó si vostè pot garantir o creu que en aquests moments els ports pesquers que tenim a Catalunya tenen garantida la seva existència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyor diputat..., bé, jo li contestaré les dues coses, la que havia fet primer, inicialment, per tant, sí que va estar consultat el Departament, i, si vostè es fixa, en el Pla de ports, s'especifica tot el programa IFOP de pesca, el que ha representat en el període anterior, el que representa en el període actual, i, a més a més, crec que l'evolució de les mateixes captures, l'evolució del mateix programa de modernització demostra que són necessaris tots els ports que hi ha a Catalunya i les inversions noves que s'estan fent per consolidar-ne d'altres.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Sans i Pairutó

No..., és per donar les gràcies al senyor conseller, i, la veritat és que la resposta ens tranquil·litza, i també dir que en el cas que hi ha situacions d'aquestes que porten a una certa preocupació, el que sí que és bo és parlar amb el sector i intentar aclarir-ho com més aviat millor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies. No, només per complementar, diguem, la meua resposta, aquí porto també el llistat telefònic, no? És a dir..., per dir algunes d'aquelles inversions que s'estan fent.

Des del programa IFOP s'estan fent inversions en una pila de ports, i es millora el sistema de llotges, es millora el sistema electrònic, per exemple, o es fan llotges noves. Segon, des de Ports de la Generalitat s'estan fent inversions fortes, també, en diferents ports pesquers –per tant, no li ho llegiré perquè no es digui que els lleigeixo el llistí telefònic–, però, realment, hi ha un pla d'inversions importantíssim.

Pensin..., el que passa que això ve motivat, en tot cas, la inquietud..., perquè el període..., en l'IFOP anterior, el programa deia que s'havia d'eliminar. Es van eliminar, precisament, cinquanta barques de pesca, però se'n va construir més de noves. La suma i la resta és positiva. I en el programa 2001-2006 –el programa IFOP–, també hi ha prevista una disminució, també, aproximadament, de cinquanta barques més. Però pensi que, en canvi, s'està modernitzant tota la flota, tant en substitució de barques, com en millora, en canvi de motors, nous utilitatges. Per tant, jo crec que la flota pesquera a Catalunya està estable, està estable

quant a captures; a mes a més el període 2001 ha estat un bon any quant a captures, per tant no fa preveure una reducció més enllà del que és la modernització. I, segona, fins i tot la renda, la mateixa evolució dels preus han tingut un increment quasi del 8%, per tant, hi ha una estabilitat total i absoluta en el sector de la pesca a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable conseller de Medi Ambient, sobre la construcció pendent de la nova conducció d'aigua en alta entre la planta potabilitzadora de Palafròl i Calella (Maresme). Té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Abans d'entrar en la pregunta, és que..., havíem acordat amb el conseller, de mutu acord, aquest migdia, que comunicaríem posposar-les, les tres preguntes que van a l'entorn de temes d'aigua i del Maresme.

El president

Molt bé, doncs, queden posposades. També se m'ha demanat posposar la 14, 15 i 16. Per tant, passariem a substanciar la 17, que la formula l'il·lustre diputat el senyor... No hi és el senyor diputat. A més, en té tres de seguides i es fa difícil poder-les... *(Veus de fons.)* Molt bé. *(Veus de fons.)* No han arribat a aquest president. I després entrem ja en una fase en què els que tenen la número 20, 21 creuen que no hi entren, i és possible que en aquests moments no estiguin aquí, com és el cas. *(Veus de fons.)* La 20 també està posposada. La 21 la formula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs, que no hi és, i és lògic, eh?, que... *(Veus de fons.)* Sí. A veure, senyors diputats, entrem ara en una fase bastant, bastant... El senyor Ferran té la 26, que s'adreça al conseller Felip Puig, que no hi és...

Si els sembla, senyores i senyors diputats, vista l'eventualitat, deixem aquí la forma de preguntes i passem a mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial (tram. 302-00199/06)

La Moció que ara substanciaré és la número 12 de l'ordre del dia, que és subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Díaz... *(Veus de fons.)* Perdó. Sí, senyor. Tampoc era tan greu l'equipocació, en aquest cas... *(Rialles.)* *(Pausa.)*

El Sr. Fernández Deu

Gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor diputat Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, i acompanyo l'agraïment, l'excusa per haver anat a cercar els pocs papers que em feien falta per substanciar aquesta iniciativa parlamentària, que, en ares de l'economia processal que ens demanda un atapeït diari de sessions per avui, doncs, faré el més curta possible.

El president

Quins circumloquis hem de fer vostè i jo per dir... *(Rialles.)*

El Sr. Fernández Deu

Fa, senyor president, aproximadament quinze dies, en aquest mateix hemicicle, mantenien una interpellació al conseller d'Indústria a propòsit de les inversions de les empreses radicades a Catalunya i més exactament del creixent risc de pèrdua que alguns observadors creien albirar a l'horitzó.

En aquests moments, senyor president, jo feia avinent a l'honorable conseller que la inversió industrial a casa nostra, en el transcurs de l'any 2001, segons l'enquesta d'inversió industrial realitzada a la darrera tardor, havia crescut en termes nominals un 0,1%, modificant de manera substancial i a la baixa les dues anteriors, que varen ser d'un 2,7 i d'un 5,7, circumstància que situava el nostre creixement industrial en el seu valor més baix des de l'any 1995.

Vaig fer també –ho recordo– avinent que, segons aquest mateix observatori, les previsions per a l'any 2002 auguraven una caiguda del 5%, i deia l'informe en qüestió que aquesta caiguda seria encara més gran per a les empreses de més de 250 treballadors i, potser, més reduïda –la xifrava a l'entorn del 3,5%– per a les petites i les mitjanes empreses.

Recordo també que vàrem parlar, ho dic a tall estrictament de recordatori, del preocupant risc –preocupant segons la qualificació que jo em vaig permetre fer en aquell moment– de fugida de la indústria farmacèutica cap a Madrid. Vaig parlar també de la pèrdua relativa de pes de la inversió estrangera i vaig suggerir una sèrie de conseqüències, entre les quals, el fet que les petites i mitjanes empreses, que han tingut una davallada del 3,6 aquest any, encara baixarien més en els propers exercicis. Es deia, a propòsit del mateix informe que jo utilitzava per a aquella interpellació, que les grans baixarien un 6,6 en comptes d'un augment del 4,9 que havíem tingut l'any 2001, i que les petites quedarien igual.

Em preguntava, i preguntava al conseller, senyor president, què creia que s'havia de fer. Em vaig permetre suggerir l'impuls de l'optimització logística, el fet de facilitar als laboratoris l'exportació i la comercialització dels resultats de les seves investigacions, agilitzar els assajos clínics, facilitar les sinèrgies amb les empreses químiques –que són els seus proveïdors naturals–, assolir, en definitiva, una homologació que permetés

que la nostra indústria, en tots els seus aspectes, acabés per ser el que tots plegats desitgem que sigui: una indústria competitiva i amb desenvolupament.

Considerant tots aquests riscos, el nostre Grup Parlamentari ha presentat una moció que té com a tres punts vertebrals el fet de desplegar un pla específic de captació d'inversions industrials, l'establiment d'un pla de suport financer i la implementació, a través de l'organisme corresponent, d'un programa específic per a la indústria farmacèutica.

Aquest és el sentit de la nostra Moció, aquell va ser el sentit de la nostra interpel·lació, per la qual, naturalment, demano el suport de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes diversos grups. Per a defensar-les, primer, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyor diputat, vostè l'altre dia ens va anunciar una fascinant interpel·lació que es deia «sobre el sector industrial», i va començar interpel·lant el senyor Subirà dient-li: «No es preocupi, no li parlaré de Lear.» És obvi que ningú l'obligava a parlar de Lear, ni tampoc a parlar sobre els cinc-cents expedients de crisi que va dir el senyor Franco.

No és pas la meva intenció dir com s'han de fer les interpel·lacions dels altres, simplement, jo m'esperava que aquesta interpel·lació, i la Moció, no fos tan astènica, tan de poca ambició com la que vostè ha plantejat; tenint davant seu una sèrie de problemes que des de la seva òptica hi podia intervenir, com moltes vegades vostè ho ha fet. I de pas, parlant de Lear –és un suposar–, tenir l'honor personal com a diputat –és cert que ho ha tingut abans el seu Grup– d'intervenir en un intent, en una aproximació a la solució del problema de Lear.

Vostè té raó quan parla de la necessitat de la innovació i del suport, però, en un sector amb un nivell de beneficis tan gran, hem de consolidar el que podríem anomenar el *welfare* empresarial, és a dir, un keynesianisme al revés, amb unes empreses que tenen uns beneficis? Jo dic: Sí i depèn. Com? Amb normes, amb controls, amb formes. I és aquí el sentit de la meva esmena, que seria més enriquida la seva Moció si vostè tingués l'amabilitat de no fer una qüestió de partit, sinó una qüestió de país, recollint les esmenes, que jo he llegit molt detingudament, del Partit dels Socialistes.

Dic això perquè, senyor Fernández Deu, és cert que per una sèrie de raons, segurament també per la ruptura del pacte keynesià que va fabricar *in itinere* l'estat del benestar, després d'aquesta ruptura hem vist una cosa realment sorprenent, que és l'estat del benestar empresarial, el *welfare* empresarial. I vostè resulta que no pren nota del que signifiquen els megabeneficis d'aquestes empreses –algunes sobre la base de tèrbols assumptes,

etcètera, etcètera– de no exigir, també, que del seu patrimoni, que dels seus beneficis es dediquin una part a la innovació i el desenvolupament, i els estem fent i tal...; en definitiva, consolidar allò que sota el franquisme l'empresariat va tenir: proteccionisme, proteccionisme i proteccionisme.

Vull dir, això és reaganisme pur, en el sentit filosòfic. No li estic fent una acusació, en absolut, simplement una descripció en un moment en què precisament ahir va morir un dels grans i venerables últims keynesians, que va ser el senyor Tobin, encara que ens falti l'últim venerable, que és el senyor Galbraith.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres compartim bona part de l'esperit i de la formulació, tant de la interpel·lació que va presentar ara fa quinze dies, com del preàmbul de la mateixa Moció, encara que, quan analitzem el text de la Moció, el nostre diagnòstic no és ni bo ni dolent. Ens sembla una moció senzillament innòcua, senyor Fernández Deu, dit amb tota l'estimació que sap que li tinc.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És una moció... Imaginem que aprovem aquesta Moció com probablement l'aprovaran la majoria parlamentària, vostè sap què dirà d'aquí a quatre mesos el Govern? Vostè s'imagina què dirà d'aquí a quatre mesos el Govern?: «Això ja ho fem», «això ja ho fèiem», «això ja ho hem fet», «això...», etcètera, etcètera.

Nosaltres demanaríem per la importància del tema que tots compartim, demanaríem més concreció, i demanaríem més concreció sobretot pel que fa als dos temes amb què plantegem, lògicament –i no podia ser d'una altra manera–, la nostra esmena.

Perquè vostè diu en la primera part de la Moció: «Desplegar un pla específic de captació d'inversions industrials, en particular les que pel seu valor afegit...», bla, bla, bla... Bé, cada quinze dies ens expliquen les fantàstiques inversions que aconsegueix el Cidem per al nostre país. Per tant, no afegim res aquí, si ens ho creiem. Vostè s'ho creu? Doncs, si és així, aquesta Moció seria òbvia.

Segona part: «Establir un pla de suport financer per a tots aquells projectes d'investigació, desenvolupament i innovació que siguin duts a terme...» Aquest és l'objecte del pla de recerca que se'ns va presentar ara fa uns mesos. Per tant, seguim sense afegir res.

Vostè va parlar, però, d'un tema molt important: del sector farmacèutic. I vostè diu: «Implementar, a través de l'organisme corresponent, un programa específic per a la indústria farmacèutica que contempli ajuts a la investigació i a la promoció de les seves exportacions.»

Això ja és nou. Això és important. Això ho esteu dient molt bé, i això ho compartim. Però, què passa, senyor Fernández Deu? Passa que el mes d'octubre passat el Ministeri de Sanitat i Consum i Farmaindustria signen un document, el mes d'octubre del 2001, signen un document que porta per títol «Acuerdo entre el Ministerio de Sanidad y Consumo y Farmaindustria para la elaboración y ejecución de un plan integral de medidas de control», la finalitat del qual és exactament aquesta: promoure la innovació, la recerca del sector farmacèutic. I qui paga aquest acord? I qui paga sobretot el fons que figura en el seu apartat segon? Punt 2.1: «Se crea un fondo económico que la industria farmacéutica dotará, durante el periodo de vigencia del presente –del presente acuerdo– de 50.000», ho diu en euros: 300 milions d'euros, 50.000 milions de pessetes. I qui el gestiona, aquest Pla? «El Instituto de Salud Carlos III, organismo establecido para promocionar apoyo científico.»

És a dir, què li diem, a la indústria, amb aquest acord? Què li diu el Ministeri de Sanitat, per altra banda, signat també per l'honorable senyor Eduard Rius, vicepresident del Consejo Interterritorial i conseller de Sanitat de la Generalitat? Què ens diu? Doncs que el sector farmacèutic, en bona part radicat a Catalunya, dota un fons, i aquest fons el donem a un organisme de Madrid. Home, doncs, en aquest context, pocs mesos després que el Partit Popular ens digui: «implementar a través de l'organisme corresponent un programa específic per a la indústria farmacèutica que contempli ajuts a la investigació», li direm: qui ho paga, això?, on ho connectem? En els fons que acabem de crear?, en els 50.000 milions d'aquest fons? O ens oblidem dels 50.000 milions d'aquest fons? No podem acceptar una fórmula, una moció que senzillament obliidi aquest fet tan transcendental com pot ser per a la indústria farmacèutica.

Per primera vegada dotem amb 50.000 milions de pessetes un fons de recursos per a la recerca del sector farmacèutic i, en aquest moment, ens n'oblidem. Ho donem a un organisme de Madrid i diem a la Generalitat que faci això.

Senyor Fernández Deu, sincerament, i amb tota l'estima que sap que li tinc, no és acceptable. I per tant, joestic convençut que vostè ens acceptarà la nostra esmena, i direm al Govern –i direm al Govern– que negociï el que diem a la nostra esmena, que negociï; és a dir, el Govern no pot decidir aquests fons, però sí que pot negociar amb les empreses del sector farmacèutic i amb el Ministeri de Sanitat i Consum un pla de recerca en el mateix període de temps, del 2002 al 2004, finançat pel fons creat en el marc de l'acord. Perquè, si no, què li diran, senyor Fernández Deu? Li diran que això ha d'anar als pressupostos que vostès van aprovar l'any passat. I aquests pressupostos no donen per aquest programa de finançament de la recerca, el programa financer.

Per tant, senyor Fernández Deu, siguem coherents: dotem-ho amb els fons que hi hem assignat. Aquest programa és important, assignem-ho, demanem al Govern de la Generalitat que negociï el que, per altra banda, no seria més que un retorn a Catalunya, atesa la composició i el pes de la indústria farmacèutica en el conjunt de la indústria farmacèutica espanyola.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Estem aquí, dalt de la trona, per parlar de la nostra actitud enfront d'una moció, que ha presentat el Grup Popular, sobre la política industrial. D'entrada, nosaltres, amb la diagnosi que fa el Grup Popular, hi estem d'acord. Sabem que Catalunya dins les regions europees és de les que té més població activa en el sector industrial, però, en canvi, hi ha una certa davallada o un decreixement en aquests últims temps que no va mantenint el creixement del producte interior brut amb el creixement de la indústria.

Tanmateix, en la part dispositiva el que fa aquesta Moció –té 3 punts, al primer– és desplegar un pla específic de captació d'inversions. Avui, senyor diputat, jo he rebut el llibre que ha editat la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, que parla de les multinacionals catalanes, o sigui que parla del sector industrial envers l'exterior. I per altra banda, del que parlem nosaltres és de la inversa, és de la captació d'inversions en el nostre territori, que, això, ho fan organismes concrets del Departament –ja ho fa el Cidem, ho fa el Copca també, a vegades. O sigui que nosaltres hi estem d'acord. En principi no hi tenim res en contra. És una proposta manyaga. És absolutament manyaga per al Govern.

Quant al punt segon, parla de fer un pla de suport financer. Aquest pla de suport financer és per fer uns projectes d'investigació, desenvolupament i innovació, cosa que el conseller de la Generalitat fa un mes i escaig o dos mesos que ens va fer el Pla d'innovació. Ens el va venir a presentar a la Comissió d'Indústria. Per tant, hem de suposar que aquesta proposta deu anar lligada amb aquell Pla d'innovació que ens va presentar el Govern. Per tant, suposem que el suport financer no diu d'on han de sortir les misses sempre. Quan es parla de comptabilitat sempre hi ha les fonts de finançament i després on es col·loca aquest finançament. Bé, jo diria que també és una proposta molt manyaga i, d'acord, nosaltres hi estem d'acord.

En el tercer punt, nosaltres hi hem fet una esmena. Una esmena que creiem que no és tan dura com la que ha fet el partit dels Socialistes de Catalunya. I dic dura per dir més clara, o diguem-ne més pràctica, o més eficient. Nosaltres ja vèiem que el programa específic no era solament per a la indústria farmacèutica, sinó que nosaltres proposem que sigui per a la indústria química fina, que és la base de la indústria farmacèutica, amb la qual cosa, nosaltres el que hem de fer és investigació de la indústria química bàsica o la indústria química física, que ens donarà elements per després fer els específics farmacèutics.

Aleshores, nosaltres també dèiem, a la nostra esmena, que això s'havia de fer mitjançant les universitats i centres públics de recerca. Per què? Perquè la investigació,

qui l'ha de fer? L'ha de fer la Universitat, l'han de fer els centres públics de recerca. Però després d'haver parlat el portaveu del Partit Socialista, jo també sóc partidari de saber i de concretar amb el Govern espanyol si el pacte que ha fet amb la indústria farmacèutica, aquests 50.000 milions de pessetes que en dos anys recuperarà de la indústria, si a Catalunya ens en tocarà un trosset. Si nosaltres representem el 50% de la indústria farmacèutica a l'Estat, ens donaran 25.000 milions de pessetes en dos anys? És una pregunta.

És una pregunta molt important, i és una llàstima que no hi hagi el conseller de Sanitat aquí present, senyor president, perquè seria molt convenient que el senyor Rius ens expliqués per què va signar aquest contracte amb la indústria farmacèutica, dient que els 50.000 milions de pessetes anirien a la Universitat Carles III, i no deia que aniria un trosset a l'Autònoma de Barcelona o a la Politècnica de Barcelona.

I això és una cosa que jo agrairia moltíssim al senyor Fernández Deu, que és un home eficaç, és un polític diríem brillant quan parla i quan proposa, a veure si entre tots –aquí estem tots en el mateix vaixell– el que nosaltres volem és que la indústria farmacèutica continuï allà, on sempre ha estat, que no se'n vagi, i que la investigació es faci aquí.

Fem alguna cosa d'aquest pacte, aquest acord que ha fet el Ministeri de Sanitat i Consum amb la indústria farmacèutica, amb el concurs de la Generalitat de Catalunya, perquè part d'aquests 50.000 milions de pessetes pugui venir aquí. Total, demanem que sigui la seva proposta més perfeccionada, que sigui manyaga en els seus primers punts, però en el tercer punt que sigui veritablement eficaç.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferrer. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, per fer una molt breu valoració, diputat, il·lustre diputat, com manifestava l'altre dia, de la seva Moció.

De fet, l'altre dia, senyor Ricard Fernández Deu, vàrem tenir un debat en família a darrera hora, però un debat molt interessant des del punt de vista dels dos vessants que jo crec que tracta de reflectir la seva Moció.

El primer vessant era una anàlisi respecte als fets. El segon vessant era un petit debat, molt modest, però, des del meu punt de vista, molt transcendent sobre la teoria, sobre el paper del mercat. Això va quedar una mica fosca durant el debat, però part de la seva intervenció i part de la intervenció de l'honorable conseller Subirà tenia a veure amb el paper del mercat. Què demanem al mercat? Què demanem a les administracions? I quin és l'equilibri entre una cosa i l'altra? Jo voldria fer referència a aquestes dues coses i passar a prendre partit respecte a la seva Moció.

Respecte al balanç, jo penso, senyores i senyors diputats que ens podem posar d'acord que tota política, tota política que tira endavant qualsevol govern, tota política és millorable. Però en termes generals, parlant de la tendència de fons, de la política de conjunt en l'àmbit industrial del Govern de la Generalitat de Catalunya, estem parlant d'una política positiva.

Vostè en la seva intervenció, senyor Ricardo Fernández Deu, per un moment semblava estar inquiet i preocupat per l'estat d'aquesta política industrial. Jo crec que el producte d'aquell debat és que, lògicament, amb els alts i baixos que són normals en qualsevulla política industrial, la salut de la política industrial implementada pel Govern de la Generalitat de Catalunya és bona.

Per tant, aquest balanç és un balanç positiu, en el qual jo ja li admeto, com és natural, mancances; mancances que cal corregir, i manifesto la voluntat del Govern per corregir aquestes mancances. Això, diputat Fernández Deu i tots els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, sempre serà així. És a dir, qualsevulla política industrial serà millorable, serà perfectible, etcètera. etcètera.

La qüestió respecte a la teoria tenia a veure entre l'equilibri del mercat i l'acció de l'Administració. Jo crec que aquí ens hem de posar d'acord. Afortunadament en això hem avançat tant i tant, és a dir, si fa quinze anys algú hagués pogut tenir la percepció en la cambra de diputats, aquesta cambra de diputats, que el mercat tindria la rellevància que té, haurien donat per bons tots els debats que han succeït durant aquests darrers quinze anys.

La mentalitat existent respecte al paper del mercat era tan extraordinàriament en contra, el mercat era tan pervers, el mercat era tan manipulable, era una cosa tan absolutament execrable, que sort de l'Administració d'aconseguir que aquell mercat, en definitiva, no fos un mercat tan extraordinàriament pervers.

La virtut de la seva Moció, diputat, la virtut del debat anterior és que podem conjuminar amb èxit l'equilibri entre un mercat que és qualitativament superior, perquè ens dóna informació rellevant, i una administració que ha de donar ales a aquest mercat perquè compleixi la seva funció.

Dir-li una altra cosa, diputat: el mercat no és ni moralment bo ni moralment dolent. És intrínsecament superior perquè ens aporta informació. Aquesta és la qüestió de fons.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres votarem a favor de la seva Moció. I votarem a favor de la seva Moció per una qüestió que ens sembla clau: representa, destil·la l'equilibri entre aquest mercat que ens informa i aquesta Administració que, d'alguna manera, ordena, dóna ales a l'activitat d'aquest mercat.

Nosaltres els hem presentat una esmena amb una certa ambició. És una esmena d'addició al punt 2, que se situa en l'àmbit del suport financer, que vostès demanen la necessitat de potenciar la inversió d'aquestes empreses arreu del món. A mi em fa l'efecte, senyor diputat, que això és perfectament acceptable per vostè, i espero que ho faci.

Una darrera qüestió que jo li voldria transmetre, senyor diputat: malgrat la intervenció del diputat Barceló, la seva Moció no és innòcua. (*Veus de fons.*) De cap manera. Ara, de vostè depèn que la faci més innòcua del que ells diuen. I hi ha una manera de fer-la innòcua: accepti'ns les esmenes i la farem bastant innòcua.

Si vostè està decidit, senyoria, a no acceptar-li les esmenes, mantindrem una moció molt equilibrada, una moció molt temperada, una moció que va en defensa de la política industrial i que jo votaré encantat. Si les acceptés, també li avanço, si les acceptés, cosa que no desitjo, per l'esperit i la lletra de la Moció, que també li donaríem suport. Un prec: no les accepti, si us plau.

El president

És quasi allò del «muero porque no muero». (*Remor de veus.*) Té la paraula, senyor diputat, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies senyor president. Senyories, excel·lentíssim senyor Fernández Teixidó, no passi pena, no seran acceptades. (*Remor de veus.*) No, però escolti, escolti, el propietari de la Moció, en nom del Grup Parlamentari Popular, en sóc jo. És a dir, no seran acceptades per una raó: i és que el senyor Barceló aprofita l'avinentesa que el Pisuerga passa per Valladolid, però a nosaltres, a nosaltres ens interessa, ens interessen l'Ebre, el Ter, l'Onyar, el Llobregat, el Besòs i el Segre, comprèn? (*Remor de veus.*)

El president

Esperi uns segons, senyor diputat. Esperi que hi hagi silenci, perquè aquesta invocació a la propietat és un bon fonament pel mercat.

El Sr. Fernández Deu

D'acord, senyor president. (*Pausa.*) Vostè m'indicarà. (*Pausa.*)

El president

Pot continuar.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Per tant, després d'aquesta apel·lació fluvial, tranquil·litzadora, per l'excel·lentíssim senyor Fernández Teixidó, jo li dic que no acceptarem aquestes dues esmenes que presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. La primera ve a dir el mateix que ja diu la nostra, i la segona, doncs, com li recordava quan vostè encara no ocupava el seu escó, fa allò que en Ferran VII deia al seu «adacà»: «Ahí me las den todas», comprèn?, i això, en fi, no prospera, «no toca», que diria algú.

(*Rialles.*)

Senyor Ferrer i Gironès, cia. –cia.–, la seva esmena millora el text. Estic d'acord amb el que vostè diu respecte a la investigació i del paper que hi han de jugar els centres públics. Només una petita observació –només

una petita observació: la investigació, a la nostra manera d'entendre, no només l'han de dur a terme els centres públics, també els privats, i el nostre capteniment en aquest sentit va en aquesta direcció, que és perfectament compatible amb la de vostès.

No li he dit, senyor Fernández Teixidó, que accepto la seva esmena, però ja s'ho pot imaginar, perquè l'enriqueix.

I al senyor López Bulla, també, també la hi accepto, perquè també la millora. (*Forta remor de veus.*) Vostè em demana només una cosa, que és important –és important–, i és que s'estableixin les normes corresponents per tal de vehicular els ajuts als quals jo em refereixo. (*Remor de veus.*) Sí, sí, doncs d'acord, també.

Per tant, això és tot. Moltes gràcies senyories, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Abans de passar a votació, votarem el text de la Moció, més les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, totes dues; no les socialistes (*veus de «Ooh» en un sector de l'hemicycle*); sí la d'Esquerra Republicana, i sí la de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

(*El vicepresident primer diu: «I la d'Iniciativa per Catalunya Verds, eh?, la d'Iniciativa per Catalunya Verds, sí.»*) Sí, sí, no, ja ha quedat clar que la hi acceptaven, senyor López Bulla, les dues esmenes.

Per tant, sotmetem a votació el text resultant d'aquesta negociació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor, 45 en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport a les persones amb dependència de tercers (tram. 302-00200/06)

El punt número 13 de l'ordre del dia és la Moció sobre el suport a les persones amb dependència de tercers, i la presenta la il·lustre diputada senyora Marina Geli, que té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies... (*Remor de veus.*)

El president

Esperis un segon. Si els senyors diputats marxessin en silenci, podríem començar. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. A l'anterior Plenari interpellàvem el Govern amb relació a quins són els serveis o què ha fet el Govern durant aquests últims vint-i-un anys amb relació a donar serveis de suport a les perso-

nes amb dependència, persones grans, persones amb malaltia mental, persones amb disminució. Constatàvem que amb això som poc europeus. «Som», sí, eh?, no he dit «són», eh?, ho he dit en plural, sí senyor. Per què? Perquè és evident que la diferència entre els països centreeuropeus i nord-europeus té a veure amb el tema que avui plantegem, té a veure que sí, que ens hem dotat d'un sistema d'accés universal al sistema educatiu, d'un sistema d'accés universal al sistema sanitari, d'un sistema d'accés universal a prestacions econòmiques, contributives i no contributives, però, no ens hem dotat d'un sistema d'accés universal als serveis, als serveis que nosaltres en diem «socio-sanitaris», per a les persones amb dependència, i això té un responsable polític, i, per això, el primer punt de la Moció és una reprovació al Govern per la poca ambició de Convergència i Unió de no haver avançat suficientment, i així ho diu, en l'accés universal de les persones amb dependència. La poca ambició.

Aquesta és una competència exclusiva, senyor Rius, vostè ho sap perfectament, del Govern de la Generalitat. Així ho vam decidir. Així com el sistema educatiu, el sistema sanitari, el sistema de prestacions econòmiques, és una competència estatal que es va delegar a les comunitats autònomes, aquesta és una competència que des del seu inici ha estat una competència exclusiva de les autonomies, i, per tant, durant vint-i-un anys.

Aquí portem a reprovació la poca ambició política per ser, en aquest cas, més europeus, o més semblants al que han fet les socialdemocràcies de les democràcies cristianes de molts països, i té a veure amb una falta d'ambició política, però també té a veure, i serà objecte d'una altra moció, d'una poca visió de gènere de la política del Govern de Convergència i Unió. Aquestes són feines fetes per les dones cuidadores, i, per tant, no hem posat en prioritat política aquest tema, i, per això, hem volgut portar aquí, i ho diu així, literalment, l'«escàs lideratge polític de Convergència i Unió en una competència exclusiva com són aquests temes.»

Van fer programes, i, per tant, a partir d'aquest punt, presentàvem dos punts d'una moció que, des del nostre punt de vista, definien el que podria ser el model. Dèiem al Govern: «Presenti aquí com podríem avançar cap a una prestació d'accés universal de dependència, assegurança i els serveis.» Discutim-ho i fem un gran acord a Catalunya. Es pot fer a l'Estat. No s'ha fet fins ara, però també la podem fer a Catalunya. Tenim una tradició molt més important a Catalunya que a la resta de l'Estat espanyol de mutualisme, fins i tot disposat a col·laborar si l'Administració, si la Generalitat de Catalunya, aposta clarament, amb ambició política, cap a aquest tema.

I mentrestant, què? Doncs mentrestant els plantejàvem el nostre model, un model que podíem compartir, ens sembla que podem compartir. El programa «Vida als anys», que era un bon programa, un programa pioner, és un bon programa, conseller Rius, però s'ha convertit, amb «carinyo» diríem, eh?, amb un programet. Li ha faltat ambició política per convertir un bon programa en un programa d'accés universal, i, per tant, els plantejàvem: «Vinguin aquí, consensuem un gran acord, un gran mapa de serveis i de recursos, un gran

acord de finançament», que nosaltres vostès saben que sempre hem dit que estem disposats a parlar de copagament segons nivell de rendes.

Això és el que plantegem en aquesta Moció, i no hi ha cap contradicció. Reprovem el Govern per la poca ambició d'una competència exclusiva, de no haver estat molt més agosarat en aquest tema, i, segon, presentem el nostre model, el nostre model que volem pactar aquí, perquè necessita un gran acord, perquè no tenim gaire temps. Aquest és un dèficit molt important que ens distancia de les polítiques del benestar d'encara molts països europeus, i nosaltres també som Europa, i, per tant, en aquests propers anys, ho volem solucionar, amb aquest Govern començar, i, si no, esperem que els ciutadans ens permetin governar i amb pocs anys així ho farem.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. No s'han presentat esmenes? En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció, i hi votarem a favor perquè estem essencialment d'acord amb els continguts, que penso que seria important que poguessin tirar endavant les propostes que aquí es plantegen com a propostes de diàleg, com a propostes per avançar en l'assistència a les persones amb situació de dependència.

Hi ha un primer punt que planteja la reprovació del Govern, i vull justificar per què votarem que sí. Votarem que sí, en aquest cas, en aquest punt concret, perquè, efectivament, pensem que el Govern de la Generalitat de Catalunya, en aquests més de vint anys que porta governant, ha fet polítiques escarransides amb relació al que és, en general, serveis socials, i específicament a l'atenció a les persones amb dependència.

Després m'hi referiré, però rellegint la intervenció que va fer la senyor Marina Geli el dia passat, el dia de l'anterior Ple, deia, ella, diu: «Vostès el que no han fet, probablement, és no ensenyar les cartes dels dèficits que tenim, és no concretar quines són les necessitats de les persones amb dependència a Catalunya.» Hi estem d'acord. Si no ho sabem, si no es concreten aquestes necessitats, es pot justificar aquestes polítiques escarransides, perquè no podem valorar fins on cal arribar.

Jo, aquí, vull explicar i vull denunciar, i aquí hi ha la senyora consellera de Benestar Social, que hi ha una pregunta que tinc presentada, amb data de tramitació i publicada el 2 de l'11 del 2000, fa setze mesos, fa més de setze mesos, en què demanava quin és el temps d'espera per accedir a una residència pública per a gent gran. Setze mesos que no responen a una pregunta. Això, senyora consellera, és una burla al que és, justament, el treball parlamentari. Ja li anuncio que la passaré a pregunta oral, i allà m'explicarà si és que no ho

saben o no em volen donar les dades. Si no ho saben, és greu, i si no volen donar les dades, també. Per tant, una cosa o l'altra, perquè setze mesos no ho justifica.

Però n'hi ha una altra que no porta setze mesos, només en porta onze, i aquí demanava, també, quina era la llista d'espera en el cas de persones discapacitades per accedir a residències i habitatges amb serveis compartits. Tampoc no la contesten. També el mateix, o és que no ho saben o no ho volen contestar. És que no ho saben o, precisament, i això és el que és pertinent, no volen concretar quines són les necessitats de persones amb dependència, i això, evidentment, és greu.

Deia que han fet polítiques escarransides. Dintre del nostre sistema de benestar, sens dubte, el que fa referència a l'atenció a les persones amb dependència, en la part social més que en la sanitària, és, justament, una de les quotes més febles del nostre sistema de benestar, i ho és perquè vostès s'han basat en una política basada en el feminisme i en allò que fan les dones en el marc de la família, i és el que jo anomeno de vegades «economia de l'afecte», perquè totes aquestes activitats que es fan en el marc de la família, que és la institució que en aquests moments està atenent majoritàriament les persones amb dependència –i no diem que no volem que ho sigui, sinó que han de tenir altres ajuts i sistema d'oportunitats per contribuir en aquestes tasques... Estava dient que aquestes activitats tenen un valor econòmic, perquè és tot allò que si no es fa, resulta que no queda reflectit en els pressupostos, en aquest cas, de la Generalitat, i dic «economia de l'afecte», també, perquè representen un estalvi en aquests esforços pressupostaris, permeten economitjar al Govern. Economitjar, però a costa de què? Economitjar a costa que les càrregues vagin a costa de les dones, a costa d'aquesta doble, triple, jornada que fan les dones, a costa d'aquesta tensió que cada vegada s'incrementa més, perquè les necessitats d'atenció de les persones de dependència s'han incrementat en els darrers anys i tendiran a pujar.

Per tant, evidentment, és un terreny que nosaltres pensem que cal desbloquejar, i que aquestes polítiques escarransides passin a ser polítiques de debò que responguin a les necessitats de les persones.

Res més, moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, nosaltres, tot i que votarem afirmativament la Moció, i ho anunciem ara, ja, també, que ens abstindrem al primer punt, el punt que planteja la reprovació, per diverses qüestions.

Jo ara estava escoltant i una..., m'ha acabat, diguem, de convèncer. És veritat, senyora Geli. Vostè té raó en tot el que planteja, i precisament per això li votarem favorablement la resta de la Moció, per això li votarem fa-

vorablement tota una sèrie de punts que vostè proposa, accions lògiques i accions que són necessàries, però és evident que vostès han fet del primer punt, el punt més important de la Moció, i tal com ho ha exposat així és..., i nosaltres pensem que, precisament, ens hem repassat no l'últim discurs que va fer vostè des d'aquesta tribuna, sinó anteriors que havia fet el seu Grup Parlamentari, i hem revisat les diferents interpellacions, i en totes vostès reconeixen que no s'ha avançat prou, però que s'ha avançat i que s'han fet coses. Nosaltres, vostès ho saben i ho hem dit aquí, que som molt crítics i sóc molt crítica amb les polítiques de benestar del Govern i les polítiques d'atenció a les persones, però també cal reconèixer que poc, però s'ha avançat, i que hem de seguir avançant, i que per seguir avançant és evident que hem d'anar marcant la línia des d'aquest Parlament. I a mi se m'acuden moltíssimes raons per reprovar el Govern en la seva pràctica política, però aquesta reprovació nosaltres interpretem que es fa en un context preelectoral, i nosaltres no hi donarem suport.

Com li deia, pel que fa a la resta de la Moció, realment, el que ens proposen són accions necessàries, que..., ja que la proposta sociosanitària actual no respon a totes les necessitats, i cal pensar que les prestacions sociosanitàries no han de discriminar per cap tipus de motiu: ni per edat, ni per ètnia, ni per opció sexual, ni per gènere. I per això ens sembla molt adequat que es torni a parlar d'accés universal a la prestació i que ens proposin l'elaboració d'un catàleg de prestacions de dret.

A l'hora de determinar la dependència, creiem que cal definir molt clarament la diversitat del tipus de dependència, sigui física, funcional, psicològica o psíquica, i hem de definir els nivells de dependència que possibilitin que les malalties més desconegudes tinguin el mateix tractament que d'altres.

Un altre aspecte important és el de poder donar bona informació als ciutadans i ciutadanes sobre el tema sociosanitari, ja que actualment només els tècnics i les tècniques del sector són els que coneixen el tema una mica a fons, i hi ha dificultats d'accés a aquesta informació. Hi ha persones que no saben que existeixen serveis d'aquest tipus i no saben com moure-s'hi un cop entra la seva sol·licitud.

La proposta d'una nova organització territorial, que vostès plantegen, pot ajudar a apropar la informació i el servei, i també, evidentment, la proposta d'apropar el sistema als ajuntaments és una proposta d'apropar el sistema a la ciutadania.

Cal revisar, com vostès plantegen, el pla Vida als Anys, i en això nosaltres estem plenament d'acord, i cal recuperar el concepte d'interdisciplinarietat, que inclogui la família o la xarxa social més propera de la persona dependent, perquè pensem que cal definir el programa Vida als Anys com un pla interdepartamental real, amb recursos socials i sanitaris, i no només com un model de gestió econòmica de les situacions de cronicitat. I nosaltres, de fet, pensem que aquesta era la seva proposta, pensem que aquesta era la proposta positiva, que vostès, en demanar la reprovació del Govern, saben que, evidentment, i donat que no s'han presentat esme-

nes, saben que hi ha un sector de la cambra que ja ni tan sols té en compte aquesta proposta, i pensem que és una pena, perquè era una proposta molt positiva, una proposta que ens feia avançar i en què nosaltres estàvem plenament d'acord.

Per això nosaltres votarem favorablement la resta de punts i demanem la votació separada del punt primer, en què manifestem, com ja hem dit anteriorment, la nostra abstenció.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup valora el debat sobre la dependència, i, tot i que la senyora Carme Porta, d'Esquerra Republicana, ha dit que el fet de no presentar esmenes per part del nostre Grup ha fet un perjudici, dient que no la valorem i que potser no tenim interès en aquest tema, només haig de dir que nosaltres en diferents iniciatives hem tractat aquest tema i considerem que és un tema molt profund que cal abordar, però també considerem que cal abordar-lo amb profunditat, per tal de definir el model de dependència. I és un debat que excedeix, fins i tot, el model propi que puguem tindre a Catalunya, entre d'altres coses perquè, a l'hora de definir aquest model, hem de tindre en compte com es paga aquest model, com es finança aquest model. I, si s'ha de tindre en compte la possibilitat que també es financi amb entitats privades per tal de valorar la conveniència de fer l'assegurança de dependència, que s'ha debatut molt darrerament, també és necessari que hi hagi un marc normatiu estable, que tothom reclama, a l'hora de poder saber si és convenient o no entrar en aquest nou mercat.

I és per aquest motiu que nosaltres creiem que cal aprofundir en tota aquesta matèria. No tan sols nosaltres, sinó que també vostè sap molt bé, senyora Geli, que en el pacte de Toledo s'ha creat una subcomissió per tal de legislar i per tal d'establir les bases per poder abordar aquesta problemàtica, veure els recursos de finançament i, a més a més, també veure quines són les mesures i quins són els agents que han de treballar en aquesta línia. En aquest sentit, en aquesta comissió participen totes les administracions públiques, perquè és un àmbit que afecta l'Administració de l'Estat, autonomies i locals. I, a més a més, també en aquesta línia, també hi participen els sindicats; es va arribar a un acord amb Comissions Obreres, amb la CEOE i amb Cepime.

I és per aquest motiu que nosaltres creiem que cal abordar la dependència, cal definir un model de dependència en tots els sentits i d'una manera transversal, per tal de donar un servei a totes aquelles persones que veritablement ho necessiten i que són dependents. Tot i que a Catalunya hi han moltes persones grans, no arriben a un 20% les persones que estan amb dependència, potser un 30%; les dades del llibre que han fet des de la Conselleria així ho constaten.

Però, a més a més, també creiem que és un problema que a curt termini no s'ha agreujat suficientment, però a mitjà termini sí que podrà arribar a ser un gran problema. Als diferents països d'Europa, els models que tenen a França i Alemanya són models que ara s'estan qüestionant, s'està fent una revalorització per veure'n una mica els avantatges i desavantatges, tant si estan subjectes al que són les mateixes pensions contributives, la part contributiva d'aquest sistema..., i és per aquest motiu que nosaltres creiem que cal abordar-lo amb molta profunditat.

De tota manera..., per això ho vull dir com a qüestió prèvia, perquè creiem que és un debat amb molta profunditat i penso que vostè, a l'hora de traslladar aquest debat..., és positiu a l'hora de fer-ho. Però nosaltres, tal com ha plantejat vostè la Moció, no li podem donar recolzament per dos aspectes.

Al primer punt, nosaltres no li donarem recolzament perquè, la reprovaçió de la Conselleria pels vint anys de lideratge, nosaltres ja no la valorarem, creiem que no correspon. En altre cas, per les successives presentacions de reprovaçions per part del seu Grup Parlamentari..., que sembla que hi hagi una obsessió per reprovar en cada moció el Govern, sembla que estigui ja dins del mateix guió, i nosaltres creiem que això és una opció del seu Partit en què nosaltres no volem entrar i que no volem valorar, entre d'altres coses perquè tampoc considerem que s'hagi de reprovar el lideratge en aquests vint anys, donades, sempre, les naturaleses que sempre han tingut les reprovaçions.

Per altra banda, sobre el segon punt, vostè ens planteja convertir el programa Vida als Anys, que és un programa positiu, en què s'ha conjugat el sociosanitari amb la prestació d'aquest sistema, i el vol convertir en un programa planificador, de gestió, i que gestioni els serveis sociosanitaris. Nosaltres creiem que és un nou plantejament; creiem que abans de fer aquest pas, s'hauria de fer una avaluació del programa Vida als Anys; els ho anem demanant fa un any aproximadament, amb una moció que per part de la Conselleria encara no ens han lliurat, no ens han traslladat aquest estudi de l'avaluació del programa Vida als Anys, per veure quines són les mancances, quines són les deficiències i com es pot esmenar a l'hora de tornar a fer un segon pas, que és aquest altre plantejament, per veure si aquest programa, que inicialment tenia una naturalesa, es converteix en un altre programa, com vostè demana, un programa..., un ens planificador amb unes altres funcions, que creiem nosaltres que és un pas que encara no s'ha de fer, perquè primer s'hauria de fer l'altre pas, que és l'avaluació que encara el Govern no ha fet; almenys nosaltres no en tenim coneixement, i li ho vam demanar ja fa un any.

Per altra banda, revisar el catàleg de prestacions, revisar el finançament, revisar el model de col·laboració amb els ens locals, doncs, sí, però ja comentaré que nosaltres, com que tot això condiciona el segon punt, que és canviar la naturalesa d'aquest programa, és per aquest motiu que nosaltres no li donarem recolzament, però no perquè no compartim amb vostè la seva inquietud per la dependència o les noves solucions o els nous instruments que poden tindre de part de la Conselleria a l'hora d'aportar una solució o d'adoptar mitjans su-

ficients per tal de donar una bona resposta en aquest sentit, sinó perquè, com deia, nosaltres creiem que amb aquesta Moció vostè subjecta una..., sociosanitari amb la dependència, i creiem que han de tindre inicialment una anàlisi i una valoració diferent, i és per aquest...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Ja acabo, senyor president. No li podem donar recolzament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. La intervenció del Grup de Convergència i Unió, la fa la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré la intervenció d'una forma atípica per part d'una diputada que dona suport al Govern, i és fent la lectura d'algunes de les frases que la senyora Marina Geli va dir en la seva interpellació. Concretament, en la interpellació deia: «L'espai de la dependència és un espai absolutament sociosanitari, que té una part, evidentment, de social i té una altra part de sanitària important»; en això, hi estem, lògicament, molt d'acord. I deia: «Des del punt de vista estrictament sanitari, de salut, diríem que aproven, i amb un aprovat alt. També és veritat que la Llei d'ordenació sanitària va impulsar i va permetre començar a treballar, i en això, en el seu moment, Catalunya va ser pionera, amb programes sociosanitaris entorn de Vida als Anys; aquest és un bon programa.» Això ho manifestava la senyora Marina Geli en la seva interpellació, i afegia més endavant: «El principal Grup de l'oposició, en l'anterior legislatura, els donàvem la mà, i els tornem a donar la mà ara, amb una nova moció que presentarem.»

Bé, vostès, en aquella interpellació, feien una valoració positiva, almenys parcialment, del que era la política sociosanitària que fa el Govern; lògicament, es recreaven més en la part negativa, que per algun motiu vostès són oposició, però a més a més vostès afegien que ens donarien la mà. Doncs, escolti'm, si per vostès donar la mà és, en primer moment, presentar una reprovaçió del Govern pel seu escàs lideratge durant aquests vint anys, escolti'm, estiguin-se'n una altra vegada, que, d'aquestes mans, no cal que ens en donin gaires, eh? Per tant, en un tema on vostès ens reconeixen lideratge, on ens diuen que el programa Vida als Anys és un bon programa, ha estat un bon programa, que potser cal modificar coses, però ens diuen tot això de positiu, escolti'm, a nosaltres se'n fa difícil veure que això és donar-nos la mà, que això és voler-nos ajudar.

I avui manifesta que vostès volen arribar a un gran acord, i diuen que per vostès és important que en aquest àmbit s'avanci des de l'acord. Escolti'm, nosaltres els tornem a dir: no sé quina tàctica tenen, al Partit Socia-

listes - Ciutadans pel Canvi, que, per arribar a un acord, el primer que fan –i perdoni'm l'expressió– és allò que diuen els entrenadors de futbol, eh?, de «jugar ras i “patada” al cap». Aquesta segurament no és la millor manera per arribar a un ampli acord en un camp on, a més a més, cal precisament sumar esforços i ser sensibles en un àmbit on s'ho creu..., on és necessari.

Escoltin, vostès ens deien que érem pioners en algun àmbit, i és veritat. Catalunya va ser pionera a portar el concepte «sociosanitari» a l'Estat espanyol. I Catalunya va ser pionera –i així ho deia vostè– amb el programa Vida als Anys, amb un programa interdepartamental, sociosanitari, en què els serveis d'internament de mitjana i llarga estada, de convalescències, de cures palliatives, doncs, són importants, en els quals hi han a l'entorn de set mil llits, en els quals hi han més de mil places d'hospitals de dia; això al marge dels centres de dia, de les residències, en els quals vostès saben que en aquesta legislatura farem més de set mil noves places, o set mil places en aquesta legislatura; que, a més a més, hi han programes a domicili, com són els PADES, com són els UFISS; que també hem estat pioners –i aquest crec que també és un tema important– a fer una diferència del que ha estat el món rural, el que és el món rural i el que és el món urbà; que també hem estat pioners amb un programa «Viure en família», en què l'objectiu que es té és atendre l'entorn familiar habitual, el que és l'entorn afectiu, i en aquest sentit molts, doncs, ens han copiat, i ben vingudes siguin les còpies, si vénen a manifestar que el que diu el Govern és positiu.

Per altra banda, vostès saben que la Conselleria ha impulsat un llibre blanc que han fet trenta-cinc experts i que avala la política feta des de la Generalitat. En l'àmbit de disminuïts –ja ho va dir la consellera, però a mi m'agradaria repetir-ho–, hem estat pioners; el món de la discapacitació té perspectiva de serveis socials, té garantits tots els serveis: des de l'estimulació precoç, que és universal, fins al fet residencial, passant pels centres d'ocupació, en el qual té una cobertura universal i gratuïta, i també els centres especials de treball. Per tant, escolti'm, en aquest àmbit, crec sincerament que el Govern ha fet una bona feina, que estem avalats pel sector; segur que se'n pot fer més, d'això n'estem també nosaltres segurs, però és aquesta la línia que s'ha de seguir i de la qual ens sentim orgullosos.

Respecte a la creació de l'Agència Catalana d'Atenció a la Dependència, escolti'm, en aquest sentit, la consellera ja els ho va dir: no pateixi. Va ser el mateix president de la Generalitat que en el debat de política general va anunciar la seva creació, i, per tant, doncs, sàpiguen que nosaltres això ho portarem en aquesta cambra. (*Remor de veus.*)

Vostè, també, en la interpellació, deia: «Ens posarem d'acord?»...

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, molt ràpidament, president, si em permet... Vostè manifestava: «Ens posarem d'acord?» Miri, nosaltres

els ho hem de dir molt clarament: des de Convergència i Unió voldríem arribar a un acord en un tema tan sensible i tan important com és aquest de la dependència. Però el que és segur és que vostès no han escollit el camí de l'acord, perquè, si per arribar a un acord, el que fan vostès és presentar una reprovació al Govern, creguin-me que aquesta no és la tàctica, ni en aquest Parlament, ni en cap d'altre.

Si volen arribar a un acord, sincerament, facin propostes positives, i aquí ens hi podrem trobar. Nosaltres sempre serem en el camí...

El president

Ara sí que hauria d'acabar, senyora diputada.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, només per manifestar que el Grup de Convergència i Unió sempre estarem en la línia de treballar en positiu en aquest àmbit, com en tots els altres.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Hi ha la petició d'una votació separada per part d'Esquerra Republicana, que és del punt número 1.

Si els sembla, passem ja a la votació i sotmetem a votació el punt número 1 de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 67 en contra i 12 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00201/06)

A continuació, entrem en el debat de la Moció al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, que té la paraula. (*Remor de veus. Pausa.*) Prego agilitat, perquè, el temps que guanyem ara, el poden necessitar en un altre moment processal. (*Pausa.*) Senyora diputada, pot començar.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui, mentre aquest Parla-

ment realitza aquesta sessió plenària, es reuneix aquí a Barcelona, com a representació de la capitalitat europea que exerceix durant aquests dies, l'Agència Europea de Medi Ambient. Per primera vegada surt de la seva seu habitual, a Copenhaguen, i està realitzant una jornada de treball del seu plenari en aquesta nostra ciutat.

Entre les moltes consideracions que aquest migdia s'havien avançat dels treballs fets el dia d'avui, n'hi havia un que a mi em sembla especialment important, que és que manifestaven el seu desig, la seva convicció profunda, la seva anàlisi, després de com evolucionen els problemes dels estats europeus, que en aquesta cimera europea de Barcelona el tema mediambiental o el tema de la sostenibilitat esdevingués un element polític de primera magnitud, prengués el protagonisme necessari que ha de prendre perquè veritablement la degradació no superi mai el progrés, i la prosperitat sigui un fet en tots els àmbits de la vida humana.

Faig aquesta introducció en la presentació d'una moció a una interpellació perquè jo crec que el debat sobre l'aigua, aquí a Catalunya, ha aconseguit moltes coses; entre elles, diferents tempestes de caràcter polític, que les hem vist a tots els àmbits i a tots els indrets, però molt especialment ha aconseguit fer-nos adonar que el debat sobre recursos limitats –i els recursos naturals són, per definició, limitats– té una importància cabdal, que per altra banda, si no s'aborda adequadament i si no s'apliquen polítiques adequades, pot esdevenir un veritable conflicte social i un veritable qüestionament o plantejament d'inviabilitat del futur, de manteniment de les polítiques que s'han vingut exercint els darrers anys.

Vàrem realitzar, certament, una interpellació al Govern actual de la Generalitat de Catalunya des del nostre Grup Parlamentari en la sessió plenària anterior, amb el benentès que, a més del debat sobre el Pla hidrològic nacional, que ho ocupa gairebé tot, a més del debat sobre les repercussions de tot tipus que ha tingut aquest Pla hidrològic, de tipus de comportament polític dels grups que han donat suport al Pla, de tipus de rebuig per una part molt important no només de les persones que viuen a les Terres de l'Ebre, sinó del conjunt de la societat catalana, de tipus del que ha suposat de maltractament o de desconsideració envers les comunitats que tenen una relació amb el riu Ebre molt important, havia de representar, la interpellació –i jo crec que ho va representar, i aquí sí que, si volen treure, doncs, del *Diari de Sessions*, el podem treure–, la demostració que, en matèria de gestió adequada de l'aigua, en matèria de tenir cura d'aquelles fonts delicades, sempre, i en perill i en situació de precarietat, en un país de climatologia mediterrània com és el nostre, d'obtenció d'aigua de qualitat per a l'abastament urbà en general, humà de manera singular, i per al desenvolupament d'una societat..., calia fer i no es feien.

La nostra Moció subsegüent, deliberadament, el que fa és no parlar del Pla hidrològic i, en canvi, parlar d'un conjunt de coses que el Govern de la Generalitat de Catalunya, durant aquests vint-i-dos anys que ha estat funcionant, després de la recuperació democràtica, i sempre amb el mateix color polític –Convergència i Unió–, no ha fet, i ens ha portat a una situació en la

qual continuem tenint la incertesa de què succeeix en un any de sequera i en el qual la cura dels elements de captació d'aigua de qualitat per a garantir-ne el desenvolupament del conjunt de les activitats econòmiques i humanes a Catalunya no està garantida.

La nostra Moció fa un total de disset propostes concretes de coses que caldria fer i que el cronòmetre m'indica que no els les podré explicar, però que tots vostès les coneixen. I, en tot cas, l'única cosa que vull dir és amb referència a algunes paraules del president Pujol aquesta mateixa tarda en aquesta cambra. Això no és pas política de confusió, això no és pas la inexistència de propostes concretes; és tot el contrari: és claredat en el que cal fer i no es fa, són disset propostes concretes que són de competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya i que no depenen en cap cas d'altres administracions ni d'altres condicionants, que s'haurien d'haver fet i no s'han fet i, per tant, la nostra situació en matèria d'abastament d'aigua de qualitat a Catalunya avui és la que és.

Votin la nostra Moció; no només votin-la, sinó apliquin-la després des del Govern. Si no, evidentment, com ja els hem dit altres vegades –i en democràcia aquesta és la seva gran grandesa–, una altra majoria, un altre govern ho haurà de fer.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. Pels grups que han presentat esmenes, en nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat esmenes, que hi faré ara referència, però, evidentment, abans faré un posicionament del perquè hem presentat també aquestes esmenes a la Moció que presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Ho deia la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, que m'ha precedit en l'ús de la paraula; diu: «Nosaltres, deliberadament, no hem parlat del Pla hidrològic nacional.» I quan un fa la lectura del *Diari de Sessions*, on es va fer la interpellació a l'honorable conseller de Medi Ambient..., bona part d'aquella interpellació fa referència al mateix Pla hidrològic nacional. I, com que vostès no han parlat del Pla hidrològic nacional, jo intentaré obviar-lo al màxim possible, el Pla hidrològic nacional. Suposo que també vostès l'obvien, el Pla hidrològic nacional, per les contradiccions que vostès les últimes setmanes estan portant al mateix Pla hidrològic nacional. I aquest és un tema molt legítim per part de vostès, que intentin obviar-lo o que obviïn el mateix Pla hidrològic nacional.

Sobretot que obviïn un tema, no?, que crec que també haurien d'explicar, que no és solament el que fa referència al delta de l'Ebre, o no solament el que fa referència al que és la conca de l'Ebre en la seva part catalana: vostès també haurien d'explicar el que passarà i el que passa a l'Aragó. És a dir, perquè es compleixi el Pacte de l'aigua de l'any 1992 de l'Aragó, el Pacte de l'aigua que vostès van incomplir en el seu moment –no vostès, sinó el Partit Socialista Obrer Espanyol–, vol dir

que l'Aragó traurà de l'Ebre 3.500 hectòmetres cúbics d'aigua –3.500 hectòmetres cúbics d'aigua. Això també ho haurien d'explicar vostès.

I això no vol dir que en la desembocadura del delta de l'Ebre hi hagi regressió, perquè el que fa el mateix Pla hidrològic nacional és garantir el que és el cabal ecològic dels 100 metres cúbics / segon. És bo que vostès ho expliquin això també a les Terres de l'Ebre, perquè, si no, no s'entenen, de vegades, posicions com les que mantenen a l'Aragó, finançant de vegades autocars des del mateix Govern de l'Aragó per anar a les manifestacions.

Però bé, és un tema que no..., ja que vostè ha dit que no parléssim del Pla hidrològic nacional o que no volien parlar-ne, jo em centraré també en els aspectes de la seva Moció.

En alguns aspectes, nosaltres estem, en el fons de la mateixa Moció, d'acord. Però nosaltres volem recuperar un pacte de l'aigua, una cultura de l'aigua que semblava que a l'inici de l'any 2001 almenys tres grups parlamentaris, en els quals vostès estaven inclosos, varen signar. I el varen signar el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió i el Grup Popular. I en aquell acord, entre d'altres, no solament parlàvem del Pla hidrològic nacional: parlàvem del dèficit hídric que té Catalunya, parlàvem del dèficit hídric que tenen les conques internes també dins de Catalunya, parlàvem de la revisió del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya i parlàvem també de la necessitat –i així ho deia el mateix text– de transvasaments per poder solucionar el que és un dèficit hídric a Catalunya. A mi em sorprèn molt, perquè el senyor Nadal diu que sí i la senyora Tura diu que no, però, bé, en tot cas, ho va signar el senyor Nadal, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Ja es ficaran d'acord vostès... (*remor de veus*), si és que poden.

En tot cas, nosaltres el que hem presentat és un text amb tres punts, que substitueix tot el seu text actual. I el que diu és el següent.

És, en primer lloc, quan parlàvem dins d'aquell pacte de l'aigua i dins d'una cultura de l'aigua aplicada a Catalunya amb un grau de consens molt important dins de Catalunya..., és, primer de tot, que s'apliqui, que es presenti ja aquesta revisió del Pla hidrològic de les conques internes, perquè és una necessitat per a Catalunya.

Un segon punt és tornar a reconèixer i dir molt clarament el dèficit hídric que té Catalunya, i el dèficit hídric no solament de Catalunya, sinó que també comporten les conques internes.

I un tercer punt és manifestar el que des del nostre punt de vista, des del Grup Parlamentari Popular, ha de ser l'instrument del Pla hidrològic nacional. I és per això que nosaltres esperem que des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ja que varen signar aquell acord i ja que aquell acord és un pacte de l'aigua i una cultura de l'aigua, d'alguna manera, majoritària dins d'aquest Parlament, dins de Catalunya, dins de tota la societat de Catalunya, que vostès acceptin aquestes esmenes, perquè fóra contradictori que vostès no les acceptessin.

També els volem avançar –i acabo, senyor president– que nosaltres no volem entrar en aquell aspecte..., per tant, senyor president, en tot cas, nosaltres o retirariem les esmenes o, en tot cas, nosaltres no acceptariem votació separada de les esmenes. Perquè, si parlem d'un pacte i d'una cultura de l'aigua, ha de ser d'un pacte i d'una cultura de l'aigua global. No s'hi val, a parlar solament de les conques internes sense parlar del Pla hidrològic nacional; no s'hi val, a parlar de les conques internes o del Pla hidrològic nacional sense reconèixer el dèficit hídric de Catalunya.

Per tant, senyora Tura, esperem que vostès, com a signants llavors que van ser d'aquell pacte, avui acceptin la totalitat d'aquestes esmenes i puguem, altre cop, renovar aquell pacte de l'aigua que vàrem fer l'any 2001 per al benefici del conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, perquè, si em permet, senyor president, tenint en compte que en els dos darrers plens des del nostre Grup vàrem portar a terme una interpellació, i després la Moció subsegüent, parlant precisament de la gestió de l'aigua i en les quals, doncs, vàrem tenir oportunitat d'exposar quin és el nostre punt de vista en relació amb aquesta temàtica, avui, per estalvi no pas d'aigua, sinó per estalvi de temps, el que faré serà, des d'aquí l'escó mateix, parlar de quines han estat les nostres esmenes i del perquè. De fet, són només dues esmenes, una per al primer punt i una altra per al darrer.

La del primer punt el que planteja és canviar precisament el plantejament que s'està fent des de la Moció socialista, que el que planteja són unes estratègies que nosaltres no compartim, sobretot el que planteja d'interconnexió de les xarxes, que és en bona part el que ja està fent el Govern de la Generalitat, que el que fa és agafar aigua d'un lloc on n'hi ha, portar-la en un altre, i al final ens trobarem que tota l'aigua de Catalunya, en comptes de passar per rius, passarà per canonades, per canalitzacions. En molts llocs ja està passant que passa més aigua per fora que no pas per dins del llit del riu; i ho conec perfectament en el cas del Ter, quan a més a més encara es plantegen altres tipus de canalitzacions, per exemple des de Manlleu cap al Lluçanès, i és una estratègia que nosaltres no compartim.

Tampoc compartim que hagin d'anar proliferant dessalinitzadores a tort i a dret, perquè poden solucionar un problema de l'aigua, però en creen d'altres, i un d'ells és la demanda energètica que suposarien. Sí que compartim aspectes com és la recuperació o la descontaminació d'aigües freàtiques, i per això també ho incorporarem al nostre redactat, que, de fet, el que fa és plantejar estratègies que lliguen molt més, al nostre entendre, amb la nova cultura de l'aigua.

La segona esmena ja és una qüestió molt més concreta, des del punt de la Moció socialista. El que fa és un llistat de punts, on es dona a entendre que són els punts que a Catalunya hi ha aigua de qualitat. Nosaltres preferiríem que no sortís aquest llistat; primera, perquè no sempre, en alguns dels exemples que es posen, es pot considerar que l'aigua sigui de qualitat, i l'altra, perquè podem oblidar-ne d'altres que creiem que no hauria de ser així.

Aquestes són les nostres dues esmenes. En cas que la primera no s'acceptés –ja dic el nostre posicionament–, votarem en contra del primer punt. Per tant, en demanaríem votació separada, en cas que no s'accepti la nostra primera esmena.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Senyor president, també de l'escó estant. Bé, crec que ens ho han dit gairebé tot de l'aigua, i això no deslegítima en absolut que puguem tornar-ne a parlar, puguem tornar a fer mocions. Però és evident que tampoc el debat, vaja, no dona per massa més, perquè penso que estan molts clars els posicionaments dels diferents grups respecte a aquest tema.

Jo, en tot cas, voldria fer una reflexió. No sé quin serà, finalment, el posicionament del Partit Popular, en cas que no sigui acceptada l'esmena, i quin serà el posicionament del Grup de Convergència i Unió, però jo crec que... I en tot cas des d'Esquerra Republicana ja hem dit tot el que havíem de dir sobre què en pensem, doncs, de les coherències o incoherències del Grup Socialista respecte a tot el tema de l'aigua. Però en tot cas en aquests moments el que estem debatent és una proposta molt concreta, unes propostes molt concretes, que s'hi pot estar d'acord o no, però que, en tot cas, jo el que demanaria és que es defugui, des dels grups de la dreta, doncs, el discurs de dir: «Com que el Grup Socialista és incoherent, doncs, no acceptem res del que ens plantegen.»

Jo crec que hi han propostes coherents, que hi han propostes racionals, que hi han propostes que poden ajudar, que són constructives i que poden ajudar a avançar i a reduir, si és que existeix, com afirmen alguns grups, aquest dèficit hídric, i si existeix en les mesures que ho plantegen, però en tot cas són mesures que poden permetre reduir aquest dèficit, que poden permetre millorar la qualitat de l'aigua. Per tant, entenc que tots els grups haurien de ser capaços de valorar cadascuna de les propostes que es fan i en tot cas posicionar-nos a cadascuna d'elles.

Pel que fa a Esquerra Republicana, coincidim una vegada més amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Doncs, dir que, pel que fa al primer punt, nosaltres –em sembla que tampoc no és cap sorpresa per al Grup proposant, ni per a la il·lustre diputada que ho ha defensat–

no podem compartir aquest primer punt; però sí que entenem, doncs, que la resta de mesures plantejades són mesures que, com deia abans, poden servir per millorar la gestió de l'aigua i, per tant, nosaltres hi donarem suport.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Si el Grup Socialista acceptés l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa, hi donaríem suport, perquè –com també sap el Grup proposant– coincideix, el plantejament que es fa en aquesta esmena, amb el plantejament que ha defensat Esquerra Republicana, no els dos últims plens, que hem parlat molt d'aigua, sinó els dos últims anys, que ens n'hem fet també un fart dins i fora del Parlament. Per tant, aquesta, en coherència amb tot el que hem estat dient i fent al llarg d'aquests anys, seria la postura d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. L'illustre diputat Jesús Bartolomé, en nom de Convergència i Unió...

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem de nou davant d'una proposta que, davant d'una façana de preocupació per l'aigua, no tracta d'una altra cosa que..., ni d'aportar solucions al problema, sinó simplement d'erosionar per tractar d'aconseguir el poder pel poder.

Jo vull recordar-los algunes de les seves contradiccions d'aquests temps, solament algunes. El 24 de març del 99, el senyor Manel Nadal deia aquí, en una interpellació: «Si no reconeixem que hi ha un dèficit estructural, no buscarem solucions definitives; sàpiga, senyor conseller, que comptarà amb nosaltres per fer un front comú per tenir..., per dir que tenim un problema de dèficit.» I amb la Moció subsegüent s'aprojava reconèixer un dèficit estructural d'aigua.

L'acord del 25 de juliol del 2000 de la Comissió de recursos hídrics del Parlament deia: «Catalunya presenta un dèficit hídric de l'ordre de 300 a 350 hectòmetres cúbics, i es fa palesa la necessitat d'una aportació externa», votat pel Partit Socialista.

Però pocs mesos després, el 20 de desembre del mateix any, el senyor Maragall, en el teatre escenificat de la Llosa del Cavall, deia: «Catalunya té aigua suficient sense recórrer a un transvasament.» I deia, a més a més, afegia –llegeixo del diari *El País*, en castellà–: «Cataluña es una comunidad rica respecto a un país algo más pobre, España, y eso representa que nosotros siempre debemos enviar algo», frase molt diferent de la que se li ha sentit aquesta setmana en la ràdio.

El senyor Clos, posteriorment, deia que valorava molt positivament el Pla hidrològic, però que l'aigua no és suficient..., la previsió de dotació per a Barcelona i la seva àrea metropolitana no és suficient per a les previsions de creixement.

Fa pocs anys que vostès..., el ministre Borrell, presentava un pla amb un transvasament de més de 1.800

hectòmetres cúbics. L'estiu passat la senyora Cristina Narbona, en companyia del senyor Maragall, deia a les Terres de l'Ebre que aquell pla estava obsolet. Quinze dies després, el senyor Borrell deia a la Pobla de Segur que encara era actual.

En volen més? El 12 de juliol de l'any passat el senyor Maragall a l'Auditori de Tortosa, segons deia el *Diari de Tarragona*, va proposar elaborar un pla estratègic i aprofitar les inversions que arribarien per al Pla hidrològic per a dur a terme el desenvolupament econòmic del territori. Ara, el 2 de març, al diari *La Mañana* –i el senyor Maragall aquest matí deia que no llegíem els diaris–: «El Pla hidrològic està mort i enterrat gràcies als socialistes; l'important és que no es posarà ni un duro dels Fons europeus per al transvasament de l'Ebre.» Per què el canvi? Potser intencionadament va dir «duro» i no «euro» per poder tornar a canviar més endavant.

Es manifesta i es pren el vermut amb el senyor president de l'Aragó, i –com s'ha dit aquí– no es diu ni piu dels 3.500 hectòmetres cúbics que el senyor Borrell va pactar en el Pacte de l'aigua que tindria l'Aragó.

El seu objectiu no és, en aquesta ocasió, ni la política de l'aigua ni Catalunya, és guanyar Convergència i Unió, com sigui, per –com va dir també en una frase desafortunada– «donar un tir de gràcia al PP» i per fer realitat el que va dir també aquí, a Barcelona, fa pocs dies el senyor Zapatero dient que «Maragall m'obrirà les portes de La Moncloa», suposo que perquè no l'hi reben, malgrat les trucades.

Això és el seu objectiu i no dubten d'enfrontar, dividir i crispas Catalunya. Nosaltres defensarem els interessos de tots, de les Terres de l'Ebre i de la Catalunya seca i de les conques del Ter, generoses malgrat les seves necessitats –i vostè és un exemple de la seva generositat, senyora Tura, que el seu municipi..., va d'allí, l'aigua, i també, lògicament, la dels pagesos del Segarra - Garrigues.

Defineixin vostès, primer, la seva política sobre l'aigua per poder parlar després. Perquè no és d'ara, la seva incongruència. El 81 s'aprojava el minitransvasament de l'Ebre cap al Camp de Tarragona, gràcies a la gestió de Convergència i Unió. El 80 els diputats del PSOE i del PSC es manifestaven en contra. Ara el senyor Maragall no només reconeix que va ser una bona opció, sinó que defensa la conveniència d'ampliació i fer-lo arribar fins a les comarques de Barcelona.

El 26 del V del 80 a Tortosa es manifestaven contra el minitransvasament diputats del PSC i del PSUC d'aquesta cambra. El 3 del II del 81 a Saragossa ho feien també regidors socialistes de l'Ajuntament de Tarragona. Avui les persones del Camp de Tarragona no han de beure aigua salada, però no gràcies al Partit Socialista.

Nosaltres ens mantindrem en la nostra línia d'acords signats, de les resolucions del debat de política general del 5 d'octubre del 2000. I, per això, si s'accepta l'esmena que ha presentat el PP, que està en la línia dels acords presos, li donarem suport; si no, no podrem més que votar en contra d'una contradicció més del PSC, similar a la de manifestar-se en contra de l'Europa del capital i organitzar sopars amb empresaris...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

...a 100.000 pessetes el cobert.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè. Per posicionar-se, sí, senyora diputada, té tres minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Intentaré posicionar-me i, si m'ho permet, encara que només sigui per al·lusions molt directes a coses que no he dit en cap cas en la meva intervenció, m'agradaria, també, disposar d'alguns segons.

Molt ràpidament, jo crec que repetir a vegades idees és bo, perquè acaben quallant en la societat; repetir reiteradament coses que falsegen la realitat no és correcte, senyor Bartolomé. I, per tant, si ens volen repetir més vegades el nostre compromís en una comissió de recursos hídrics que hem mantingut i que hem explicat en públic, i que hem fet propostes per veure com es podrien obtenir els hectòmetres deficitaris de les conques internes, que no de tot Catalunya, que és una diferenciació important, el dia que vulguin, entre altres coses, tornin a reunir la Comissió, perquè no l'han tornada a reunir mai més, ni tan sols per parlar del Pla hidrològic nacional, quan era una comissió per estudiar els recursos hídrics.

Per tant, no ens en parlin més, d'aquest tema, si vostès no fan els deures. Nosaltres hem intentat fer els deures; presentem disset propostes en positiu de coses que ha de fer el Govern i no fa, i vostès ens diuen que erosionem i que l'única cosa que volem és desgastar el Govern. Aclareixin-se: si fem propostes perquè fem propostes, si no fem propostes perquè no fem propostes.

El senyor Fabregat –i ara sí que em posiciono sobre les esmenes, senyor president– ens deia que havíem obviat el tema del Pla hidrològic nacional per les nostres pròpies contradiccions. En absolut, senyor Fabregat; l'hem obviat perquè precisament volíem demostrar que nosaltres som capaços de parlar d'aquelles competències i que, al marge del Pla hidrològic nacional, aprovat en el Congrés i en el Senat, a Madrid, i que abasta tot l'Estat espanyol, es pot fer un debat sobre com es gestiona l'aigua que és competència exclusiva de la Generalitat. Però ha estat impossible; però no perquè nosaltres no l'hagin volgut, sinó perquè vostès no l'han volgut.

Per tant, ja li començo dient: no li acceptarem la seva esmena, que substitueix tota la responsabilitat que el Govern de la Generalitat té a gestionar correctament l'aigua i ens trasllada a la possibilitat de votar a favor d'un pla hidrològic nacional que no només la majoria d'aquesta cambra s'hi va manifestar en contra el 8 de març de l'any passat, sinó que també una àmplia majoria social s'hi manifesta reiteradament en contra. Per tant, no li acceptarem. Però quan busqui arguments per

a aquest Pla hidrològic no parli només dels regadius de l'Aragó; digui que hem reclamat un pla de regadius del conjunt de l'Estat i no s'ha fet, i que, de regadius i de racionalitzar els regadius, s'han de racionalitzar a molts indrets, entre ells a Catalunya també, i a Lleida també. Per tant, que no val criticar-ne uns i no criticar els altres, i en tot cas hem dit sempre que abans que un pla hidrològic...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...havia d'haver-hi un pla...

El president

...se li està exhaurint el temps...

La Sra. Tura i Camafreita

Exhaurint el temps... Gràcies, senyor president.

El president

...i queda posicionar-se sobre l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Tura i Camafreita

Sí. Aquests segons, me'ls torno a comptar, si us plau, senyor president.

Pel que fa a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds, dir que, algunes d'elles –i ja ho hem parlat amb la diputada que ho ha expressat–, no les hi acceptem, perquè tot i estar-hi relativament d'acord no aporten gaires coses més que no s'hagin acordat ja en el passat en aquesta cambra, i en tot cas...

Per tant, no acceptariem les esmenes que fan referència al redactat del punt número 1 i sí que s'acceptariem l'esmena que fa referència al redactat número 6.

Permetin-me, però, per acabar, que els digui que el debat d'aquesta Moció, encara que pugui semblar intranscendent, ha posat en evidència una qüestió que jo voldria posar en relleu, que és: no només el Pla hidrològic és parlar de correcta gestió; parlar del Pla hidrològic s'ha de fer sense intentar crispar i sobretot sense tergiversar la realitat, que és el que es ve fent des de fa moltes...

El president

Senyora diputada, gràcies.

Passem, per tant, ara a votació... (*El Sr. Bartolomé i Carrascal demana per parlar.*) Senyor Bartolomé...

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Hí ha hagut unes al·lusions clares...

El president

...per?

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Allusions claríssimes.

El president

Allusions... Mig minut –i ràpid.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Sí, sí, simplement, que durant tot aquest temps, en la presentació de la seva Moció, ella mateixa ha dit que no tenia temps per defensar la pròpia Moció, perquè s'ha dedicat tot el temps a parlar del Pla hidrològic. Jo simplement li diré..., i li donaré una recomanació que no és meva, és d'un dels..., ideològicament de vostès, i que vaig llegir a *La Vanguardia* de fa poc temps, del ministre d'Obres Públiques d'aleshores, Indalecio Prieto, que va dir que «nada más lamentablemente estéril que atalarlo desde el mezquino montículo que puede levantar la bandera política» –estava parlant d'un debat sobre l'aigua.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Tura i Camafreita demana per parlar.*) Senyora Tura...

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Molt, molt breument, eh? Però, senyor Bartolomé..., i en general el Grup de Convergència i Unió, quan... (*veus de fons*), no, quan parlen i es posicionen sobre el que nosaltres hem dit sobre un debat tan important com és l'aigua, els prego, senzillament –senzillament– que ens escoltin. Potser si ens escolten, deixaran d'interpretar i de tergiversar el que diem, i en la meua presentació de la Moció no he parlat gens del Pla hidrològic. Al contrari, jo he parlat de les polítiques europees en matèria de medi ambient i de la translació de directives aquí que vostès no estan fent correctament, i a això sí que hi he dedicat...

El president

Senyora diputada, senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...molt d'espai. Per tant, escolti'm bé, no només la meua presentació de la Moció, sinó en general tot el debat de l'aigua, i potser entendran la coherència, la posició...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...i la seriositat de les nostres propostes.

El president

Gràcies.

Passem ara a votar el text, que és el següent: el text de la Moció més l'esmena número 2 –senyora diputada–,

més l'esmena número 2 del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. És així, senyora diputada? Perdó. (*El vicepresident primer diu: «Votació separada del primer punt.»*) Sí, és veritat, votació separada del primer punt de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text amb aquella esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds incorporada.

Comença la votació.

(*Veus de fons.*)

Prego silenci, si us plau.

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les bases econòmiques de la projecció mediterrània i europea de Catalunya i Barcelona** (tram. 302-00202/06)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les bases econòmiques de la projecció mediterrània i europea de Catalunya i Barcelona, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer en nom d'Esquerra Republicana. (*Pausa.*) Prego que deixin passar el senyor diputat de la Moció. Exactament, via lliure. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, es tracta d'una interpellació que, ja ho vaig dir en el seu moment, no és una interpellació per anar en contra del Govern així *stricto sensu*. És una interpellació seductora. Intenta seduir els diputats que s'han quedat avui aquí, que no han marxat, senyor president, que jo crec que s'han perdut una moció magnífica, perquè ja veurà que al final tots hi hem de participar, els que som diputats, diputades, però tota l'Administració...

El president

No ens en sobra ni un segon, d'això, senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

...i tots els òrgans i tota la societat cívica i civil.

El president

Per això sóc aquí.

El Sr. Ferrer i Gironès

Doncs l'assumpte queda molt clar. Primer, hi ha una constatació. Quina? Que el producte interior brut de Catalunya per habitant resulta que no arriba a la mitjana europea. Primera constatació.

Segona, que la renda familiar disponible amb paritat de poder adquisitiu de la moneda tampoc no és bona, atès

que si nosaltres produïm el 120 amb índex de l'Estat espanyol, essent la mitjana espanyola 100, la renda disponible familiar només arriba a 104, la qual cosa, això, tampoc funciona.

Tenim altres temes, com, per exemple, l'estoc d'infraestructures de transports i comunicacions. També estem per sota de totes aquelles regions europees que nosaltres ens hi podem comparar. En altre sentit, també tenim que les comunicacions i els transportes estan de forma radial, a l'Estat espanyol, amb una capitalitat ben clara, que és Madrid, i nosaltres no som una perifèria del centre, sinó que hauríem de procurar que fos una malla, en el sentit que Barcelona fos un nòdul d'aquesta malla.

Bé, feta aquesta constatació, arribes a la conclusió que tant Barcelona com Catalunya en general per lideratge. Érem els capdavanters, no solament dins de l'Estat espanyol, ja no vull comparar-me amb Madrid, perquè jo, senyors diputats i diputades, intento marxar de la dialèctica Barcelona - Madrid. És estúpid parlar d'aquest tema, perquè ja ho vaig dir l'altre dia, que Catalunya sempre ha mirat cap al nord, no ha mirat ni cap al sud ni cap a l'est. Per tant, nosaltres hem de mirar cap al nord. Allà tenim els punts de referència, i com que tenim aquests punts, nosaltres el que hem de fer és lluitar per assolir aquest lideratge. Nosaltres hem de ser capdavanters. I per ser-ho ho hem de fer amb les estructures productives i, sobretot, amb les indústries culturals, amb l'educació, amb la recerca, amb la innovació, etcètera. El catalanisme polític tenia sempre com a punt de referència i punt diferencial la indústria. Avui ja no és la indústria en el sentit que l'enteniem abans, sinó que és en les noves tecnologies. Per tant, nosaltres no podem perdre el tren i hem de continuar tirant endavant.

Per això proposem, en aquesta Moció, fer un pla estratègic en el qual el Govern, conjuntament amb tots els òrgans de la societat civil, faci un pla en el qual nosaltres ens sentim capdavanters a Europa en moltes de les facetes en les quals els catalans sempre tradicionalment ho hem sigut, i també en tots aquells àmbits nous que es van creant i que, per tant, no podem perdre pistona. Primer, aquest pla.

Segon. Catalunya, finançament, té poder financer? Jo diria que té institucions financeres importantíssimes que han dedicat part dels nostres estalvis... Oh Déu meu!, senyor president, això es posa de color groc. (*Rialles.*) Bé, hem de procurar afanyar-nos.

El president

Veig que vostè mateix ja es fa la reflexió oportuna i que no cal que el president li ho recordi.

El Sr. Ferrer i Gironès

Doncs, a més de les institucions financeres, nosaltres proposàvem també, ja que el nòdul, el centre dels transports i les comunicacions, és Madrid, nosaltres el que hem de fer aquí és fer centres intermodals, centres logístics, perquè, realment, siguem un centre de transport i comunicacions. I amb la Fira de Mostres...

El president

Fixi's en el color que s'ha posat últimament.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, vostè, com que és generós, perquè sempre ha vençut, i els vencedors sempre són generosos i magnànims, em deixarà acabar dient que en la Fira de Mostres no estem per un certamen, per un saló ni per una passarel·la. El que nosaltres volem és que no es facin passarel·les, sinó que es facin passarelles i exposicions de la indústria tèxtil. No podem anar al disseny i a la moda per un costat i per l'altre la indústria de la confecció. Tot ha d'anar plegat.

I, per tant, al final, el darrer punt era crear il·lusió col·lectiva. Això és immaterial, senyor president, no és res material, però és una cosa importantíssima. Els catalans no ens tenim autoestima, més aviat tenim autoodi. I això ho hem de traslladar a una altra banda. Ens hem de fer col·lectivament consciència que podem ésser capdavanters i tenir confiança en nosaltres mateixos i la voluntat de ser líders a Europa. Si nosaltres no ho fem així, és que no tenim ideologia. I la ideologia es fa, es crea, amb voluntat i consciència.

Senyor president, jo voldria que tots els catalans fossin coneixedors que la investigació i recerca aquí és tan igual com a Europa. I aquí, en aquesta cambra, això sempre es posa en dubte. Doncs si és mentida, els catalans hem de saber que és veritat, i tirar endavant tots junts sense partidismes, sense sectarismes, un poble unit, lluitador i tirar endavant i ser capdavanters, no a Europa, sinó arreu del món.

Moltes gràcies.

(*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor diputat, té tot el meu recolzament. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Senyores diputades i senyors diputats, la veritat és que em trobo còmode amb aquesta seductora i fascinant –parlo des de l'escó estant, sí, gràcies–, aquesta fascinant i seductora Moció que presenta el senyor Ferrer i Gironès. Em trobaré més còmode encara, espero que sí, si hi afegeix l'esmena que hem plantejat, que és una esmena molt sòbria on es situa que també la innovació tecnològica sigui l'arquitràu de tot el plantejament que ha fet el discurs del senyor Ferrer i Gironès. Dic això perquè, amb independència i a banda del nivell d'innovació tecnològica a Catalunya, no és menys cert que el que tenim i la manca que tenim d'aquesta té una situació asimètrica en relació amb el pati de veïns de la Unió Europea més propers a nosaltres. Si no, no s'entendria quan el senyor Ferrer i Gironès parla que Catalunya lideri un projecte, etcètera, etcètera.

Evidentment, és una moció seductora. El problema és que els encants del senyor Ferrer i Gironès, que són molts, han trobat un erotisme que és un *ritornello* per

part de Convergència i Unió quan diu «seguir impulsant», «seguir impulsant». El que vol dir és que, doncs, és una observació que es fa com una mena d'esmena perquè sigui agafada pel senyor Ferrer i Gironès amb l'amenaça velada que si no s'hi votaria en contra. En qualsevol cas, vostè és el propietari. Faci el que vulgui, que nosaltres la hi votarem afirmativament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anirem de pressa. Realment és seductora, i jo no sé si és per la seducció de la Moció o per la seducció de l'hora que un està molt disposat a fer-li una mala feina, senyor Ferrer i Gironès. I és a dir, no tan solament compartim el text que sortirà d'aquesta Moció, sinó que comparteixo totalment el que vostè ha dit des de la tribuna. I dic que és una mala feina, perquè suposo que els dirigents del seu Grup en prendran nota i tindrà problemes. Però compartim plenament –compartim plenament– l'exposició que vostè ha fet, compartim plenament l'objectiu, que és, al final, com vostè deia, ser capdavanters per nosaltres mateixos. Deixar-nos d'altres discursos, creure en nosaltres mateixos i fer l'esforç.

Nosaltres havíem presentat un seguit d'esmenes que, com que després ja ho dirà el senyor Ferrer i Gironès, jo m'anticipo i així no les necessito defensar, anaven en aquesta línia. Han quedat subsumides, crec, en una transaccional final de la qual ens sentim satisfets, i, per tant, anunciem que donarem suport a la Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si realment hi ha una transaccional, demanaria que arribés a aquesta presidència. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Faig aquesta intervenció substituint el meu company de grup, el senyor Martí Carnicer, que avui no ens ha pogut acompanyar perquè es troba amb una indisposició que suposo que serà lleu, però que, en tot cas, permetin-me que els digui que les nostres propostes van en una direcció que és la següent: si hem de fer quelcom per Catalunya, convé –convé– que ens coneguem i que ens reconeguem. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, tota la part de constatació de mancances que hi han a Catalunya la trobem coherent amb aquest plantejament. És a dir, creiem que amb la Moció d'Esquerra Republicana, amb el seu pas previ de constatar les mancances, és el pas previ per poder-les superar. Només es pot modificar allò que es coneix i allò que es reconeix.

I, en aquest sentit, nosaltres hem afegit un altre element addicional, que és la nostra primera esmena, que és

constatar que el nivell de formació de la nostra població activa és clarament inferior a la mitjana europea. I, per tant, en una perspectiva de millora de la competitivitat de Catalunya, o som conscients de conèixer i reconèixer aquesta situació, que no tan sols és inferior en relació amb Europa, sinó, fins i tot, amb altres bandes de l'Estat, o difícilment serem capaços de fer-ho. No és amagant el cap sota l'ala, no és no reconeixent la situació que tenim, com podem millorar. I hem de reconèixer i conèixer que l'economia catalana, malgrat que pugui anar bé, doncs té alguns problemes. Té una baixa capacitat de generar llocs de treball que ha portat que des del 95 fins al 2001 Catalunya passés de tenir el 17% al 16,5%, és a dir, a perdre un punt en el nombre de persones ocupades amb relació a tot l'Estat; que això a més a més ha estat realment preocupant en l'últim any, quan el conjunt d'Espanya ha sigut capaç de generar ocupació mentre a Catalunya perdíem 3.000 llocs de treball –dades de l'EPA–; que Catalunya perd pes en el PIB en relació amb el conjunt de l'Estat, i que el nivell d'ocupació o el nivell de formació és baix i, per tant, tenim un baix nivell de productivitat.

Aquestes són les situacions en les quals es troba Catalunya, i el conjunt de mesures que vostè planteja tendeixen a compensar aquests elements negatius. I és per això que a més a més d'aquells que vostè planteja, o que el seu Grup planteja, hem considerat que fóra important, a un projecte estratègic per a Catalunya de situar-se a Europa i al món, afegir-ne un que digués: «coordinar i incrementar de manera important els recursos del pressupost de la Generalitat destinats a impulsar la recerca» –perquè sense aquest valor afegit és molt difícil entrar en un procés de competitivitat. I d'una altra banda, «crear un fons» –encara que el text digui «fos»; no és un fos, és un fons– «de capital de risc per a sectors avançats tecnològicament i de suport a la petita i mitjana empresa», és a dir, ajudar al dinamisme empresarial, a la innovació.

I, a més a més, creiem que, amb aquest plantejament que es feia amb la seva Moció que el sector financer català privat..., doncs, creiem que no, que havíem d'anar a tot el sector financer català que hi hagués, depengués o no de la Generalitat, al qual des del Govern se l'incitès a participar en el desenvolupament de Catalunya. I és per això que prevèiem o li plantejàvem la possibilitat de fer aquestes supressions de la paraula «privades» i «sobre les quals la Generalitat té competència».

Coincidint amb aquesta reflexió inicial que els feia al principi: si constatem els problemes que té Catalunya no és per automortificació sinó precisament perquè només es pot canviar allò que es coneix i es reconeix, i a partir d'aquí posar les mesures per poder-ho superar.

Res més, i moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats..., el debat, senyor Ferrer, el debat que vam tenir en ple a propòsit de la seva interpel·lació va ser un debat en clau nacional, en intensa clau nacional. Vostè avui s'ha centrat en un aspecte del que va plantejar en aquell debat i potser no ha posat tant d'èmfasi en l'aspecte que a mi em va semblar rellevant de la seva intervenció i de la resposta del conseller Homs en aquell debat.

Vostè, compartint amb nosaltres un criteri que hem exposat en aquesta cambra reiteradament, va dir: «El debat no és Madrid - Barcelona, la capitalitat; anem a veure si som capaços tots plegats de fer un esforç que vagi més enllà d'aquest debat; aquest és un debat fals que en definitiva tanca les perspectives d'aquest país perquè redueix el debat d'una manera lamentable.» Això va ser part del debat que vostè va tenir.

Però vostè va evidenciar una qüestió que em semblava de molt més interès i avui no hi ha posat l'èmfasi necessari. I em permetrà, el president, que traslladi aquesta reflexió als diputats aquí presents. Vostè va encetar una mena de debat que era el següent: hi ha temes a Catalunya –permeti'm que ho centri a Catalunya; val per a tota la política planetària–, hi ha temes a Catalunya, hi ha aspectes de la política del Govern, hi ha qüestions rellevants en la vida política del país en les quals l'oposició es pot i s'ha de comportar lleialment, sí o no?

Aquest era el debat que vostè ens plantejava l'altre dia. I vostè aquí va fer un exercici polític d'una crítica lleial a unes mancances ben òbvies de la política de qual-sevol govern. I aquesta, des del meu punt de vista, és la virtualitat més important –no sé si és seductora o no– de la Moció i del debat que vàrem tenir aquí.

Aquest diputat que modestament els parla creu que hi han temes que, en defensa de l'interès nacional, han de ser escrupolosament tractats en aquesta cambra i fora, naturalment tenint en compte la dimensió política del debat, però amb la cura suficient perquè aquella autoestima de què vostè ens parla no s'espantlli; que el Govern i l'oposició, governi qui governi i sigui quina sigui l'oposició, han de posar-se d'acord en elements crucials que enforteixen el nostre país i que enforteixen la nostra realitat nacional. I moltes vegades assistim a debats que tot això queda clarament desfigurats. Jo no els descobriré, senyor diputat, senyores i senyors diputats, la importància del paper de l'oposició a l'hora de criticar –faltaria més!–, però vostè va treure un tema, el de la capitalitat de Barcelona, i de Barcelona en relació a Catalunya, on penso que podria haver-hi un acord que ens permetés projectar Barcelona, Catalunya i les perspectives per crear aquest estat d'illusió col·lectiva que el país no viu.

Deixi'm que li digui una altra cosa, la illusió col·lectiva, la castiga el Govern? Oh!, de vegades sí –de vegades sí–, diputat. La castiga l'oposició? Moltes vegades, en depèn de quin tipus de crítica, també. És legítim això? Indiscutiblement. És bo per al país? Això és el que estem discutint. I això és la virtualitat de la seva Moció.

Jo, que el vinc seguint, i que tinc la satisfacció de fer-ho a la Comissió d'Indústria i al Ple, sé que vostè té un esquema que a l'hora de debatre aquest tipus de qües-

tions prima molt i molt el plantejament que té respecte al país. I jo ho agraeixo. Per això, li hem presentat una moció de les característiques que li hem presentat, una moció completa, de text substitutori, però que vull que tingui la tranquil·litat, diputat, que està il·lustrada i que beu de les fonts de la seva pròpia Moció, però ens ha semblat que era més clara, més precisa, més rigorosa i que ajudava a entendre d'una manera més global aquesta aspiració que vostès i nosaltres compartim: Barcelona, capital de Catalunya; Catalunya, nació que té una perspectiva extraordinària en el concert dels pobles.

Una darrera qüestió, senyor president. La Moció que li hem presentat no parlava de la il·lusió col·lectiva. I sé que aquest cinquè punt de la seva Moció a vostè li feia una il·lusió particular. La Moció que nosaltres presentem recull aquest esperit, senyor diputat, no li càpiga cap dubte.

Em consta que vostè acceptarà la nostra Moció, em consta que hem fet una transaccional en un punt específic que nosaltres reconeixem, però el més important ara és si Govern i oposició, en qüestions d'aquesta transcendència, som capaços d'arribar a acords significatius que treballin en línia de fer aquest país i aquesta capital d'aquest país més forta, més valenta, amb més possibilitats i amb més perspectives de present i de futur.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès. *(Pausa.)* Per tres minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Sí, senyor president. Primer de tot nosaltres hem d'agrair a tots els grups..., perquè han estat tan gentils i tots han aportat esmenes. Però tanmateix ha sentit, ja, el portaveu de Convergència i Unió.

És clar, vostè, senyor president, ja sap que jo políticament, en la vida pràctica, sóc eclèctic. I com que sóc eclèctic, he de buscar el millor de cada cosa, per la qual cosa ens veiem obligats a acceptar l'esmena que ha fet Convergència i Unió –que ja he vist que s'ha fet «carinyosament». I en el punt número 2 lletra a, s'hi ha fet una transaccional que li presentem. Aquesta esmena està feta amb aportacions del Popular, està feta també pel senyor López Bulla, hi estan tots recollits. Ara, el que no està recollit –però ell ha dit que també– és l'esperit: l'esperit que impregna aquesta Moció és d'illusió col·lectiva. Si nosaltres no tenim una ideologia clara, formada i conformada, amb elements industrials, de recerca, de capacitat pròpia, de voluntat, de consciència nacional, del fet que volem ésser capdavanters a Europa, tot això no servirà de res.

Per tant, senyor president, no consta en la Moció però jo l'agafaré pel mot, el que ha dit ara el portaveu de Convergència i Unió, i estarem a darrere el Govern, pressionant-lo des de l'oposició, d'una manera lleial,

perquè aquesta ideologia sigui impregnada en el poble i la il·lusió col·lectiva sigui una realitat per arribar a ser capdavanters i líders en tots els sectors possibles.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Per tant, ara sotmetem a votació... Senyor diputat, si no ho he entès malament, posem a votació l'esmena de Convergència i Unió més la transaccional entre Convergència i Unió i vostè. *(Pausa.)*

Posin-se en disposició de votar.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de la incorporació de les dones al món laboral, especialment pel que fa a la igualtat d'oportunitats (tram. 302-00204/06)

A continuació, el punt setzè és la Moció sobre la promoció de la incorporació de les dones al món laboral, especialment pel que fa a la igualtat d'oportunitats. La presenta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

Esperi's un segon, senyora diputada. *(Pausa.)* Senyors diputats, prego, si us plau, que deixin el passadís de l'hemicicle lliure.

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que poso avui a la seva consideració vol concretar per a Catalunya l'estratègia marc 2001-2005 aprovada pel Parlament Europeu per a la igualtat d'oportunitats entre dones i homes; res millor que aquesta setmana per intentar aprovar-ne el màxim dels punts.

En primer lloc, els voldria assenyalar que fins ara la política que hem portat a Catalunya no ha tingut bons resultats per a la igualtat d'oportunitats entre dones i homes, i només cal veure la desigualtat existent entre territoris de Catalunya i la ciutat de Barcelona.

Es parlava aquest matí de taxes d'activitat i d'ocupació; hem de veure que la taxa d'activitat, o sia, les dones que sí que poden..., les taxes de..., les dones que busquen feina són moltes, i hi ha una diferència entre Barcelona i Catalunya, però les dones que treballen –que treballen– que tenen ocupació, tenen una clara diferència entre Catalunya central i ciutat de Barcelona: 53,4%

per a la ciutat de Barcelona i en canvi 37,2 només per a les zones de Catalunya central, Pirineus, Terres de l'Ebre, terres de Ponent i Camp de Tarragona.

Per aquesta raó creiem que les polítiques d'igualtat d'oportunitats que ha fet fins ara el Govern de Convergència i Unió no han tingut eficàcia perquè no han tingut bons resultats per aconseguir l'equitat a Catalunya. I tampoc hem incorporat l'estratègia marc europea en els plans d'igualtat: el IV Pla d'igualtat –que, per cert, no ha sigut presentat en aquest Parlament, sinó només a la premsa– no incorpora l'estratègia marc europea i amb un fàcil «complementàriament» passa a parlar dels desitjos de l'Institut Català de la Dona però no pas de l'estratègia marc.

Creiem que hi han unes mesures a prendre en la igualtat d'oportunitats en la promoció laboral i per això hem elaborat del punt 5 fins al 17, sobretot per compensar les grans bosses d'atur de noies joves amb estudis, precisament; les grans bosses d'atur en el món rural, i les dificultats de promoció, a dintre de les empreses, de les dones executives i empresàries.

Un altre gran aspecte és el respecte a la igualtat d'oportunitats quan hi han minusvalideses, quan hi ha immigració –i, per aquest sentit, creiem que s'hauria d'utilitzar més la figura dels agents d'igualtat. I també, respecte a la igualtat d'oportunitats en els llocs de decisió i en la política, hem de constatar que Catalunya està a la cua de totes les autonomies de l'Estat espanyol en participació de dones tant en les alcaldies, en les regidories, com en el Congrés, com en el Parlament –com en aquest moment podem constatar.

Creiem que, per tant, aquí necessitem una política d'accions positives per poder canviar aquesta situació, i molts pocs grups s'han atrevit a fer-ho. Fa poc ho vam comentar, l'executiva del Partit Socialista de Catalunya va aprovar les propostes de paritat per a les seves llistes electorals, però creiem que això ho hauríem d'estimular a tots els partits, a tots els sectors socials, a tots els sectors de l'Administració catalana.

I, també, hauríem de treballar per estimular, com ens recomana la Comunitat Europea, a lluitar contra els estereotips de gènere, estimulants que es facin recerques sobre els indicadors, que ja les Nacions Unides tenen estipulats, aplicats als nostres territoris per avaluar les desigualtats de població. I, també, treballar més perquè els sistemes estadístics a Catalunya puguin fer un control millor i una anàlisi de les bosses d'atur i ocupació entre dones i homes, relacionades amb el tipus i nivell d'estudis i la càrrega familiar i domèstica.

M'agradaria, per tant, escoltar la posició de tots els grups de la cambra i poder aprovar el màxim d'apartats possibles aquesta setmana que tenim tota la cimera europea aquí. L'estratègia marc europea per a la igualtat d'oportunitats ha sigut molt treballada a Europa i molt ben pensada, i nosaltres l'hauríem d'aplicar a Catalunya amb el màxim d'extensió possible per aconseguir l'equitat dels territoris, per aconseguir la igualtat entre dones i homes en la nostra Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Té la paraula l'il·lustre diputada la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Moció presentada per la senyora Carme Valls, amb independència que se'ns acceptin o no les esmenes, que són molt puntualetes. I, per tant, el plantejament general que fa toca tota una sèrie de dimensions molt complexes en diferents aspectes, perquè, de fet, aquesta Moció aborda les polítiques d'igualtat d'oportunitats des de diferents dimensions, malgrat que faci un èmfasi particular en les qüestions laborals.

I cal dir, en aquest cas, en el terreny aquest, que queda encara un llarg camí per recórrer, per aconseguir una veritable igualtat d'oportunitats entre homes i dones. De fet, tant en el cas del nostre país com, jo diria, a nivell general d'Europa, amb les diferències que hi pugui haver entre uns països i uns altres, estem en una situació en què podríem dir que si el segle xx va ser el de la consecució de la igualtat formal, de la igualtat legal entre homes i dones, el segle xxi ha de ser el de la consecució de la igualtat real. Perquè hi han molts aspectes en els quals, malgrat que les lleis, les constitucions ens diguin que no pot haver-hi discriminació, que no s'accepta la discriminació, que la igualtat de drets existeix, a la pràctica hi ha tota una sèrie de situacions que impedeixen que hi hagi una veritable igualtat d'oportunitats.

I això, per a nosaltres, de fet, és un primer pas per aconseguir més coses; és a dir, la igualtat d'oportunitats és un primer pas per aconseguir anar més enllà. Nosaltres entenem que cal transformar la nostra societat perquè la presència, les experiències, les percepcions, els valors de les dones s'incorporin en la construcció mateixa de l'organització de la societat; cosa que ara no hi és perquè, bàsicament, està construïda a partir de valors d'experiències d'un ordre simbòlic bàsicament masculí.

Per tant –hi insisteixo–, la política d'igualtat d'oportunitats hauria de ser un objectiu que compartíssim tots els grups polítics amb independència del seu color, perquè..., què menys que allò que des del punt de vista democràtic tots acceptem es pugui arribar a aconseguir. El problema és el com. I aquí ja hi han els camins diversos a partir dels quals diferents grups plantegen, poden plantejar unes coses o unes altres o donen més o menys prioritats a aquestes qüestions.

De fet, sí que hem de dir que compartim la visió de la diputada quan ha presentat aquesta Moció, que a Catalunya el Govern va molt per darrere de les necessitats existents. Jo, fins i tot, diria que les dones han aconseguit moltes coses a partir del seu propi impuls, lluites, i a partir d'anar tibant, i que això no ha vingut acompanyat de les actuacions polítiques necessàries per respondre a aquest impuls; que el Govern va per darrere, en definitiva.

Des del punt de vista de la dimensió laboral, hi han alguns aspectes clars: per exemple, el diputat López Bulla, el nostre company de Grup, em comentava o em recordava, per posar un exemple concret, com les treballadores de Spontex –una empresa de Malgrat– denunciaven que guanyen un 18% menys que els homes, tot i tenir la mateixa categoria professional, que seria més o menys igual que si les diputades que estem en aquesta cambra guanyéssim menys que els diputats que estan en aquesta cambra, exactament seria la mateixa situació. De fet, les dones guanyen 13.439 euros/any, els homes 16.098 euros/any; però, fins i tot, amb la mateixa categoria laboral, entre unes i els altres es produeix aquesta discriminació que atempta contra la Constitució, l'Estatut d'autonomia, l'Estatut dels treballadors, no sé quantíssimes sentències dels tribunals i també el mateix conveni de les químiques. Per tant, algunes de les qüestions que planteja aquesta Moció, evidentment, doncs, van a fer front a aquest tipus de discriminació, per posar un punt concret, perquè aquest és un punt molt concret.

Tornar-ne a parlar, i dic tornar-ne a parlar perquè l'any passat vam presentar tota una sèrie de propostes en aquest sentit, i ja en aquest sentit, en el control de compliment, se'ns diu que el conseller de Treball, un cop fet arribar al Consell de Treball tota una sèrie de propostes que vam aprovar per unanimitat en aquesta cambra, s'ha de posar a treballar. No sé com ho té, però el que li diuen en aquesta Moció és que ho faci i que ho faci més de pressa.

I, una d'aquestes qüestions, que és precisament fer aquesta valoració, aquí hi hem posat una esmena perquè en sis mesos, que diem nosaltres, ja és difícil, amb tres encara ho és més...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...però, tenint en compte que ja deu fer temps que hi treballen, doncs, suposo que ho podran fer.

No em queda més temps per plantejar altres qüestions. En tot cas, hi han diferents dimensions que planteja aquesta Moció amb relació a la igualtat d'oportunitats a les quals nosaltres donarem suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar-se, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, en el punt primer, com poden suposar, anem en la mateixa línia que en l'anterior Moció presentada per la senyora Geli. Si bé nosaltres estem d'acord que les polítiques d'igualtat del Govern són polítiques de grans línies, que no es concreten en acci-

ons i amb molt poca inversió, nosaltres no voldríem entrar en un ball de bastons preelectoral, malgrat la coherència que ens consta de la diputada Carme Valls i de les seves propostes en la Moció.

Nosaltres tenim molts punts en comú amb les seves propostes i amb la seva línia d'actuació, tant dins com fora de la cambra, i pensem que caldria avançar en el consens, i demanem, per això, coherència, precisament, al Grup que dona suport al Govern, perquè les votacions en aquests temes d'igualtat d'oportunitats solen ser unànimes. I, si realment vostès volen que no es reprovin les polítiques del Govern, s'han de complir els acords del Parlament.

Ens abstindrem, com diem, en aquest primer punt; però pensem que el Grup de Convergència i Unió hauria de plantejar-se la seva posició enfront de les polítiques d'igualtat d'oportunitats i reflexionar sobre el que se'ls planteja des d'aquest Parlament i des de la Moció que avui se'ns presenta, en particular. Perquè nosaltres pensem donar suport a la resta de punts. Pensem que són propostes que intenten concretar i avançar cap a una acció política més pràctica i no tan abstracta com la que el Govern ens planteja. I creiem que, a més a més, la senyora Valls ha fet un esforç considerable, no de síntesi –no de síntesi–, però sí de concreció.

Tanmateix, el Govern s'hauria de plantejar molt les coses, perquè la Moció el que està demanant és que es compleixin els acords europeus per lluitar contra les desigualtats entre homes i dones en l'economia, en la participació i la representació institucional i cívica, en la lluita contra els models de comportaments establerts i altres qüestions, que són demandes lògiques, concretes i de dignitat, en definitiva, que cal tenir en compte i que pensem que haurien, vostès, d'acceptar incloure en el seu quart Pla, aquest que, de fet, ens han de presentar encara.

És evident que en alguna cosa, per mínima que sigui, s'ha avançat; però, molt poca cosa. I, vostès, des del Govern ho haurien de reconèixer fent una revisió crítica de les seves polítiques que ens ajudaria al consens, i també a avançar sense confrontació. Si bé avui nosaltres ens abstindrem de reprovar-los, esperem que això els faci reflexionar i no simplement bufar d'alleujament per haver pogut defugir un nou escull en el camí cap al final de la legislatura.

Votarem favorablement vint-i-nou dels trenta punts de la Moció, perquè plantegen accions positives que acabin amb la desigualtat, però que deixin espai a la diferència –aquest dret a la diferència que se'ns nega a les dones. Pensem que des del Grup que dona suport al Govern tenen l'oportunitat de demostrar que la seva acció política no és una acció satisfeta d'ella mateixa, sinó oberta a les noves propostes. I pensem que el quart Pla d'igualtat d'oportunitats hi guanyaria i que totes les dones de Catalunya també hi guanyaríem.

És evident que si vostès no accepten cap de les propostes que se'ls fa a la Moció... –o potser ens poden sorprendre, també, la setmana vinent amb un nou decret en el qual s'hi recullin, com solen fer darrerament–, doncs, bé, diran molt poc de la seva voluntat d'avançar cap a la real igualtat d'oportunitats per a les dones, i ens

hauríem de replantejar, potser, per properes votacions, la nostra posició enfront de properes reprovacions que pugin plantejar-se en aquest Parlament. Perquè, si bé nosaltres no volem que de les dones es faci política de confrontació, tampoc volem que s'utilitzi el consens per amagar la incompetència.

Cal desenvolupar, concretar i finançar, específicament, les accions que vostès recullen en el quart Pla d'igualtat d'oportunitats, i aquí a la Moció, que avui se'ls plantegen alguns punts, tenen algunes mostres de les accions a emprendre. Evidentment no són les úniques, es pot millorar i es pot avançar molt més, però això no vol dir que siguin dolentes, ni molt menys, i no els hem de treure importància. Nosaltres subscriuim plenament els continguts de la Moció que avui se'ns planteja.

Per tant, senyor president, nosaltres demanem votació separada del punt 1, al qual ens abstindrem, i votarem afirmativament la resta de punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora Valls, vostè sap que la diputada que li parla, i en nom del Grup Parlamentari que represento, ha estat sempre disposada a donar suport a totes aquelles iniciatives que tenien a veure amb el fet de millorar la qualitat de vida i la situació de les dones, i hem pactat sempre que ens ha semblat bé, com també ho han fet les altres diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula i com ho farà la diputada que em seguirà.

Però, totes nosaltres, a més, ens hem vanagloriat en molts casos en debats que hem fet fora del Parlament d'aquest consens, que és el que precisament ens donava força. Però vostè ens ha presentat avui una moció que més que una moció pràcticament és un reglament o un programa electoral, perquè trenta punts..., doncs, es fa difícil en molts casos de pactar, amb la intenció –jo ho crec– de trencar aquest consens, perquè vostè sap que nosaltres no podem donar-li el nostre suport. I ho lamento, de veritat que ho lamento de forma molt especial, que vostè trenqui aquest consens, perquè, com li deia abans, és precisament el que ens dona força, a les dones, per poder impulsar des de les institucions aquelles propostes que realment després són efectives.

Amb aquesta Moció vostè ha fet un *totum revolutum* on barreja moltíssimes coses de diferents àmbits i sectors, entre les quals n'hem reconegut algunes que ja han estat debatudes en altres comissions d'aquest Parlament. Això ens fa pensar que vostè s'ha dedicat a fer un recull de totes aquelles iniciatives presentades pel seu Grup Parlamentari i també per altres, les ha posades aquí amb una intenció d'assumir un protagonisme degut al fet que fa pocs dies s'ha celebrat el dia de la dona treballadora. I en molts casos, aquesta barreja, senyora Valls, se'ns ha fet difícil d'entendre; cosa que, la

veritat, em sorprèn de vostè, perquè vostè sap que, en molts casos –i hem debatut moltes coses–, vostè ha fet propostes molt serioses.

Les primeres propostes a què fa referència la seva Moció són referides a recomanacions del Consell Europeu, precisament del celebrat a Lisboa –a Lisboa–, que va ser un consell europeu on es van decidir moltes coses, que, després, a la cimera de Gotemburg van quedar aturades i que, precisament, a través d'aquest Consell Europeu que se celebrarà a Barcelona s'intentaran impulsar. Però resulta que vostè s'ha referit en la seva intervenció, i molt, a aquestes propostes, a les mateixes a les quals vostès es manifestaran, d'aquí a uns propers dies, en contra.

També, dir-li que en aquest primer apartat, en què fa vostè propostes amb terminis pràcticament impossibles de complir, i d'altres que ja s'han complert, i que consten incloses en el Pla d'igualtat elaborat tant pel Govern de l'Estat com pel Govern de Catalunya, de la resta ens agradaria ressaltar-ne algunes, més que res perquè no les entenem, i se'ns han fet difícil pensar que sigui realment el que necessiten les dones d'avui.

Per exemple, la proposta número 6, quan vostè planteja «en el termini de tres mesos», presentar «un sistema de classificació i valoració dels llocs de treball per garantir la igualtat entre dones i homes en l'assignació d'ocupacions»..., se'ns fa difícil pensar que en el termini de tres mesos es puguin fer un recull i una classificació i valoració dels llocs de treball i com assignar-los als homes i les dones.

O, per exemple, la 20, quan vostè parla d'utilitzar la figura dels agents de la igualtat, que no entenem ben bé per què ens servirien, quan vostè parla de donar a conèixer a les dones de Catalunya els seus drets de ciutadania. Les dones de Catalunya són ciutadans de Catalunya exactament igual que ho són els homes; jo crec que estan perfectament capacitades per reconèixer els seus drets, exercir-los i exigir-los.

Després, a la número 23, vostè demana presentar un informe anual sobre la situació de les dones a Catalunya en els seus aspectes polític i social i laboral, que hauria de ser presentat en el Parlament de Catalunya cada mes de març. Entenem que les polítiques per a les dones són polítiques que s'han d'aplicar en un termini determinat. Vostè mateixa ha presentat la proposta de fer-ho fins al 2005. Jo no crec que una valoració es pugui fer any rere any.

I, per últim, ens ha semblat també reconèixer –allò que li deia abans– propostes que ja havíem debatut algunes vegades anteriorment, com per exemple en l'ocasió que vaig tenir de discutir a la Comissió de Cultura amb la senyora Duch la figura de les dinamitzadores per a la coeducació dins la xarxa pública d'ensenyament.

Home, jo crec, sincerament, que aquestes propostes, senyora Valls, doncs, en alguns casos no són per a les dones d'avui, sinó que nosaltres volem una altra cosa. Les dones d'avui dia jo crec que no necessitem que ningú ens llegeixi els nostres drets, perquè els coneixem i els sabem exercir. Ens preocupa molt i molt el nostre futur, tant l'educatiu com el professional. Ens

preocupen la nostra família, els nostres fills, la nostra gent gran. Ens preocupen les dones que pateixen, i vostè sap que nosaltres hem treballat conjuntament per evitar que això continuï passant i que totes aquestes dones millorin la seva qualitat de vida, i també ho hem fet des de les associacions a les quals totes nosaltres pertanyem, des de la nostra participació en les institucions, i que, per petites que siguin, hem intentat impulsar propostes basades en el consens.

Jo crec, senyora Valls, que tot això no es pot fer amb una moció com aquesta, que barreja moltíssimes coses i que esperem que vostè, d'alguna manera, intenti reordenar, perquè en una propera moció, doncs, puguem donar-li suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora Valls, al nostre Grup Parlamentari ens preocupen també, com a vostè, com a tots els grups d'aquesta cambra, ens preocupen, i molt, tots els temes referents a la igualtat d'oportunitats per a les dones. Però, sincerament, crec que, de la forma en què s'ha plantejat aquesta Moció avui aquí, se'ns fa molt difícil poder-la defensar.

En primer lloc, tots els temes referents al voltant de la igualtat d'oportunitats per a les dones s'haurien de fer, o almenys hauríem d'intentar fer-los –i així s'ha fet fins ara–, per consens entre tots els grups parlamentaris. Crec que no és la millor forma de buscar el consens i les necessàries complicitats que entre tots hem de trobar començar una moció per una reprovació al Govern; una reprovació que vostè sap que no és de rebut.

En aquesta Moció demana vostè una sèrie d'actuacions, moltes de les quals van en la línia que ja va ser aprovada pel Govern de la Generalitat el passat mes de novembre, quan va aprovar el quart Pla d'actuació del Govern de la Generalitat per a la igualtat d'oportunitats per a les dones 2001-2003. Aquest Pla contempla i té en compte moltes de les recomanacions de l'estratègia marc comunitària 2001-2005 a les quals vostè s'ha referit, i també de la plataforma d'acció aprovada en la IV Conferència Mundial de Nacions Unides sobre les dones, de 1995. Aquest Pla, que vostè pot consultar a la web, també, de l'Institut Català de la Dona, sap que presenta 125 actuacions, les quals estan recollides en vuit àmbits, àmbits que aquí vostè després ha desglossat en vuit punts diferents de la seva Moció.

Aquests vuit àmbits –si vol, només els anomenaré de passada– van en la mateixa línia, vull dir: avançar en les polítiques d'ocupació remunerada per a les dones; afavorir la conciliació de la vida familiar i professional de les dones i dels homes; eradicar la violència contra les dones; promoure la formació de les dones i l'educació en la igualtat de drets; impulsar les polítiques de ben-

estar; afavorir la promoció social de les dones al món rural; promoure la informació i atenció de les dones, i fomentar la participació de les dones en tots els àmbits de la societat.

Miri, a més, fa tot just encara no un any, deu o onze mesos, en aquest Parlament vam aprovar per unanimitat, també, dos mocions en la mateixa línia sobre temes de dona i treball; una era feta per vostè mateixa, senyora Valls, i una altra, de la senyora Comas. Vostè, en la Moció que ha presentat avui aquí, demana algunes coses en què el Govern ja està treballant; en demana altres que ja han estat aprovades; demana també arribar a unes taxes d'activitat de la dona equiparables a les fixades per la Cimera de Lisboa en el 60% per a l'any 2010, en què li vull recordar que el conseller de Treball assumeix com a propi aquest repte, que en diferents llocs, mitjans de comunicació, en diferents espais, aquí també en aquesta cambra, hi ha fet esment.

Altres temes, com per exemple el d'instar els partits polítics, els actors socials i tots els poders, vostè diu, «a vetllar per l'avanç cap a la democràcia», jo crec que aquest és un tema intern de cada partit. Em sembla magnífic el que ha acordat el seu partit, però aquest és un tema que s'ha de debatre en la seu de cada partit polític, i no un tema que s'hagi d'aprovar aquí en aquest Parlament.

Jo, sentint-ho molt, senyora Valls, no és perquè no ens interessi i no ens preocupi, que molt ens preocupa i ens interessa, tot el tema d'oportunitat per a les dones, però avui, en aquesta Moció, per aquests aspectes que els hem comentat, no li podem donar suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, moltes gràcies, senyora Comas, per les seves paraules, i evidentment que estic d'acord amb vostè; li accepto les esmenes que vostè ens ha presentat. El fet de posar-hi tres mesos és perquè, com molt bé diu, l'any passat ja es va parlar d'aquesta esmena de parlar dels llocs de treball, i, per tant, en aquest sentit, ja vam considerar que la Conselleria ja hi estava treballant, però, si és un termini de sis mesos, benvinguda sigui la situació.

Moltes gràcies, també, a la senyora Carme Porta, per donar suport a la resta de la Moció. Creiem que, després de vint-i-dos anys, el fet que hi hagin tan pocs resultats de la política d'igualtat sí que portava a la necessitat de reprovar les polítiques que havia fet el Govern, i per això ho vam proposar.

I, per altra banda, dir-li a la senyora Carina que lamento que li hagi semblat desordenada, la Moció, però que la recerca no ha sigut amb la metodologia que ella ens ha exposat. Penso que en les propostes que he fet he seguit precisament l'estratègia marc de la Comunitat Europea. Els punts que he assenyalat i el fet d'informar i donar informació de drets de ciutadania a les dones és molt

important, i a les immigrants encara més, perquè en els seus països no en tenien, no se'ls havien respectat els drets. Penso que és molt important seguir..., i, de fet, la Comunitat Europea ho està fent així: fer un seguiment anual de les polítiques que estableixi, de les estratègies marc, i d'això, a més a més, en fa un document anual. Per tant, encara que l'estratègia sigui fins a cinc anys, es segueix anualment l'evolució i com s'han complert tots els punts.

Per tant, jo lamento que avui no tinguem la possibilitat... Jo no he trencat el consens; jo li faig unes propostes. Si no li semblen bé, vostè pot votar el que li sembli. Jo sí que m'agradaria fer una crida a totes les dones i homes d'aquesta cambra perquè tinguéssim una mica més d'ambició per a tots els territoris de Catalunya i per a totes les dones de Catalunya. Jo penso que les desigualtats per raó de gènere no són una catàstrofe natural, sinó una obra dels homes –i en aquest cas dels homes–, i com a tal pot ser canviada si tenim una mica de voluntat per poder-ho fer.

Aquesta era una proposta que intentava resumir i avançar per tots els plans... I en aquest sentit agraeixo també les paraules de la senyora Tarruella, però sàpiga que ja vaig entrar a la web –donat que no se'ns havia presentat el Pla al Parlament–, ja vaig mirar el Pla, i vaig veure que no tenia calendari, que no tenia mitjans, que no posava recursos més que, al final, uns diners, però no adequava ni prioritza, i que 150 mesures, li asseguro que si 29 li han semblat moltes, 150 em semblen irrealitzables; o sigui, em semblen un brindis al sol o una operació de maquillatge, però no un pla d'igualtat per a les dones de Catalunya. I per aquesta raó havia intentat concretar-ho de la manera que ho he concretat.

Moltes gràcies a tothom, i queda pendent, per votació...

El president

Moltes gràcies, a vostè, senyora diputada.

Passem, per tant, ara a la votació del text de la Moció, incorporant-hi les dues esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Perdó, demanen parar la votació... És veritat, sí senyor. Hi ha votació separada del punt número 1 per part d'Esquerra Republicana.

Comencem votant, doncs, el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions.

A continuació, votem la resta del text de la Moció, amb les dues esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 302-00205/06)

A continuació, anem a substanciar la Moció sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball, que l'exposa la il·lustre diputada senyora Alcía Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula. (*Remor de veus. Pausa.*)

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que si han de sortir ho facin ràpidament i en silenci. (*Pausa.*) Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la major brevetat possible, el Grup Parlamentari Popular presenta avui aquesta Moció corresponent a la interpellació sobre les mesures i les polítiques de seguretat i salut en el treball. Aquesta Moció consisteix en tres blocs que considerem molt importants.

En primer bloc, exigim al Govern de la Generalitat, tal com es va substanciar i es va dir en realitzar la interpellació, que es realitzi la presentació d'un pla d'actuació que ja s'estava substanciant, amb una dotació econòmica corresponent, mitjançant el compromís dels interlocutors socials, per tal de prioritzar un seguit de mesures. Mesures, en primer lloc, de gestió; mesures que van adreçades a incrementar una cultura de la prevenció en el model organitzatiu de les empreses –i faig apellació al model organitzatiu de les empreses, perquè sé que el senyor López Bulla hi farà molt ressò, en el que és el model organitzatiu de les empreses i la cultura de la prevenció en aquest model organitzatiu–, garantir una major formació i millorar la qualitat dels delegats de prevenció i, especialment, facilitar una millor informació del compliment de la normativa de salut i seguretat laboral en el moment d'efectuar l'obertura dels nous centres laborals.

Així, demanem també mesures com incrementar accions de sensibilització per tal d'assolir una nova cultura de la prevenció; sol·licitem que s'incrementin actuacions de promoció i assessorament a les empreses, amb l'objectiu de generalitzar l'activitat preventiva, i demanem també plans de formació específics per als inspectors de treball, així com –qüestió molt important, senyor conseller, i que nosaltres hi vam posar mol ressò– reforçar les mesures de control i vigilància a l'hora d'acreditar els serveis de prevenció aliens, així com les actuacions dels esmentats serveis en aquesta tasca preventiva; i ho repeteixo: a l'hora d'acreditar aquests serveis de prevenció aliens.

També donàvem importància al que eren les mesures de caràcter educatiu, i així els ho farem, molt breument, senyories, per tal que el resum d'aquestes iniciatives, d'aquests punts..., van adreçats, en primer lloc, que s'incrementin els continguts lectius en matèria de seguretat i salut en tots els nivells educatius. I en això se'ns ha demanat la retirada d'un punt en què nosaltres fèiem esment específic de l'educació primària i secundària, i acceptaríem així una transacció amb el Grup de Convergència i Unió, per tal de no especificar ensenyança

primària i secundària, sinó recollir-ho a tots els nivells. Però deixem clar que han de ser continguts lectius, assignatura pròpia –encara que pugui ser de caràcter optatiu, no obligatòria, sens dubte– i, sobretot, l'elaboració del material didàctic corresponent.

Així també, demanem procedir a la creació de l'especialitat de prevencionista en la formació professional ocupacional i contínua, que ja s'està fent a la resta de l'Estat espanyol i que sé que aquí també el Consell de la Formació Professional hi està treballant i l'està elaborant; així com també demanem unes mesures de negociació i col·laboració. I aquí sí que el Grup Popular hi va posar molta importància, perquè nosaltres considerem que l'acord que ha d'assolir el Govern de la Generalitat de Catalunya amb les mútues d'accidents de treball per tal de garantir que aquestes mútues presentin uns plans de prevenció i unes avaluacions de riscos especialitzats, sobretot, a les petites i mitjanes empreses, i que faciliti l'eficiència d'aquesta tasca preventiva, ho considerem una qüestió cabdal. Com que, sens dubte, considerem que establir acords i exigir la garantia d'aquests acords no està en la competència absoluta del Govern, sí que demanaríem que s'impulssessin aquests acords per tal d'arribar a assolir negociacions amb les mútues en aquest sentit.

El punt segon va adreçat a elaborar un llibre blanc de la prevenció dels riscos laborals a Catalunya, amb la participació dels agents econòmics i socials, amb les entitats municipalistes i, també, amb els experts i especialistes en la lluita contra la sinistralitat en el treball, sobretot amb la finalitat d'estudiar i aprofundir les causes i les possibles mesures correctores que permeti la sinistralitat en el sentit de les noves –noves– modalitats, els nous riscos laborals, com als que havíem fet referència: l'estrès o el *mobbing*.

I, darrerament, solament, augmentar les actuacions preventives en els serveis de prevenció de l'Administració de treball.

Si em permet... –i de l'Administració de la Generalitat de Catalunya–, ja em posicionaria amb les esmenes, senyor president, per tal d'alleugerir el que podria ser, doncs, el segon posicionament per part d'aquesta diputada. Correspondria a les esmenes transaccionades presentades al Parlament, al president del Parlament, i signades per tots els grups, i, faria referència a cadascun dels grups en les esmenes que estan acceptades per part d'aquest Grup.

Amb referència a les esmenes del Grup Socialista, nosaltres acceptem l'esmena número 2, l'esmena número 4 i l'esmena número 5, sobretot, sol·licitant al diputat, senyor Josep Maria Rañé, que, tal com havíem acordat, s'enretinessin els darrers punts referits a les entitats privades i únicament féssim referència a les entitats públiques i organismes autònoms que en depenguin, donat que no és competència poder controlar aquesta tasca preventiva en les entitats privades; és a dir, en aquests dos aspectes.

Respecte a les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, a part de les transaccionades, l'esmena número 1 s'acceptaria, l'esmena número 3 s'acceptaria, i l'esmena número 7, també, s'acceptaria.

I respecte al Grup de Convergència i Unió, a part de les transaccions que jo mateixa he anomenat amb relació a l'impuls dels acords amb les mútues, i amb relació a tots els nivells de l'ensenyament, s'acceptaria l'esmena número 1 i s'acceptaria l'esmena número 4.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. I espero haver-ho fet el més breu possible, sobretot, donat els esdeveniments esportius que a tots ens esperen després d'aquest nou plenari.

Moltes gràcies, senyories.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'il·lustre diputat, senyor Josep Lluís López Bulla, té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, sabem que un recent informe d'UGT ens recorda que en el sector del metall, l'any passat, s'hi han incrementat els accidents mortals en un 26%, en total, 88 morts, a la metal·lúrgia. De manera que no fa falta dir que la Moció de la senyora diputada era oportuna, adient i important.

El problema que jo tinc, senyora diputada, és que no sé trobar la *chicha* de la Moció. (*Rialles.*) No sé on és la *chicha*. I li explicaré per què. Perquè no m'importa afirmar que el tronc central del que es planteja... –ara s'ha canviat a millor, amb les aportacions–, el problema és que el que s'ha plantejat s'està fent des de la Conselleria de Treball, que no vol dir que el que s'està fent des de la Conselleria de Treball sigui apropiat. Solament afirmo que no hi ha novetat, ni quantitativament, ni qualitativament, entre el que planteja la senyora diputada i la pràctica de la Conselleria.

Al principi em va fer il·lusió llegir allò de la cultura preventiva, que és una cosa que es parla des de dècades, però la sinistralitat s'incrementa. I jo afirmo que la Conselleria no està al marge de la lluita contra la sinistralitat i que el Ministerio de Trabajo tampoc està al marge de la sinistralitat, de la lluita contra la sinistralitat.

El problema rau, segons el meu parer, que estan desenfocades aquestes polítiques, que aquestes polítiques no entren en el fons de la qüestió. I és que ens trobem amb una sèrie de paradoxes: tenim una bona llei de prevenció de riscos, hi ha una acceptable intervenció inspectora i tot això no produeix que pari la sinistralitat. Quin és el problema de fons? Que no s'han remogut les causes fonamentals que provoquen la sinistralitat.

I quines són aquestes causes? Primer, que l'organització del treball és una potestat discrecional de l'empresari. No dic «el sistema de les empreses», dic «el sistema d'organització del treball». L'Estatut dels treballadors diu que la potestat única en el disseny i la posta en pràctica de l'organització del treball és de l'empresari. Què negocia el comitè i els sindicats? Les conseqüències d'aquesta decisió. I mentre les condicions de treball, en concret, l'organització del treball, no es codeterminin

–no es codeterminin– per les dues parts, continuarà la sinistralitat laboral.

I segon, l'estrident precarització de les plantilles. I això sí que és entrar en una cultura preventiva. La resta, o són coses que ja s'estan fent, o és una mera jaculatória, amb bones intencions, però que deixen el paradigma exactament igual que abans. Cultura de la prevenció? Reforma dels articles de l'Estatut dels treballadors. Cultura de la prevenció? Aprimar considerablement els índex de precarització. Cultura de la prevenció? Posar en marxa aquest centre d'investigacions, conseller, que es va aprovar fa dos anys i que encara no funciona. Esperem que, evidentment, ara que ja el *chirimbolo* del Consell de Treball Econòmic i Social comença a funcionar, estigui en condicions.

Senyories, la lluita contra la sinistralitat no es fa solament des de la Llei de prevenció de riscos, i no es fa solament amb la necessària activitat inspectora, encara que és obvi que són necessàries l'una i l'altra. El problema és –ho torno a dir– com es determina el sistema d'organització del treball.

Perquè, siguem clars, resulta que l'empresa, que no es felicita de la sinistralitat –ni l'empresari tampoc, (*cuidado!*–, però, sí afirmo que l'empresa té una cultura perversa que és la següent: jo externalitzo la despesa de les meves decisions sobre l'organització del treball, que es concreten en sinistralitat al sistema públic d'aportació. Jo vull estalviar costos laborals, contracto massivament a precari, però com que els precaris són la terrible font de la sinistralitat, externalitzo la despesa al sistema públic de la Seguretat Social. De manera que jo crec que és..., vull dir, és absolutament clar.

Vostè parla d'un llibre blanc; fantàstic, benvingut!; ara, tenim quatre milions d'estadístiques, tots, amb relació a la història aquesta. De manera que jo crec que la seva Moció era important, però, un servidor, que sap que els profunds coneixements jurídics, de juslaboralisme, de lluita contra totes aquestes coses, per part seva, em porta una moció, que jo afirmo que es oportuna i tal, que la votarem afirmativament, però que jo esperava més *chicha*. I, aquí, la veritat és que hi ha una continuïtat en el que s'està fent per part de la Conselleria, que em sembla bé –em sembla bé i no sobra–, però venim dient: «*Cuidado!* Atenció, «no», als sinistres!» I ens recorda aquelles campanyes que deien: «Papá, no quemes el bosque.» I jo vaig sospitar en un moment determinat que el que cremava el bosc era el *papá* i el que dissenyava el cartell.

De manera que aquestes històries estan en crisi definitiva, i jo crec que s'ha de canviar el paradigma i hem d'entrar en les causes primeres. Mentrestant, anem per aquesta senda, i jo el primer, però no anirem a corregir sistemàticament aquestes dades tan perverses i tan negatives.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor president, senyora Àlícia Sánchez-Camacho, hi ha una situació que jo crec que justifica la Moció que vam substanciar. I com que diuen que una imatge val més que mil paraules, els ensenyaré un gràfic: aquest. (*L'orador mostra un gràfic.*)

Aquest gràfic és com han crescut els accidents a Catalunya en els últims vuit anys: el 33%. En els últims vuit anys han crescut el 33%: per cada mil persones que treballaven l'any 94, teníem setanta accidents, per cada mil persones que treballen a l'any 2001, en tenim noranta-tres. I això vol dir que els accidents..., el número d'accidents ha crescut un 70%. La taxa d'incidència, només del 33%; per tant, posem-ho bé: taxa d'incidència ha crescut un 33%. Això requereix que hi hagi una política preventiva, però que hi hagi compromisos.

I és per això, i amb aquesta línia argumental, que nosaltres hi hem presentat un conjunt d'esmenes. Un conjunt d'esmenes que, a més a més, d'intentar afinar més amb el que el Govern ha de fer, i aquestes van així, les esmenes 4, i 5, del nostre Grup, amb les quals ja anunciem que retirem la paraula «privades», per deixar-hi «que el Govern ha de fer el plans d'emergència i les avaluacions de riscos a totes les entitats de l'Administració de la Generalitat, organismes autònoms, administratius, comercials, i empreses públiques que en depenguin d'ella», per tant, allò..., omnicomprensiu; que retirem l'apartat 3, perquè, finalment, amb la transacció hem col·locat, ja, «elements de gestió», a més, de «sensibilització», i, per tant, no tenia sentit.

Però sí que és veritat que ens sembla que hi han dos elements amb els quals..., són importants o almenys considerem que són importants. El primer, que el Pla de la inspecció ha d'aconseguir aixecar el nombre d'empreses que han complert la Llei. Fem una cosa tan possible com és posar el llistó en el doble del que reconeixia el director general de Relacions Laborals, que era el grau de compliment sobre l'avaluació de riscos que tenien les empreses. I li diem: «Escolti, anem a buscar que el 60% de les empreses ho compleixin.» I, per tant, que aquí hi hagi una actuació important de la inspecció i de control amb aquest grau de compliment, competència exclusiva de la Generalitat. Si les empreses fan les avaluacions, si més no, han de començar a pensar quines coses poden fer per evitar els accidents.

I el segon tema: compromís de l'Administració amb la reducció. És a dir, si hi ha un problema d'accidents, ha d'haver-hi un compromís. I aquest compromís, amb la nostra esmena el situàvem dotat econòmicament. En la transacció hem tret allò de «dotat amb sis milions d'euros». En tot cas, com que l'important és l'objectiu que el Parlament fixarà —o fixaria, en cas de ser aprovat amb la transacció—, el que plantegem és que el Departament de Treball, per a l'any en curs, ha d'adreçar-se, ha de portar endavant un pla d'actuació adreçat a la reducció global de la taxa d'incidència d'accidents de treball per cada mil persones en un 10%. És a dir, treballar-hi amb objectius.

En un tema com aquest hem de poder avaluar, ens hem de fixar objectius per saber si anem bé o malament. Això

no es pot repetir. La propera gràfica ha de tenir una inflexió aquí, claríssimament; si no, anem malament.

I, des d'aquesta perspectiva, entenem que, donar-li una mica més de *chicha* és, també, la transacció que hem fet en el sentit que el Departament s'ha de comprometre de ferm a fixar quantificacions de reducció de la taxa d'incidència.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president.

El president

Espero que la paraula *chicha* no acabi amb la cultura política d'aquest país, sinó que sigui purament circumstancial. (*Veus de fons.*) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, que, òbviament van en el sentit de millorar la Moció substanciada per la diputada Àlícia Sánchez-Camacho, en la línia apuntada abans pel diputat José Luis López Bulla, que, efectivament, aquí hi ha un problema de fons, que és la manca de cogestió a l'empresa i la creixent precarització que està en la base de la problemàtica de l'increment d'accidents laborals. És evident que en aquest tema estem a la cua d'Europa; les dades, doncs, ho marquen així, i tot el que es faci serà curt.

En definitiva, la qüestió és que molta de la situació actual..., moltes empreses al que s'han limitat és a fer una prevenció dissenyada, diguem-ne, a retallar i a enganxar la documentació per evitar sancions, i que la inspecció es limita a comprovar si aquesta documentació està en regla, però no a veure si el sistema de seguretat laboral és eficient. Per tant, aquí hi ha un problema de fons que no està resolt.

Les nostres esmenes van en la línia de, per un cantó, fer que sigui la mateixa Generalitat que tingui unes formes, un sistema propi d'accés al control en matèria de salut i seguretat laboral. Sé que això no serà acceptat, ja m'ho ha anunciat la representant de la Moció; però, en tot cas, jo no..., considero que aquest punt seria important. En tot cas, evidentment, si no l'accepta, doncs, representa que decau, no?; però, en tot cas, remarcar que no..., que aquest tema jo crec que no tinc perquè retirar-lo.

En tot cas, a més a més d'això, hi afegim el fet d'externalitzar les funcions de prevenció i de control, doncs, d'aquests temes de seguretat a empreses que el que fan és competir amb preus i abaratir i eliminar —diguem-ne— l'aspecte de qualitat. Nosaltres hi hem introduït una esmena per tal que hi hagi mecanismes adequats perquè la competitivitat entre aquestes empreses que donen els serveis de seguretat i salut laboral no produeixi una disminució de la qualitat del servei. Això és una esmena que ha estat acceptada i transaccionada.

Un altre element que entenem que és important, i que és una esmena acceptada, és afavorir l'establiment d'una línia específica de finançament per a petites i mitjanes empreses destinada a reduir el cost de l'adequació de les seves instal·lacions i serveis a la normativa en matèria de prevenció.

En general, doncs, entenem que hi ha d'haver la doble opció: la de conscienciar, incentivar, i la de coartar. Entenem que són les dues potestats que té el Govern, i que les hauria d'exercir, i en la mesura que l'assumpció de les esmenes per part de l'oposició, de la resta de l'oposició, han estat en general, doncs, acceptades, nosaltres votarem a favor del conjunt de la transacció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernández

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, manifestar que és un honor per mi adreçar-me per primera vegada a aquesta cambra, la principal, la màxima, instància política i d'autogovern de la nostra nació, i, a més a més, fer-ho en relació amb una qüestió de tanta transcendència, i de la qual tan important és que es parli, també des d'aquesta cambra, i que després s'actui, evidentment, senyor López Bulla, des de totes les administracions competents, com ja s'està fent i es seguirà fent.

Ho deia el conseller de Treball en la seva intervenció en aquest Ple ara fa quinze dies: és un objectiu del Govern de la Generalitat assolir entorns laborals saludables i generalitzar la cultura preventiva com a factor de defensa dels drets dels treballadors, i és que el Govern de la Generalitat, amb la coresponsabilitat i la col·laboració dels agents socials, va fer fa anys una aposta clara i contundent en aquesta matèria, una aposta clara i contundent en matèria de vigilància i de control, en matèria d'assessorament i d'estudis, i, sobretot i especialment, una aposta clara i contundent en matèria de sensibilització i de prevenció. La implementació de la cultura preventiva continua essent un tema prioritari, amb això segur que tots hi estem d'acord, que ha de formar part de l'organització en el si de les empreses i que ha d'arribar al conjunt de la nostra societat.

I és per això que la Moció presentada pel Grup Parlamentari Popular té com a principal objectiu incentivar, millorar, aquesta cultura preventiva. És per això que podem estar-hi d'acord, i, de fet, estem d'acord amb la major part dels seus plantejaments, i, en tot cas, el que hem intentat matisar, el que hem intentat millorar, via les nostres esmenes són qüestions que no és que no ens semblin importants, sinó que entenem que ja estan a bastament i acuradament tractades des del Departament de Treball, o bé perquè toquen àmbits que no són estrictament competència del Govern de la Generalitat.

Hem retirat l'esmena número 2 de les que havia presentat el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i hem arribat a una transacció pel que fa a l'esmena

número 3. M'agradaria fer-hi una breu referència. Parlàvem de les mesures de caràcter educatiu. És prou clar que si estem tots d'acord que cal avançar en la prevenció, cal fomentar-la també en els centres educatius, amb l'objectiu que els nostres alumnes en preguin consciència i desenvolupin la seva activitat present, però sobretot futura, sota una filosofia de treball segur. Però m'agradaria dir que en això no comencem de nou, que la cultura preventiva en general i la prevenció dels riscos laborals ja es va introduir en l'àmbit educatiu d'una manera transversal i que ja fa temps es va crear una comissió de seguiment entre el Departament de Treball i el Departament d'Ensenyament per impulsar l'elaboració de materials didàctics i per realitzar cursos i seminaris periòdics per reforçar i actualitzar els coneixements del nostre professorat en aquesta matèria. A més a més, els cicles formatius de grau mitjà i de grau superior ja contemplen crèdits específics, crèdits de seguretat, i tots –tots– els cicles que contenen el crèdit FOL, que vol dir el crèdit de formació i orientació laboral, també contemplen un bloc de continguts en aquesta matèria.

Una referència, també, a la proposta que conté la Moció sobre l'elaboració del llibre blanc. Ja hem dit que hi votaríem afirmativament i que hi estem d'acord. L'elaborarem, però també m'agradaria emmarcar adequadament aquesta qüestió. El conseller de Treball ho va esmentar en la seva intervenció, ara fa quinze dies: el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral va elaborar un pla de prevenció de riscos laborals que va regir entre els anys 95-2000. Des del mateix Departament s'han realitzat i s'han encarregat estudis i informes sobre aquesta matèria, però, de tota manera, entenem que ens hem dotat recentment d'una nova eina, absolutament vàlida, com és el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, i entenem que és concretament en aquest Consell i en la seva Comissió específica sobre riscos laborals que se li haurà d'encarregar l'anàlisi, l'estudi, l'elaboració, en definitiva, d'aquest llibre blanc.

Estem d'acord, també, evidentment, amb la part de la Moció que demana, doncs, l'aplicació de polítiques de prevenció per part dels diferents departaments de la Generalitat, òbviament. Ja ho estem fent i ho seguirem fent, i ja que, específicament, un departament, doncs, semblava que els preocupava més, els diré que aquesta avaluació inicial de riscos, des del Departament d'Ensenyament, ja s'està fent, però també han de saber i han d'entendre que estem parlant d'un gran nombre de centres, a més a més, doncs, repartits per tot el territori, però, per descomptat que la voluntat és fer-ho, i fer-ho bé.

I ja per acabar, senyors i senyores diputats, m'agradaria subratllar que existeixen molts instruments a l'actual normativa, instruments que són vàlids, que són eficaços, i que el que cal és, entre tots, seguir buscant la màxima eficàcia en la gestió dels recursos ja existents i seguir impulsant les polítiques de prevenció.

És per això que considero que hem elaborat, entre tots, una bona moció, i que les transaccions a què hem arribat, doncs, ajudaran a seguir amb aquesta política i amb aquest impuls a les polítiques de prevenció.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. (*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments.*) Prego contenció als senyors i les senyores diputades. (*Rialles.*)

A veure, ara passarem a la votació, introduint-hi les tres esmenes transaccionals més la número 1 i número 2 del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds; la número 1, 2, 4 i 5 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; la número 1, 3 i 7 d'Esquerra Republicana, i la número 1 i 4 de Convergència i Unió. Ho he dit bé, senyora diputada?

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, del Grup Socialista ha dit vostè la número 1. La número 1 està transaccionada i la té vostè en el text signat, i jo he fet referència que del Grup Socialista es votaria únicament la 2, la 4 i 5, donat que la 1 està ja transaccionada...

El president

Molt bé.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...i és en la redacció transaccionada que té la Mesa.

El president

Doncs votarem...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies.

El president

...segons la voluntat de la senyora propietària de la Moció, que és aquesta que acaba de dir.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i onze minuts.